

Glasnik

Hrvatskoga uljudbenog pokreta

Online tjednik za javna pitanja

Broj 91

Izlazi subotom

Zagreb, 6. veljače 2010.

Marijan Krmpotić, prof.
**POGLAVNIK
I DALMACIJA**

Josip Pavičić,
"Večernji list"

**USRED
ZAGREBA
TRG ANTE
PAVELIĆA**

Hrvatska
gibanica

piše **Josip Pavičić**

Usred Zagreba Trg Ante Pavelića

Na sastanak sa Srećkom Pšeničnikom, predsjednikom emigrantskoga Hrvatskog oslobodilačkog pokreta, u zagrebački hotel "Dubrovnik", negdje sredinom devedesetih, došao sam moker do kože. Bilo je kasno proljeće, toplo, no ipak sam se u promoćenoj odjeći osjećao neugodno. Za razliku od g. Pšeničnika koji je bio suh i izvrsno raspoložen. Onda? – upitao me

"Večernji list", Zagreb, 4. veljače 2004. – str. 35

Hodža - Dr. Antunu Radiću, prije 100 godina
- na mezaru pred džamijom u Županjcu (Duvnu):

PA ŠTO SE I U ZAGREBU GOVORI HRVATSKI?

**RAZBIJAMO I RUŠIMO HDZ/SDP SUSTAV
PRIDRUŽITE NAM SE!**

Naklada
30.000 primjeraka
Glasnik je besplatan

Moj hrvatski dom

- Mira Donadini: RVACKA MOJA.....3
- Emil Ćić: ZADNJA FAZA RASTAKANJA HRVATSKE BAČINU.....4
- Mato Puljić: DRAGO UREDNIŠTVO.....4

Iz urednikova kuta

- GLASNIK KAO DVOTJEDNIK.....5

U žarištu

- Marijan Krmpotić: POGLAVNIK I DALMACIJA.....7
- Josip Pavičić: USRED ZAGREBA TRG ANTE PAVELIĆA.....10
- ODGOVOR HRVATSKOG ULJUDBENOG POKRETA JOSIPU PAVIČIĆU.....13
- Višeslav Knez: "ISUS KRIST HRVATSKI PREDSEDNIK" (2. dio).....15
- Mladen Schwartz: HRVATI PREŽIVJELI JOŠ JEDNE IZBORE! (1. dio).....17
- RAZGOVOR S MILOM BUDAKOM IZ 1939.....19
- Safet Jaskić: SRBOKOMUNISTIČKI ZLOČIN NAD BOSNOM (3. dio).....21
- mr. sc. Nikola Bičanić: PARTIZANSKI POSLIJERATNI ZLOČINI U GOSPIČU I OKOLICI (5. dio).....23
- Dragutin Šafarić: IZVJEŠĆE O RADU KOMISIJE ZA UTVRĐIVANJE RATNIH I PORATNIH ŽRTAVA REPUBLIKE HRVATSKE (7. dio).....24
- Harun Yahya: PODVALE TEORIJE EVOLUCIJE (14. dio).....25
- Stjepan Marčetić: POSLJEDNJI VOJSKOVOĐA NEZAVISNE DRŽAVE HRVATSKE (11. dio).....26

Stajališta

- mr. sc. Dragan Hazder: NEPOVRAT KONFISCIRANE IMOVINE.....27
- Mile Boban: U TEPIČIĆIMA SLUŽENA MISA ZA DR. ANTU PAVELIĆA.....28
- Jure Prpić: MISTERIJ BLAŽENOG KARDINALA ALOJZIJA STEPINCA! (1. dio).....28
- Trpimir Gudar: PSIHOLOGIJA PADA (4. dio).....30
- Branko Stojković: PONIŽAVANJA KOJA SU DOBILA FORMU ZAKONSKOG AKTA.....31
- Akademik Mirko Vidović: NAPASNI OVISNIK O BUNICI.....32
- STIGAO JE SZIVARVANY.....34
- prof. Filip Čortlukić: UZROCI RASPADA JUGOSLAVIJE (3. dio).....35

Hrvatska država

- dr. Atif Hadžikadić: KVARENJE HRVATSKOGA JEZIKA (2. dio).....37
- Ivo Omrčanin: GOSPODO, OVAKO JE NASTALA NEZAVISNA DRŽAVA HRVATSKA! (9. dio).....38
- Martina Grahek Ravančić: BLEIBURG I "KRIŽNI PUT" U HISTORIOGRAFIJI, PUBLICISTICI I MEMOARSKOJ LITERATURI (15. dio).....40
- Marko Samardžija: SAVJETI HRVATSKOGA DRŽAVNOG UREDA ZA JEZIK - 1941.-45. (35. dio).....41
- VLASTITA IMENA (39. nastavak).....41

- Radoslav Lopašić: DVA HRVATSKA JUNAKA: MARKO MESIĆ I LUKA IBRIŠIMOVIĆ (11. dio).....42
- dr. Mile Budak: BAZALO (31. nastavak).....43

Bosno moja

- dr. Antun Radić: NAŠI TURCI (3. dio).....47
- PRVI GENOCID NAD BOŠNJACIMA (9. dio).....49
- Ahmet Alibašić: MUSLIMANI JUGOISTOČNE EVROPE (14. dio).....49
- Marko Dragić: SREDNOVJEKOVNI BOSANSKI VLADARI (4. dio).....51
- mr. Nurija Omerbašić: PODJELA DRŽAVNE IMOVINE BiH ZNAČI SMRT DRŽAVE BiH I POČETAK NOVIH STRAHOTA (1. dio).....52
- Bilal Hasanović: AHLAK - ISLAMSKI MORAL (7. dio).....54
- Rasim Filipović: „OD KAKO JE BANJA LUKA POSTALA . . ." (9. dio).....55
- Predrag Matvejević: JUGOSLAVENSTVO DANAS (40. nastavak).....56

Bog nas je stvorio

- Zvonko B. Ranogajec: SVOJIM ŽIVOTOM I VJEROM U ISUSA KRISTA I KAMEROM SVJEDOČIM ŽIVOT ČOVJEKA - BIBLUSKA NEPISMENOST HRVATA I NJENE POSLJEDICE (5. dio).....57
- XXXIV nedjelja kroz godinu.....59
- Mieczysław Malinski: RJEČ ZA SVAKI TJEDAN (50. nastavak).....60

Ustaški hitrosov

- Gen Kamani: USTAŠO, ŠTA SE BRE ZEVEČITE SA NAMII! (5. dio).....61
- Mr. Ivan Čulić: MOJ KOMŠILUK (3. dio).....62

Kolači

- Marija Dragun: KIFLICE SA SALOM.....63

RVACKA MOJA

Za Dan državnosti 1996.

Mira Donadini, Split

Infišana san u tel

Koliko godin smo mučali
kuco činili
u prsiman te držali
tiščali
uvik mučali.

Svi smo te u se čuvali
jedni drugiman Rvacku mirili.
Pari se ka da je otac bi najžešći:
kad bi se ujutro prikrižija
ime bi tvoje prvo izustija
za te se pomolija.

A pinku pri ven će umrit
obuka je svečani veštit
na glavu metnija borsalin
uša u kamaru moju i reka:

"...a ča si stala tôt?
vanka se kupidu potpisi
za Rvacku!"

Finilo je, triba izać,
čuje se "Ustani bane..."
konfužjun je
ka da se višje ne šapje
moja Rvacka.

Svit se fermaje:
dolazidu veli dani.

Mater ni u to virovala puno
"Dobro ste išemjani" - užala bi reć
i malo pozan tega umrila.

Otac šesti dan poza njon.

Ostavi je potpis za Rvacku
pun vire da ovo višje nikor
ne more fermat.

A kad si došla Ti,
ka dica smo odili,
šterike užgali,
Boga molili,
pivali,
falu mu dali.

U čudu je bija vas svit.

Ondac san pobigla na greb
matere i oca
sve jin pripovidila.

Mater se višje ne smije
otac je libre zaklopia
prikriženin rukaman
još uvik Rvacku u
prsiman držidu,
tiščidu
mučidu.

DRAGO UREDNIŠTVO

Mato Puljić, mpvuk01@gmail.com

Ovom prilikom bih se htio zahvaliti Vama i svim Vašim suradnicima na vrlo dobrom Glasniku, koji je nama u dijaspori i te kako dobro došao. Neka Vas sve dragi Bog blagoslovi i čuva zajedno s našom dragom Hrvatskom!

Mi smo vani desetljećima sanjali o Novoj i slobodnoj Hrvatskoj u koju bismo se rado vratili sa svojim obiteljima i pridonijeli njezinom boljitku. Dobili smo je za kratko vrijeme (oko četiri godine!) i onda su nam je istrgnuli iz ruku oni isti koji su bili protiv nje i ranije, na čelu s najvećim ruglom novije europske povijesti i najvećim izdajnikom i neprijateljem Hrvatske u njezinoj povijesti, onim čudovištem, Mesićem (na žalost, ne mogu njega nazivati gospodinom, pa ni čovjekom, jer 99,9% ljudi svijeta su drugačiji od tog čudovišta i moralne nakarade!). Dobro vidimo da, na veliku žalost, ta naša Lijepa Hrvatska ima i previše gadova njemu sličnih, koje je oblikovala komunistička obrazovna nakaza, i koji ne samo da uništavaju sve ono što je stvoreno u Domovinskom ratu, nego su napravili sve kako bi spriječili povratak izgnanih Hrvata iz dijaspori širom svijeta u željenu im Hrvatsku.

Vama u Domovini nije niti će ikada biti jasno kakvu bol su nam nametnuli ti komunistički ljudski izrodi, jer uništavaju stoljećima željenu Hrvatsku. Hrvatski mediji, a posebno HTV, već odavno nisu hrvatski, nego su najgora vrsta podaničkog i ropskog ljuds-

kog otpada, koji svakodnevno peru mozak naivnom hrvatskom čovjeku.

Umjesto da se sudi Mesiću - za krivokletstvo u Haagu, za laži, ocrnjivanje i optužbe Hrvatske za agresiju u BiH, za pronevjeru stotine tisuća dolara njemu osobno predanih za obranu Domovine, za sprepu s najgorom balkanskom mafijom za vrijeme njegovih 10 godina "mandata", za izdaju povjerenja u dva "mandata" (ne vjerujem u poštene izbore Mesića!!!), za krivotvorenje Brijunskih dokumenata, za razdiobu hrvatskog društva na "ustašoidne" (ustvari rodoljubne Hrvate!) i "antifašiste" (ustvari fašističke komuniste!) i potpirivanje mržnje umjesto pomirenja, za ponovno proglašenje dijaspori neprijateljskom, za zapostavljanje posebno Hrvata BiH, za ilegalno posredovanje kao predsjednik za bogate pojedince i kompanije i stjecanje nezakonitog bogastva - njega se medijski uzdiže u nebesa i osigurava mu se kraljevska mirovina.

Ako Kosorka i njegov miljenik novi predsjednik Josipović tako divno govore o njemu, zar to nije znak hrvatskom puku, koji misli svojom glavom, da oni samo nastavljaju s djelom i zločinom "hrvatskog" predsjednika Mesića? Kako je moguće da bude izabran Mesićev miljenik? Je li moguće da je moguće varati do beskonačnosti taj jadni hrvatski puk? Ako je tako, onda i zaslužuje ono što je izabrao. Josipović je mnogo opasniji za preživljavanje Hrvatske od Mesića. Živi bili pa vidjeli i dao Bog pa ja bio u krivu.

Od toga nas neće spasiti ulazak u EU. EU jest samo odskočna daska na putu do Novog Svjetskog Poretka (jedne Svjetske Vlade pod vodstvom sotonске oligarhijske elite, koja se skriva pod raznim imenima: Slobodnih Zidara, Illuminata, Bilderberg Grupe, Committee 300, CFR, Trilateral Commission itd). Ulazak u EU je smrtonosniji za Hrvatsku od nedavne Jugozajednice. Od ulaska u taj diktatorski EU konglomerat može nas samo spasiti dragi Bog i stvaranje kritične netrpeljivosti unutar te umjetne tvorevine, jer sve hrvatske političke "elite" današnjice znaju samo za svoj džep i listu zadaća koje trebaju podanički izvršiti za neprijatelje Hrvatske.

GLASNIK KAO DVOTJEDNIK

Neko vrijeme Glasnik će izlaziti kao dvotjednik. Nadamo se ne odveć dugo. Žao nam je naših čitatelja, ali još više suradnika. Dosad smo ionako uspijevali objaviti tek nešto oko polovice poslanih nam priloga. Što će tek biti ubuduće?

Držali smo se, koliko smo mogli. Ali, eto, došli smo do zida.

Mala smo momčad, koja radi – isključivo – volonterski. Svi su u njoj nezamjenjivi, jer nema tko zauzeti njihovo, moguće, povremeno ispražnjeno mjesto.

Dakle, jedan od suradnika nas je napustio. Možda se čovjek umorio. Moguće je i nešto drugo. Kakva korist od istrage.

U takvim okolnostima jedino je rješenje prijeći na dvotjednu nakladu. Pa, s Božjom pomoći, pokušat ćemo tako.

Molimo Vas, razumijte nas! Bolje je Glasnik i jednom godišnje, nego nikada.

U zadnje vrijeme, i pored toga, radimo u vrlo nepovoljnim uvjetima.

FINANCIJSKI

Bar da imamo jednog profesionalca. Nu, nemamo ga. Pokušali smo preko Crkve doći do neke donacije, ali – ništa. Od "crvenih konja" niti ne kanimo što tražiti.

Traženje rješenja oduzima vremena.

POLITIČKI

Prekidaju nam internetske linije za slanje Glasnika. Pozivaju nas na informativne razgovore na redarstvo. Provjeravaju kanimo li izvesti državni udar.

Antifašisti traže zabranu rada Hrvatskog uljudbenog pokreta. Ephraim Zuroff traži od hrvatskih državnih tijela da nam "stanu na red". Neki njegovi su mi preko interneta čak prijetili smrću. Prijavio

sam. Mesić nije komentirao proglašenje Spomen područja Nezavisne Države Hrvatske i Trga Dr. Ante Pavelića Poglavnika NDH. Nekako nam to miriše na skorašnju pogibelj.

U svakom slučaju uzima nam dosta vremena.

KAZNENO

Nije nikakva tajna da su me prozvali "kraljem hrvatske pretvorbe i privatizacije", iako nikada nisam imao ni najmanju državnu funkciju. Nisam, štoviše, bio članom niti bilo kakvog društvenog povjerenstva. Do neke banke ili nekog drugog financijskog izvora nisam mogao ni primirisati. Ipak. Protiv mene su u proteklih 15-tak godina (računajući od prvih Pukanićevih "prozivki") podnijeli preko 25 kaznenih prijava, optužnih prijedloga i optužnica. Mladen Bajić i društvo. Stalno mi visi mač nad glavom.

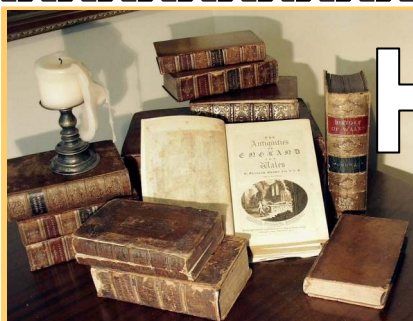
Sudovi, sudovi, sudovi.

Iscrpljuje to, a uzima i vremena.

Znači – povlačimo se?

Ma ni govora. Pripremamo nove projekte, jer borba se nastavlja!

T. Držman

Hrvatska knjižara

internetska knjižara i antikvarijat

Vam predstavlja nova izdanja knjiga:

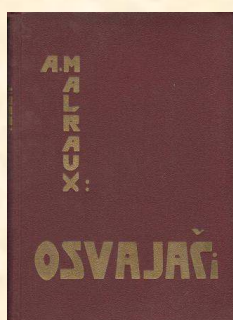

75,00 kuna

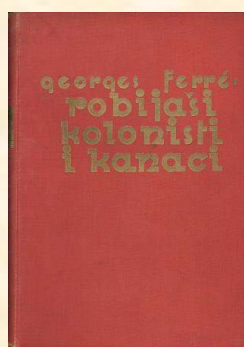
NOVO!

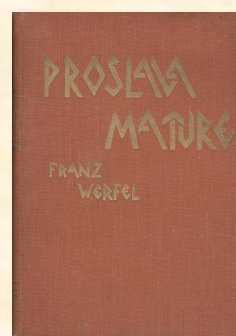
Iz ponude antikvarijata preporučamo:

Andre Malraux:
OSVAJAČI
52,00 kuna

Georges Ferre:
ROBIJAŠI, KOLONISTI I KANACI
52,00 kuna

Franz Werfel:
PROSLAVA MATURE
52,00 kuna

OGNJIŠTE Nakladna zadruga, Zagreb, Pete poljanice 7,
PJ Hrvatska knjižara, Zagreb, Četvrtke poljanice 8, www.knjizara.hrvatskauljudba.hr,
e-mail: lovorka.dragun.mirkovic@gmail.com, naklada.ognjiste@gmail.com
tel: +385-1-2923-756, fax: +385-1-2923-757, mob: +385-91-3388-433

POGLAVNIK I DALMACIJA

Izvadak iz knjige političkih eseja: "Istina će vavik na svišto"

Marijan Krmpotić, prof., Zagreb

I.

Prema podacima poznatim povjestnicima,

hamburški tjednik *Der Spiegel*, piše na temu "Lenjin i boljševizam", a prenosi ih HS 15.2.2008., u članku: "Aktuane poviestne teme", da je Njemački car Wilhelm II. godinama novčano pomagao Lenjina i njegove boljševike koji će revolucijom Rusiju izbaciti iz ratnog stroja i Njemačkoj osigurati pobjedu na istočnoj fronti u I. svjetskom ratu. Prema tome Lenjin je bio plaćenik njemačkog cara Wilhelma II. Tako je državna blagajna Reicha 11. ožujka 1915. odobrila Rusiji za revolucionarnu promičbu 4 milijuna maraka, a u rujnu iste godine još 5 milijuna za revolucionarnu djelatnost boljševika u Rusiji. Niemci su 1914. Vladimira Iliča Lenjina prevezli u stočnom vagonu u Rusiju da digne revoluciju. Boljševička revolucija u Rusiji omogućena je, dakle i njemačkim novcem. Lenjin će svoj dug caru VWilhelmu II. odplatiti u Brest-Litovsku.

II.

Komunisti ne obtužuju Vladimira Iliča Lenjina

za veleizdaju zbog toga što je mirovnim ugovorom u Brest-Litovsku Niemcima prodao Ukrajinu i pola zapadne Rusije da bi spasio ostatak Rusije. Međutim dr. Antu Pavelića koje je bio prisiljen pod gotovo istim stratežkim uvjetima potpisati Rimske ugovore 1941., obtužuju za veleizdaju jerbo je Dalmaciju "prodao" Talijanima. K tomu, ne zaboravimo da je 10.4.1943. po kapitulaciji Kraljevine Italije, Poglavnik proglasio Rimske ugovore ništavnim za Nezavisnu Državu Hrvatsku. Pa, zašto onda nitko od srboslavskih historioografa ne obtužuje Aleksandra Karađorđevića da je po Londonskim tajnom sporazumom iz 1915. (26.4.) za ulazak Kraljevine Italije u

Prva sjednica
Uljudbene Hrvatske Vlade (26.12.2009.)

rat na strani Antante, za svoju jugoslavensku krunu Rapalskim ugovorima 12.11.1920. Talijanima prodao Istru, Cres, Lošinj, Palagružu, Lastovo i Zadar i nakon fašističkog puča 3.3.1922. prepustio i Rijeku 27.1.1924.

III.

Ali, za srboslavsko komunističke krivotvoritelje povjesti

i to su Talijanima prodali Hrvati, a doista da nije bilo Hrvata Ante Trumbića prvog ministra vanjskih poslova Kraljevine SHS iz Londonskog Jugoslavenskog Odbora - po Srbijancu Nikoli Baji Pašiću, predsjedniku Vlade - Talijani bi dobili cijelu Dalmaciju.

IV.

Jugoslavenska Vlada potpisala je

17.4.1941. kapitulaciju. Kraljevina Jugoslavija izgubila je rat. Jugoslavenska se vojska za deset dana razpala. Hrvatska je pretrpjela invaziju fašizma. Moderno naoružane talijanske fašističke armije okupirale su polovicu Hrvatske. Tko im se mogao supros-

taviti? Zar Poglavnik s 200 svojih razoružanih Ustaša iz logora političkih deportiraca na Liparima? Talijani su mogli i uzeti od Hrvatske obale što su htjeli, a da i ne ubiju dr. Antu Pavelića. Hrvatima koji su se radovali svojoj državi proglašenoj 10.4.1941., Rimski diktati od 18.5.1941. pomutili su tu radost i izazvali mržnju na talijanski fašizam. Od talijanske aneksije cijele istočne jadranske obale, odnosno svih nekadašnjih posjeda Mletačke Republike na našoj obali, od prvotnih talijanskih prohtjeva, Poglavnik dr. Ante Pavelić uspjel je spasiti:

(1) Hrvatsko primorje od Kraljevice do Planinskog kanala, uključivši otok Pag;

(2) Dalmaciju od Splita do Cavtata i VItaljine, uključivši otoke Brač i Hvar, poluotok Pelješac, Dubrovnik s otocima Šipad, Lopud i ostalim manjini otočjem;

(3) hrvatsko-talijansku upravu Splita i Korčule;

(4) suverenitet Nezavisne Države Hrvatske od ponuđene personalne unije s Kraljevinom Italijom što bi značilo potpuno podređenje Hrvatske Italiji, tako što je zatražio za hrvatsku Krunu posebnog kralja iz Sabaudske (Savojske) Kuće.

V.

OPAZKA:

Međutim talijanska fašistička Vlada u "Sporazumu o pitanjima vojničkog značenja" insistirala je na razvojačenju hrvatskog obalnog područja premda poslije potpisivanja Rimskog sporazuma talijanska vojska više nije bila okupacijskom nego savezničkom na području NDH. Ne očituje li to da podmukli iredentistički apetiti talijanskog fašizma prema istočnoj obali Jadranskoga mora nisu ni Rimskim ugovorima u potpunosti zadovoljeni?

VI.

U međuvremenu jugoslavenska kraljevska Vlada u Londonu

na nagovor Winstona Churchila poništila je kapitulaciju Jugoslavije i objavila nastavak rata na strani Velike Britanije protiv Njemačke i Italije. Potom će i Draža Mihailović ući u Vladu kao ministar vojni i zapovjednik kraljevske vojske u otadžbini.

**Prva sjednica
Uljudbene Hrvatske Vlade (26.12.2009.)**

VII.

Za nagradu Winton Churchill obećal je

Kralju Petru II. da će kazniti Italiju i Jugoslaviji vratiti sve hrvatske i slovenske krajeve koje je Italija anektirala bud po Rapalskim ugovorima 1920. bud po Rimskim ugovorima 1941. Jugoslavija će dobiti natrag sve hrvatske otoke, gradove Zadar i Rijeku, Istru, Slovensko primorje s Trstom.

VIII.

Međutim, Winston Churchill obećal je Trst kralju Petru, a ne komunističkom maršalu JB Titu.

Englezi i Amerikanci nakon velerata nikako nisu hteli Staljinove saveznike u Trstu, na vratima Italije. Da presretne Zapadne Saveznike JB Tito žrtvuje tisuće mladih života kako bi Saveznicima pred nosom ugrabio Trst. Navodno, Trst su poslije teških borba zauzele Dalmatinske brigade (zar osвете radi?), ali teško je to potvrditi je su li to doista bili Dalmatinci, budući da su partizanske brigade često mjenjale imena prema stratežkim i političkim potrebama. Nu, svejedno, žrtve su pale uzalud! JB Tito ipak se moral povući iz Trsta i diela Istre. Nešto slično, pokušao je JB Tito i s Koruškom. Ali Englezi su mu zaprijetili tenkovima i obustavom izručenja Hrvata s Bleiburga. Od nemoćna biesa JB Tito će srušiti američki transportni avion nad Slovenijom i doći će do tako teškog vojno/diplomatskog incidenta da će na kraju u nj umiešati i Staljin. Opomenuti će JB Tito da SSSR nema snage za rat sa Zapadnim Saveznicima i upitati ga zar on nije čuo da Ameri-

kanci imaju atomsku bonbu. Neki navijački novinari godinama poslije fabulirali su o nakani vojnog pohoda JB Tita u te dane na Italiju i da tamo s talijanskim komunističkim partizanima uzpostavi komunističku Vladu.

IX.

POMNJA1.:

Slovenci su doista platili najskuplju cijenu jugoslavenskog razgraničenja s Italijom, pri čemu su velika slovenska područja ostala u Italiji zajedno s Trstom, dok su hrvatska područja koja je Italija ugrabila ugovorima 1920. i Rimskim 1941. vraćena od strane Saveznika Hrvatskoj bez pogovora.

X.

Prema tome, notorna je laž komunističkih historioografa

Da je JB Tito vratio Dalmaciju s otocima i Istru u granice Jugoslavije. Istina je pače da je FNR Jugoslavija, odnosno NR Slovenija, zbog savezništva JB Tita sa Staljinom i uzpostave komunistička vladavine u Jugoslaviji- izgubila TRST i sjeverni dio Istre!

XI.

POMNJA 2.:

Ni Hrvati u komunističkoj FNRJ nisu ništa bolje prošli. Po unutarnjim granicama komunističkog Avnoja, JB Tito je odredio da se Hrvatskoj oduzmu Srijem sa Zemunom i Boka Kotorska. Na 25. sjednici Republičkog Vijeća komunističkog Sabora NRH

**Prva sjednica
Uljudbene Hrvatske Vlade (26.12.2009.)**

15.12.1955. donesena je Odluka o promjeni granica između NR Hrsatske i NR Slovenije po kojoj se iz sastava NRH izdvajaju sela: Abitanti, Belvedur, Brezovica, Gradina, Konomači-Boškini, Močungi, Pregara i Sirči iz občine Buje i pripajaju NR Sloveniji.

XII.

POMNJA 3.:

Još do 2010. RH nema riješene granice ni sa Slovenijom, ni sa Srbijom, ni sa BiH.

P.S.

Jugoslavenska farsa od krivotvorene poviesti: "Pozvao sam Jovanku u Istru, jer je Tito vratio Istru u Hrvatsku" - serboslav i istarski secesionit I. Jakovčić.

Amerika je stvorila Bin Ladena - Četnici su stvorili Ustaše - Vuka Stefanovca Karadžića stvorila je austrijska balkanska politika!

XIII.

POMNJA!:

Knjižku amputacijsku crtu između Hrvatske i Srbije nije odredio kralj Aleksandar Karađorđević po Načertanju Ilije Garašanina - nego bečki carski cenzor slavističkih knjiga u Monarhiji i austroslavist Slovenac Jernej Kopitar u interesu istočne politike Austrije (Drank nach Osten) i radi lakšeg uključenja Srbije u austrijsku interesnu zonu. Zato je Jernej Kopitar svog učenika samoukog sakupljača narodnih pjesama šumadijskog seljaka Vuka Stefanovića Karadžića kad je došao u Beč svoju "Pjesmaricu" pečatiti - poučio da su svi štokavci na Balkanu do crte Virovitica-Karlovac-Karlobas Srbi, svi kajkavci

Slovenci, a čakavci Hrvati Na toj nauci Vuk će temeljiti poučak o srbskoj nacionalnoj integraciji.

XIV.

OPAZKA

Dobri stari Vuk otuđio je mnoge hrvatske narodne pjesme i prodavao ih pod srbske. Najeklatantniji primjer je HASANAGINICA izvorno napisana na ikavskom.

USRED ZAGREBA TRG ANTE PAVELIĆA

Josip Pavičić "Večernji list",
Zagreb, 4. veljače 2010.

Na sastanak sa Srećkom Pšeničnikom, predsjednikom emigrantskoga Hrvatskog oslobodilačkog pokreta, u zagrebački hotel "Dubrovnik", negdje sredinom devedesetih, došao sam moker do kože. Bilo je kasno proljeće, toplo, no ipak sam se u promoćenoj odjeći osjećao neugodno.

Za razliku od g. Pšeničnika koji je bio suh i izvrsno raspoložen. Onda? – upitao me nakon što smo više od sat vremena potrošili na uvodno čavrljanje u kojem bih se ja već bio i osušio da me on bez prekida nije špricao svakojakim političkim besmislicama. Pitanje se odnosilo na razlog našega susreta, a to je bila njegova ponuda da moja izdavačka kuća objavi knjižicu "Istina o Nezavisnoj Državi Hrvatskoj" (Buenos Aires, 1991.). U neuglednoj se publikaciji s bezbroj pogrešaka, kojoj je povod bila 50. obljetnica "uspotave" NDH, kako je pisalo na njezinoj naslovnici, iznose podaci koji ustašku državu prikazuju kao idiličnu narodnu zajednicu.

– Objavit ćemo – rekao sam mu – ali pod jednim uvjetom.

– Kojim? – pitao je poslovno, kao da smo se već dogovorili.

– U prvom ćemo dijelu našega izdanja objaviti vašu "Istinu", a u drugom će nekoliko hrvatskih povjesničara koje mi izaberemo napisati što o njoj misle.

– Ne dolazi u obzir – odrezao je razočarano i objasnio da o NDH nitko ne može znati više, i o njoj govoriti točnije, od onih koji su je stvorili i vodili.

Na neuspjeli posao s Pavelićevim zedom i njegovom istinom, zbog kojeg sam umalo dobio upalu pluća, podsjetila me vijest na koju sam neki dan nabasao na stranicama internetskog "Glasnika" udruge građana "Hrvatski uljudbeni pokret". Pokret je osnovan radi zaštite prava najugroženijih građana, a to su "sljedbenici i njegovatelji tradicija Nezavisne Dr-

Peto Okupljanje domoljubnih i državotvornih Hrvata

žave Hrvatske". "Naš je cilj", kako ga tumači predsjednik Pokreta, "osigurati i tim hrvatskim ljudima... temeljna ljudska prava... da slobodno iskazuju to što jesu." Nisu za nasilnu promjenu vlasti, uvjereni da će se "aktualni HDZ/SDP sustav sam od sebe urušiti". "Dovoljno mu je, kao kupusu, samo podgristi korijenje. Mi kanimo samo to raditi."

Korijenje HDZ/SDP-ovu kupusu te vrijedne voluharice podgrizaju na način na kojem bi im pozavidio i sam pokojni Pšeničnik. Tako su nedavno, kaže spomenuta vijest, donijeli odluku "o utemeljenju Spomen-područja Nezavisne države Hrvatske" u ulicama oko zagrebačke tržnice Dolac, s tim što su dio Tkalčičeve ul. od 30 metara proglasili Trgom dr. Ante Pavelića! U slobodnoj državi slobodu izražavanja i djelovanja imaju ne samo lucidni i pribrani nego i svi, dakako, pod uvjetom da ne krše zakon, pa je o tome suvišno trošiti riječi. Ono što je meni zanimljivije jest razlog zašto su baš ulice Splaynica, Pod zidom, Tkalčičeva... proglašene "svetim mjestima NDH". Zato što se upravo tuda, u ožujku 1941. (prije Simovićeva puča u Beogradu), s dvojicom Nijemaca iz Njemačkoga konzulata šetao Slavko Kvaternik i dogovorio sve pojedinosti o proglašenju Hrvatske neovisnom državom. "Nije sramota biti Hrvat, ali je peh", izreka je koja se pripisuje baš S. Kvaterniku.

OSVRTI INTERNETSKIH ČITATELJA - SAŽETAK

Čemu se taj Pavičić čudi? Koji je to razlog zbog kojeg se središte grada ne bi moglo urediti kao spomen područje NDH, ako nakon svega što se dogodilo od 1918. godine i još rata 1990-1995. (tek onako, zbog kontinuiteta ili za osvježavanje memorije) ova država financira uređenje spomenika četnicima, kasnije nazvanim "partizanima".

* * *

Svakog čuda tri dana dosta. I to će proći... Sada su svi Veliki Hrvati. U Zagrebu se svakih 30 godina mijenjaju imena ulicama. Svi se okreću u smjeru u kojem vjetar puše. Da se sutra promijeni vlast svi bi postali budisti ili ne znam što. Danas su u modi Pavelić i Budak, sutra tko zna tko.

* * *

Mi nemamo problema s Antom, a vi gospodine: DA. Imali smo državu Hrvatsku, makar na kratko. Neka mu se digne spomenik i imenuje Trg Ante Pavelića. Koga smeta neka ne šeće tim trgom. Hrvatska povijest se uvijek iskrivljavala, tako i današnja (srbijska agresija na Hrvatsku, okupacija Hrvatske, zločini nad Hrvatima, izjednačavanje agresora i žrtve), a to Pavičića ne smeta, ali nas DA.

* * *

Kakvo sranje od članka. Trg najvećeg balkanskog koljača Josipa Broza Tita stoji usred Zagreba već

pola stoljeća i partijski (Mesićevi) novinari šute kao ribe. Sada se proseravaju o Paveliću, prije nego što postave Titin spomenik na mjesto Bana.

* * *

Tamo kod Dolca bio je restoran u kojem su se redovno sastajali Ustaše između dva svjetska rata. Tamo je utemeljen Ustaški pokret kao pokret za oslobođenje Hrvatske. Ustaša znači ustanik.

* * *

Nisu za nasilnu promjenu vlasti, uvjereni su da će se "aktualni HDZ/SDP sustav sam od sebe urušiti". "Dovoljno mu je, kao kupusu, samo podgrijeti koričenje. Mi kanimo samo to raditi."

Na stranu g. Pavičiću to što vi mislite o NDH, ali ako imate imalo soli u glavi, s ovom se izjavom morate složiti. Štovise, ako ste dobronamjerni prema ovoj zemlji, trebali bi priželjkivati da se to što prije desi.

* * *

Koji članak... novinar se skoro prehladio... Strašno bitno. I za temu i za sve nas. Čemu takav članak danas, 15 godina nakon nevažnog intervjua koji nije urodio ničim konkretnim? Čak ni prehladom? Osim zato da se novinar obračuna s "fašistima", s "ustašama" i tko zna s kime još. Kao da je članak naručio i platio Stipe Mesić. Možda i jest.

* * *

Očito novinar pojma nema o povijesti svog naroda - znanje mu se svodi na Šuvarovu političku školu i srbo-komunističku indoktrinaciju.

Kladim se da nikada nije čuo za Prosinačke žrtve, Sibirjske žrtve, Senjske žrtve, Radića i Basaričeka, oktroirani ustav, monetarnu pljačku Hrvata 1918., diktaturu kralja Aleksandra itd. Povijest NIJE započela 1941.!

Ovakvo pisanje je na tragu odbacivanja dijela vlastitog naroda i vlastite povijesti, a to samo rađa novim podjelama, mržnjom, neslogom i ponižavanjem.

* * *

Peto Okupljanje domoljubnih i državotvornih Hrvata

Ante Pavelić je godinama za Hrvatsku radio mirnim putem. Bio je i zastupnik u Beogradu (sve puno prije rata). Nakon Radićeva ubojstva 1928. (što je gledao na svoje oči!) i uvođenja diktature te osuđivanja na smrt od strane beogradskog Suda za zaštitu države (1929., dakle PRIJE osnivanja Ustaškog pokreta i mnogo prije rata) odlučuje se na borbu jer vidi da je to jedini jezik koji Srbi razumiju.

Podršku u Europi nije mogao dobiti od Britanije i Francuske, jer su to sile koje su je i osnovale i bile zaštitnice Jugoslavije. Što mu preostaje? Italija i kasnije Njemačka. Znao je Pavelić za talijanske težnje prema našoj obali, ali upravo to je činilo Talijane jedinima zainteresiranim za rušenje Jugoslavije.

U vezi zablude da je Pavelić "dao Dalmaciju" - 1941. nije bilo Hrvatske već je postojala država pod nazivom Kraljevina Jugoslavija, a zapravo Velika Srbija. U njoj je Hrvatima bilo tako dobro da su jedva dočekali ulazak njemačke vojske u Zagreb, a Nijemce dočekali kao oslobodioce.

Tada je, nakon 7 stoljeća, Hrvatski narod konačno opet dobio svoju državu što je od velikog dijela naroda tako i proslavljeno. S obzirom da je ta država tek uspostavljena, da je bila prepuna protivnika svih vrsta (četnika i komunista) i da je upravo trajao svjetski rat nova vlast je morala izabrati stranu u tom ratu.

Naravno, izabrala je onu koja joj je pomogla doći do države, a ne onu koja je uspostavila i održavala Jugoslaviju. Izboru zapravo nije ni imala. Dijelove Dalmacije je Italija PRISVOJILA i tu Hrvati nisu mogli

ništa. Koliko god je to peklo Pavelića i Ustaše ništa tu nisu mogli. Njih je doslovno bilo stotinjak dok je Italija imala jednu od većih vojski na svijetu. Kapitulacijom Italije te dijelove je Pavelić pripojio Hrvatskoj.

To zna svaka baba. Ali ovaj novinar ne zna. Ovaj novinar pojma nema o povijesti svog naroda - znanje mu se svodi na predavanja kumrovačke političke škole i srbo-komunističku indoktrinaciju. Gdje je tu objektivnost, poznavanje činjenica, poznavanje povijesnih okolnosti ili barem elementarno poznavanje teme o kojoj se piše?

* * *

U Hercegovini živi 99% Hrvata katoličke vjere, a onaj 1% su Hrvati islamske vjeroispovijesti. U Hercegovini od stoljeća sedmog žive Hrvati. Moja majka je rođena tamo i njezina majka i otac i tako dalje unedogled. Činjenica je takva, da koliko god daleko ideš u rodoslovno stablo nikad nećeš naići na to da se netko "PRESELIO" u Hercegovinu, jer su oni tamo od kada je Hrvatske zemlje, samo što su neki zaboravili da je Tito odcijepio BiH od Hrvatske i dao im ime Bošnjaci, iako takvo nešto nije nikada postojalo.

Da ne idem dalje u daleku povijest i da ti ne spominjem kome bi danas BiH trebala pripadati, samo ću spomenuti to, da je kraljica Katarina Kosača Kotromanić u svojoj ostavštini ostavila Bosnu papi da je čuva, jer se narod preobratio na muslimansku vjeru. "Bosna Srebrena papi je ostala, kraljica mu Katarina na čuvanje dala"!

Zašto neki sline da nam je Tito vratio Dalmaciju, kada, čak i da je to točno, a nije, nam je oduzeo pola teritorija. Sjetite se za vrijeme NDH teritorij Hrvatske bio je oko 112.000 km², bez mora, a danas je 56.000 km².

* * *

Zbog čega je ubijen brat mog djeda, skoro i moj djed? Zbog nacije i vjere. Zbog čega moj otac nije mogao biti profesor povijesti? Zbog nacije i vjere. Zbog čega je moj drugi djed imao posao kao prof. hrvatskog jezika nešto više od 40 km daleko od svog sela i tako putovao svaki dan vlakom i natrag, jer su ga slikali na polnočki, a kao profesor nije to smio.

* * *

Peto Okupljanje domoljubnih i državotvornih Hrvata

Od dolaska Hrvata pa sve do dolaska Turaka (dakle punih 700 godina) Bosna je bila hrvatska zemlja. Naseljena Hrvatima kojom su vladali hrvatski kraljevi. Tek od turskih osvajanja tamo se naseljavaju muslimani i pravoslavci.

Još u NDH su se muslimani smatrali Hrvatima, prihvatili su je kao svoju državu i za nju su se borili. Tek u socijalističkoj Jugoslaviji i nakon njezinog raspada muslimani postaju nacija i dobivaju državu. U Bosni Hrvati žive duže od TISUĆU godina kao starosjedioci.

To što nisu obuhvaćeni granicama moderne Hrvatske je samo zbog povijesnih okolnosti.

* * *

Zar je tako teško shvatiti da su Tuđman i njegova partija isključivi krivac da Hrvati u Republici BiH nisu ono što moraju biti. Govorim o Bosanskoj Posavini, ali i o Hrvatima u srednjoj Bosni koji su srce državnosti Bosanske države.

Činjenica je da neki Hrvate i hrvatstvo svodite samo na dio zapadne Hercegovine, Grude i Široki, a to je vrlo opasno i vrlo štetno za opstanak Hrvata u BiH.

ODGOVOR HRVATSKOG ULJUDBENOG POKRETA JOSIPU PAVIČIĆU

"Večernji list" je u rubrici "Pisma, reagiranja, polemike" objavio dne 4. veljače 2009. prilog Josipa Pavičića, nakladnika iz Zagreba, pod naslovom "Usred Zagreba Trg Ante Pavelića". Ne znamo običavate li zaista objavljivati odgovore-osvrte na publicirane priloge, ali ipak ćemo pokušati reagirati na dotični tekst. Naime, prilog vrvi brojnim netočnostima, nedorečenosti i nepreciznostima, pa je nužno ukazati na njih, kako Vaši čitatelji ne bi odveć zašli na stranputicu (povijesne zbiljnosti).

1. U prilogu stoji: " ... se upravo tada, u ožujku 1941. (**prije Simovićevog puča u Beogradu**), s dvojicom Nijemaca iz Njemačkog konzulata šetao Slavko Kvaternik i dogovorio sve pojedinosti o proglašenju Hrvatske neovisnom državom.

Međutim, dotična "šetnja" bila je dne **5. travnja 1941.**, dakle dan prije njemačkog napada na Jugoslaviju, a Simovićev puč je izveden **27. ožujka 1941.**

2. Slavko Kvaternik nije dogovarao "proglašenje Hrvatske neovisnom državom", nego je pregovarao **glede potpisa Izjave** uobičajene dne 31. ožujka 1941., a o čemu pak Ivo Omračanin svjedoči sljedeće:

Peto Okupljanje domoljubnih i državotvornih Hrvata

"Iskazi vojskovođe (Slavka Kvaternika, m.op.) na boljševičkim sudovima su vrlo opsežni i vrijedni su da budu predmet posebnih izdanja. Mi sada prelazimo na povijesni rad, koji je on obavio u svrhu proglašenja NDH. Dosadašnji rad nas je bio doveo do razgovora s Nijemcima a koji su se onda nastavljali. **5. travnja je Veessenmayer imao s njim odlučni razgovor.** U to je vrijeme već bio pismeno oblikovan nacrt nacionalista. On javlja predpostavljenima u Berlinu da se ustrojava potpisivanje teksta izjave i da će biti dokončano do noći. Potpisat će se **Slavko Kvaternik, Mladen Lorković, Jozo Dumandžić, Janko Tortić, Vladimir Košak, Šime Debelić, Marko Lamešić.** Budak je bolestan i leži u krevetu, a to je bilo javno pa bi mu tako život bio u opasnosti. No on je dao punomoć S. Kvaterniku."

3. Nije isto stvaranje i proglašenje države. Slobodna nezavisna hrvatska država **stvorena je 5. travnja 1941.**, a Nezavisna Država Hrvatska proglašena je **10. travnja 1941.**

U točki I. i II. **Izjave od 31. ožujka 1941.,** koja je potpisana 5. travnja 1941. nedvosmisleno i nedvojbeno stoji sljedeće:

"Jugoslavija je prestala postojati. Stvara se slobodna nezavisna hrvatska država i ona obuhvaća historijske i u nacionalnom pogledu hrvatske krajeve: Hrvatsku uključujući i Međimurje, Slavoniju i Dalmaciju, Bosnu i Hercegovinu kao i hrvatski dio Vojvodine.

Do donošenja ustava odnosno zakona o državnoj vlasti **vrši zakonodavnu vlast nova hrvatska narodna vlada** u Zagrebu."

4. Njemački Reich **napao je 6. travnja 1941. Srbiju, još uvijek zvanu Jugoslavija, nikako i Hrvatsku.** Zato se 5. travnja 1941. i morala potpisati Izjava od 31. ožujka 1941. koju je još iste noći **Dr. Edmund Veese Mayer,** kao poseban izaslanik njemačke Vlade odnio u Berlin. Svakako, nije krio svoje zadovoljstvo, a o čemu potanko svjedoči dr. Edo Bulat, ministar u Vladi NDH:

"Ponešto u nebitnim stvarima skraćeni memorandum **spremljen je za podpis. Podpisuju ga petorica.** Dvojica od strane HSS, i to Janko Tortić i dr. Marko Lamešić i trojica sa strane nacionalista: Slavko Kvaternik, dr. Mladen Lorković i ja. Dumandžić forsira mene kao predstavnika

Dalmacije. Podpisivanje memoranduma teklo je ovako: Kada su ga potpisali spomenuti predstavnici HSS, ja sam ga odnio dru Mladenu Lorkoviću negdje u pravcu Maksimira, gdje se je Mladen bio sklonuo. Pročitao ga je i potpisao, pohvalivši mu sadržaj i oblik. Iza toga **odlazim na ugovoreni sastanak u gostionici Vranešić pokraj Jelačićevog trga. Prisutno je pet osoba. Od Niemca tu je dr. Veessenmayer s još jednim gospođinom.** Nekoliko naših čuvalo je stražu oko gostionice. **Podpisali smo original na hrvatskom jeziku.** Prvi je to učinio Kvaternik, kazavši pri tome: 'Uz pomoć Božju i za Hrvatsku'. Zatim potpišem ja i dometnem kazavši nešto slično. **Veessenmayer nam čestita i oslovi sa: 'Exzellenz'.** Kada je dr. Veessenmayer primio potpisani memorandum, oprostio se je od nas izjavivši: **'Rat će izbiti sutra ujutro** i vi se, gospodo, pazite i spremite!'"

5. Josip Pavičić u navedenom svom prilogu također kaže: "U slobodnoj državi slobodu izražavanja i djelovanja imaju ne samo lucidni i pribrani nego i svi, dakako, pod uvjetom da ne krše zakon".

Prihvaćamo. Ali ga i pitamo: Koji zakon? Možda neki od onih zakona koje moramo promijeniti da bismo mogli ući u Europsku Uniju. U svakom slučaju Spomen područje Nezavisne Države Hrvatske i Trg Dr. Ante Pavelića proglašeni su 26. prosinca 2009. u okviru Petog okupljanja domoljubnih i državotvornih Hrvata, a slijedom odluke Svečane Skupštine Hrvatskog uljudbenog pokreta održane 24. prosinca 2009. Priredba je, reći ćemo i mi – dakako, **prijavljena zagrebačkom redarstvu, koje je i samo pribivalo činu proglašenja.**

Peto Okupljanje domoljubnih i državotvornih Hrvata

"ISUS KRIST HRVATSKI PREDSJEDNIK" (2. dio)

Predsjednički Izbori u RH: POST FESTUM

Višeslav Knez, Zagreb

Nakon svega ovog iznesenog i pročitano os-
tao nam je upit: Izaći na izbore ili ne!? Šutjeti i
gledati bujicu koja teče, a ne pokušati ju prije-
ći uzaludan je posao. Jer divlje bujice, ako na
vrijeme ne postaviš nasip, poplaviti će ti kuću,
a poslije cijelo selo ili grad... Druga stvar je s
pitomima. I šutnja je zločin:

**„Šutnja nije izbor, to je neizbor. Apolitič-
nost nije rješenje, to je nerješenje. Sa-
dašnje vrijeme shvatite kao nastavak
borbe iz početka 90-ih godina, to je očito
bila samo prva faza. Nemojte dozvoliti
da vaša žrtva i mnogo teža, i konačna,
žrtva vaših prijatelja bude uzalud-
na.”**(branitelj.blog.hr)

Nu, kome ipak dati svoj glas!?

**„Trebalo dati glas onome koji je okrenut ovom
narodu, kojemu je daleko važnije što narod
misli i želi, nego što misle i žele njegovi tuži-
telji. Imamo među kandidatima takvih koji
svojim osjećajima i svojim uhom okrenuti
prema narodu, prema vama. Na vama je da
prosudite sami koji najviše odgovara ljuds-
kim i kršćanskim kriterijima, kako smo mi
biskupi naveli u svojoj poruci. Ne dopustite
da o našoj sudbini odlučuju oni koji niti poz-
naju naše želje i potrebe, niti ih one zanima-
ju. Nemojte se utopiti u masu za koju neki
drugi proizvodi mišljenje. Društvo vam ne
daje mnogo šanse, ali ovu vam daje i iskoris-
tite je”.** (Msgr. dr. Mile Bogović, Božićna propovi-
jed 2009.).

Kristovo svjetlo svijetli ljudima na putu spa- senja

U RH više ne postoji ni Ljevica ni Desnica, jer nema
čak niti jedne stranke (sve su tobože europizirane!)
koja je za Hrvatsku, da tragedija bude veća - naši
su *Pismoznanci* nažalost odavno već postali tek
obični *Farizeji*!

Jer pitam ja Vas (ali i sebe!): Kako se jedan ateist
ili pak deklarirani agnostik uopće može kandidirati
za predsjednika jedne katoličke zemlje!? To je vr-
hunac licemjerja, koji graniči sa zdravim razumom,

jer to je posve logično isto toliko kao kad bi jedan
praktični vjernik obnašao dužnost generalnog sek-
retara KPJ-u.

Na veliku žalost domaćih *recikliranih* komunista,
liberala, tj. apostata, konvertita - inovjernika, što
će reći - nevjernika, ponovno moram navesti riječi
velikog biskupa msgr. Slobodana Štambuka:

**„ ... I ne bi li bilo normalno i poželjno, da u
katoličkoj HRVATSKOJ njezin predsjednik
bude katolik?! Ali ne samo po svjedočanstvu
krsnog lista, nego po svjedočanstvu života,
po vjeri! Smiju li katolici ove Zemlje misliti
tako, nastupati tako, postupati tako?!”** (iz
propovijedi na Udbini 12.rujna A.D. 2009.).

Po svemu sudeći ne smiju! Jer, ovu Štambukovu
propovijed iskritizirao je i *vrli* nam pučki pravobra-
nitelj (!?! op. p.) Jurica Malčić, koji je čak upomoć
pozvao Ustav RH jer isti, kaže, jamči pravo svim
građanima na jednakost i dostojanstvo bez diskri-
minacije, pa i one na temelju vjere i vjeroispovijes-
ti! A to što u RH manjina diskriminira većinu to
drugu Malčiću nimalo nije važno.

Kako vidimo u Hrvatskoj je sve moguće! Jer **„...
dok je reporter objavljivao rezultate glasova-
nja za kandidata SDP-a iz prostorija SDP-a
su se čuli povici "Ivo-Tito!"** (Prof. dr. sc. Brani-
mir Lukšić na Portalu HKV-a).

Nu, vratimo se mi Izborima:

Slikovito kazano: „**Vašar je bio, a na vašaru...**“ (početak pjesme Đure Jakšić, *Otac i sin*), tj. Izbori u RH (*festival demokracije!*) su bili, a na Izborima je pobijedio upravo on, koji nam je bez ikakova pardona nedavno izvolio poručiti: „**Svjetlo sam jer nudim budućnost, Bandić je tama...**“ (<http://www.index.hr/vijesti>), jer, Bože moj, zahvaljujući hrvatskim rimokatolicima (oko 93 posto njih), Svjetlonoša, zamislite bezobrazluka, nam tvrdi kako je 26. prosinca A.D. 2009. „**Hrvatska izabrala svjetlo, a siguran sam i da će svjetlo izabrati i 10. siječnja**“.

Što na ovo reći nego: „**Ako je Ivo Josipović svjetlo ja biram vječni mrak!**“ (Facebook: <http://hr-hr.facebook.com/pages>) ili kako to vrlo lijepo kaza naš karizmatični svećenik vč. Zlatko Sudac: „**Prvo priznanje Republici Hrvatskoj nije dao agnosticizam, nego katolicizam. Nema istinske pravde bez blagoslova križa Gospodina našega Isusa Krista. Nema ni svjetla među ljudima bez svjetla koje prosvjetljuje svakog čovjeka, a to svjetlo jest Isus Krist. Svako carstvo koje se gradilo bez Kristova križa urušilo se samo u sebi!**“ (Večernji list, 7.siječnja 2010.).

Jer, (za)pisano je: „**Zaista, pored svjetla, u Bibliji ima i „svjetlonoša”. Doslovna riječ Svjetlonoša (Lucifer) javlja se samo jedanput, pri opisu propasti kralja Babilona koji je Židove držao u njihovom drugom ropstvu. Kralj-čovjek je srušen, jer je u svom srcu govorio: „Uzaći ću na visine oblačne, bit ću jednak Višnjemu”, a Stari ga zavjet na tom mjestu pita: „Kako pade sa nebesa, Svjetlonošo, sine Zorin?” (Iz 14,12-14). Treba li dakle shvatiti da Josipovićev slogan „Birajte svjetlo a ne**

tamu” poziva na izbor novog ropstva u Novom Babilonu, onom Babilonu koji mijesha sve jezike? Ili, ako je odgovor ne, ili ne samo to nego više, tražimo dalje!“ (akademik Slaven Barišić: „Svjetlo i tama Ive Josipovića”, Portal HKV-a, 05. 01. 2010.).

Nu, Josipović, taj nositelj *olimpijskog svjetla* utjelovljenog u *vječnom plamenu komunističke demokracije* u Rijeci je 30. prosinca A.D. 2009. između ostaloga obećao i ovo, navodim: „**Zacrvenit ćemo Hrvatsku!**“ (koja se nakon ovih izbornih rezultata već dobro crveni od stida!) zaboravlja u kakvoj zapravo tami (zemlji!) živi(mo) kad nam je on (u vlastitu neznanju), eto, postao Sjetlonoša. Nu, da malo bolje pojasnim(o):

Svjetlonoša iliti Sotona, koji je gospodar tame, pali arkandeo, tj. demon, vrug - đavao, oličenje napasti i svakoga zla. Poznat je još kao Belzebub, Lucifer, Mefisto ili Nečastivi.

Isus Krist ga je dva puta nazvao knezom ovoga svijeta (Iv 12,31) i (Iv 14,30). (v. <http://hr.wikipedia.org/wiki/Sotona>).

Hrvatski (!?!, op. p.) Svjetlonoša, koji nas je obasjao svjetlom svoje, očeve i SDP-eovske mu petokrake, ne bi tako govorio da je čuo proročanske riječi Pape Benedikta XVI., izgovorene tijekom svečanog euharistijskog slavlja u bazilici svetoga Petra, na Bogojavljenje ili Sv. Tri kralja, 6. siječnja A.D. 2010.:

„**Isus je došao u susret ljudima. Ljudi se stoga ne trebaju bojati Kristova svjetla, jer je njegovo svjetlo sjaj istine. Krist je svjetlo, a svjetlo ne može zamračivati, može samo svijetliti, rasvjetljavati, objavljivati. Stoga se nitko ne treba bojati Krista i njegove poruke.**

A ako su kršćani tijekom povijesti, jer su ograničeni i grješni, katkada sa svojim ponašanjem izdali Krista, to još više potvrđuje da je Krist svjetlo, a da ga Crkva odražava jedino ako ostaje ujedinjena s Njim (...) Krist je dakle svjetlo koje osvjetljava sve narode na zemlji. A njegovo je bogojavljenje znak pobjede života nad smrću (...) Ne postoji takva tama da može zasjeniti Kristovo svjetlo“ (<http://www.ktabkbih.net/info.asp>).

A što nam to Svjetlonoša zapravo nudio u svom izbornom programu!?

HRVATI PREŽIVJELI JOŠ JEDNE IZBORE! (1. dio)

Mladen Schwartz, Zagreb

POST FESTUM DEMOCRATIAE: CIRKUS JE IZA NAS

Evo, i to smo nekako preživjeli: Njihov „praznik“ i „festival“, „svečanost demokracije“ iliti kvintesenciju demokratskoga cirkusa. Naravno, ostaje i nadalje moje pitanje: **Koliko je još izbora kadar preživjeti hrvatski narod?** Nu ovaj tragikomični igrokaz, ova skupocjena, koliko i iscrpljujuća i ogavna megareklama za Coca & Colu, konačno je iza nas. Operacija uspjela, pacijent (predsjednik br. 3°) mrtav, ili tomu nalik. Ne želim kvariti veselje demokratskim fanaticima, adeptima duha vremena te sužnjima judeo-masonske nadvlade – ali mi ipak budi dopušteno iznijeti pokoju postizbornu natuknicu!

JOSIPOVIĆ - POBJEDNIK PRIJE IZBORA

Počelo je još pred godinu – dvije. Medijski manipulatori u službi neprijateljskoga inozemstva, te objavljeno mnijenje koje se lažno predstavlja *javnim*, stali su mučiti zavedeni, izluđeni puk zadaćama na temu: kakav bi trebao biti Predsjednik Republike. Nije pritom bilo važno pitanje, da bi se njime tobože pozvalo na „razmišljanje“; važan je bio već spremni odgovor koji se kroz takve „ankete“ lukavo, podmuklo, *subliminalno* ucjepljivao. Nakon predsjednika „diktatora“ i predsjednika „građanina“, na redu je bio, *isprogramiran* je bio, predsjednik Čovječja Riba. On je sâm svoju kandidaturu najavio još u siječnju 2009 (na formalni poti-

caj Račanova sina Ivana iz prosinca 2008), i svatko je, imajući na umu političku konstelaciju, odnos snaga, potrebe hrvatskih gospodara te ponašanje općila, već tada mogao pouzdano znati da je, baš kao pred jednoga desetljeća Mesić, ovoga puta Josipović odabran prije izbora, i da je on, ne dogodi li se čudo, možda u vidu kakva prevrata, sljedeća zagrebačka marioneta na koncima judeo-masonske nadvlade.

KAKVOG PREDSJEDNIKA MISLIMO DA HOĆEMO

A evo kakav se je model, ideal predsjednika očekivao, točnije, zahtijevao. Duševno i čudoredno zakržljali je puk na te sugestije nesvjesno pristao, a još je i vjerojatnije da ih je već otprije u svoju duševnu strukturu bio interiorizirao. Kakav narod, takva predočba poželjnoga „vođe“, takva i „država“. Predočba, to je dobro rečeno: sve ostaje na virtualnom, prividnom, „kao da“, na *brandu* i *imageu*, *ratingu* i *marketingu*, „*pjaru*“ (PR) i *spinu*... umjesto zbiljske osobnosti i originalnosti, kompetencije i vrijednosti, snage i volje, sposobnosti i karizme. Umjesto *mandata Neba*, mandat fantomske „međunarodne zajednice“, stranih guvernera i protektora te špijnskoga žutotiska! Glumatanje pritom zamjenjuje osobu, odijelo duh, a izgled bit.

Novi predsjednik Ivo ustvrdio je početkom kampanje: Moje *obrazovanje* (ta ga riječ više kvalificira za srpskoga predsjednika!) –

Mali Riđan

moje dakle „obrazovanje“ jest *background* (eto kako izgleda srpsko-engleski idiom čovjeka koji bi htio biti predsjednikom Hrvata!) Ma tvoj je *background* tvoj jugostaljiniški otac, tvoja kompartija, tvoja fiksacija na Tittobroza, služenje u njegovoj gardi; kakvo „obrazovanje“!? A općila su temeljem toga „obrazovanja“ malne zaključila kako je ubogi Josipović *uomo universale*, à la Leonardo! Zamislite: skladatelj i pravnik u personalnoj uniji! Zaista, zaista, velikog li i jednog i drugog! Ali o Josipoviću poslije!

Kakav se, konačno, predsjednik tražio, kakav zahtijevao? Evo, nesređenoga, niza do besvijesti ponavljanih atributa: Fin, mekan, miran, povučen, stabžen, pristojan, uljudan, civiliziran, kulturn, štovite široke kulture, odmjeren, umjeren, ali i živ, živahan, da unosi živost u politički život, zatim tolerantan, politički korektan, ozbiljan, stručan, naobražen, inteligentan, poliglot ili da bar govori engleski, da ga se ne sramimo kad je u inozemstvu, da dobro nastupa u medijima i ostavlja dobar dojam, da je osim medija osvojio oglašivače i banke, da je televizičan, euroljuban, pasoljuban, ljudoljuban, nekorumpiran,

A ja sam moga riđana

pošten, sigurnoga materijalnog stanja (koje je mogao postići na bilo kakav način!), da ima respektabilnu građansku karijeru, da je demokrat, normalan, šarmantan, otmjenih manira, katolik, duševno zdrav, mlad, žena, anonim (da mu se narod ne može sjetiti imena), pa čak i patriot. Većina navedenih oznaka njihova nositelja možda kvalificira za nadkonobara ili bankovnog činovnika, ali teško za nacionalnoga vođu, osobito ne u vremenima u kakvima smo se našli. ...

Od – barem eksplicitno – prešućenih, nu zacijelo naširoko žuđenih kvaliteta i svojstava, spomenimo ove: Srbin, Cigan, židov (ovakvi su se, uostalom, kandidirali ili na to pripravljali), crnac, homoseksualac, partizan, banalan i trivijalan, mediokritet ili kućni ljubimac. Odlažeći se predsjednik Mesić, sklon prenemaganju velikim mudrolijama, međutim dosjetio ovih karakteristika: njegov nasljednik morat će biti „moralna vertikala“, boriti se za državni i nacionalni interes, i da građani vjeruju kako on to doista čini. Baš kao da je preslikao svoju osobu, lažljivu i izdajničku. Jedino je, istina, uspio da su građani, velikim djelom, vjerovali da on čini ono što ne čini.

Što pak predsjednik ne smije biti?

gao bi u ovome času spasiti hrvatski narod na rubu propasti, obnoviti mu profućkanu državu, donijeti mu dostojanstvo, sreću i boljitak. Ma, za takvo čudesno djelo dostajao bi možda samo jedan sveti arkandeo Mihovil!

A oni „izabraše“ prozračnoga Sivu Josipovića, Yohannana ben Yossefa!

SVATKO SMIJE BITI PREDSJEDNIK!

Bilo je doduše i drugih kandidata, ili kandidata za kandidate. Bila ih je čitava mala vojska (skoro i ne puno manja od današnje HV): ništa čudno kada je, po Stjepanu Mesiću posve obezvrijeđeni, institut Predsjednika Republike pripomogao stvaranju dojma da doslovce svatko može biti predsjednik. Neki su odustali, neki nisu uspjeli prikupiti potpise. Kako rekoh, bilo je tu i Cigana (Malnarov Braco-Rom), Srba (ratni zločinac Veljko Džakula, deklarirani *sfrjotovac* Slobodan Midžić), židova (Hebrang i Primorac). Neki Komadina, istarski ljevičar, odustao je prije početka, spominjao se klimavi ministar Kalmeta, čak i utekli premijer Sanader, ex-ministar za eurojugovinu Mimica, bahati Čačić, „desni“ esdepeovac Jurčić,

sindikalni parazit Lesar, te neki Božidar Vukasović, valjda *biznismen*, pa još veći *biznismen* Ivica Todorčić i sličan mu Tomislav Dragičević (narod očito, ali krivo, mnije: znao je pomoći sebi, valjda će i nama!), pa demokršćanski anonim Dubravko Kolek, pa neovisni Stjepan Kravaršćan, pa malo poznati dragovoljac dr. Mladen Nakić, patriotski marginalac Ilija Barjašić, onda bivše udbaško njuškalo, oportunist i TV-mogul Mirko Galić, onda ljevičarski TV-inkvizitor Denis Latin, onda Stjepan Gnječ, predvodnik nepoznate „gospodarske stranke“; najavljivač se ponovno i nogometni mag Blažević te kolega mu Slaven Bilić, u utрку krenula i srboljubna estradna fifica Alka Vuica, htjela je to i porno-TV-voditeljica Marija Štrajh, Hadezeova ex-paradna kobilica Kolinda G.-K., jedna cura s *facebooka* imenom Mery Francečić, kao i Malnarova prostitutka Šunjerga, očekivalo se i sudjelovanje Ante Gotovca, poznate face o kojoj nitko ništa ne zna, iz naptalina je kao Manolićev favorit izvučen Perica Jurić, navođeni su i znanstvenici Đikić i Pavuna, a predložen je bio i Žarko Puhovski (kao da on već ne obnaša predsjedničku ulogu iz sjene!). U preliminarnoj igri bijaše i pjevač Stoka, ali i davno zaboravljeni profesionalni gubitnik Dražen Budša, za kojim su zavapili Zdravko Tomac i Zoran Vukman, pa čak i Denis Kuljiš. Stjecajem naših nesretnih okolnosti, među ove ponajvećma marginalke, fićfiriće i anonime smjestilo se i par obećavajućih imena s kako-tako nepatvorene desnice (Marko Francisković, Dean Golubić, ali i poštteni šibenski desničar manjeg kalibra Bore Karega... a netko se sjetio i junackoga generala Gotovine), svi, naravno, lišeni ikakvih izgleda pod vladavinom demokratskih pravila igre.

RAZGOVOR S MILOM BUDAKOM IZ 1939.

Za ružinu se nitko ne otimlje, a za Homera - sedam gradova

Selekcija duha, uma i poštenja - krvavi skalini budućih žrtvenika

Samo bolovi i krvave žrtve smiruju bijesove povijesti čovječanstva

Povijest je inscenirana nerazumljem

(T. M., Razgovor s Milom Budakom, *Hrvatski jug*, god. II, br. 10, /na sv. Vlaha/, Dubrovnik, 1939, str. 6.) – Priredio Đivo Bašić, Dubrovnik

"Dr. Mile Budak nije danas samo istaknuta politička ličnost. **On je i u središtu suvremenoga hrvatskog kulturnog i umjetničkog života.** Epopejom hrvatskog seljaka, svojim velikim romanom 'Ognjište' dao je Budak najbolji posljerni naš roman. Sada je u naponu snage, a već je dosadašnjim radom **stekao zaslužno mjesto prvaka naše književnosti.** Mile Budak je suvremen, moderan i napredan, ali je **iznad i prije svega Hrvat.** Zato poštuje tradiciju i svetinje naše prošlosti, u politici i književnosti. Znao sam da neobično voli i poštuje naš Dubrovnik, njegovu književnost kao najvažniju čast stare naše književnosti, a nadasve tisućgodinji republikanski i slobodarski život Dubrovnika.

Kad se rado odazvao molbi da prigodom sv. Vlaha kaže nešto za 'Hrvatski Jug' bio sam sretan na tolikoj časti našem listu i pozornosti prema dubrovačkim Hrvatima. Prije nego li sam mu mogao postaviti pitanje, Budak je u veselom raspoloženju započeo:

'Veoma rado razgovaram s mlađim naraštajem od mene, a osobito kada mi tko dođe s tako zamanim predmetom kao što je vaš! Zar se može i zamisliti zanosnija tema i uzvišeniji povod razgovoru nego li je: **jug, hrvatski jug, hrvatski dubrovački jug, hrvatski jug hrvatskoga Dubrovnika** i to sve prilikom proslave velikoga zaštitnika toga HRVATSTVA - svetoga Vlaha? Po tome možete lako prosuditi koliko ste mi dobro došli usprkos svih dnevnih muka, borba i trčkanja. Ovo rekoh da ne rečem: 'Usprkos svoje prezaposlenosti' - jer bi me mogao tkogod krivo razumjeti i pomisliti kako slažem intervenciju na intervenciju, dobitak na profit i plovim punim jedrima među one koji znadu stjecati u svakom poslu...'

Dr. Budak malo zastane. Svrati razgovor opet na

Dubrovnik i prosljedi:

'Još sam kao sarajevski gimnazijalac došao prvi put u Dubrovnik preko školskih praznika g. 1907. (ako se ne varam!) i osjetio svu važnost, svu veličinu i sve gospodarstvo te **nekadašnje treće hrvatske samostalne države!**

Zanimalo me što će dalje o nama kazati ovaj lički Hrvat, koji glorificira jednostavnost našega seljaka i sve bogatstvo narodne duše. Znatljivo sam očekivao što će naročito u nas opaziti i naglasiti. To sam ga i upitao. Dr. Budak odgovori:

'Ja volim seosku priprostu jednostavnost i prostodušje, koje je u sebi veliko gospodarstvo, pa vjerojatno zbog toga osjećam svu ljepotu tradicionalnoga dubrovačkoga gospodarstva, koje je u sebi nešto toliko jednostavno, toliko divno i veliko. Pri tim mislima nemam nipošto pred očima krhku pojavu konte Iva Vojnovića i neke druge koji nijesu nosioci tisućljetnog dubrovačkoga duha i ponosa [predrasuda krhkosti!], nego mislim na one korjenite gospe i gospare, kao i seljake s dubrovačkoga teritorija čiji pradjedovi donesoše pradjedovsku predaju, **da im pradjedovi vidješe pradjedove na istome Ognjištu.** Dubrovčanin je Hrvat Dalmatinac, ali je on povrh svega toga - Dubrovčanin. Ja sam to iskusio. Naravno - i među gospodarima ima raznih pojava, jer su povrh svega još i ljudi, a ja ovo napominjem samo stoga da mi koji dobrohotni kritičar ne bi rekao da gledam sve samo bijelo (a drugdje sve samo crno). I oni lošiji Dubrovčani vazda zadrže u svojoj podsvijesti neobično moćno razvijen osjećaj za slobodu i ljudsko dostojanstvo, pa po tome nije teško zaključiti kako je istom u onim divnim, čistim, poletnim dušama. Samo se tim osjećajima daje rastumačiti zašto je posve prirodno moralo doći do samostalne Republike Svetoga Vlaha, a još dalje - zašto ste vi, i nitko drugi nego baš vi Dubrovčani, stvorili tolike i takve duhovne vrijednote, da ste izvojštili ponosni naslov hrvatske Atene. Zovu vas i 'jugoslavenskom Atenom', a i 'srpskom Atinom'. **Za hrđu [ružinu] se nitko ne otimlje, a za Homera - sedam gradova, pa tako i za vas!'**

'Godine 1911. bio je u Dubrovniku **zbor Mladohrvata.** Vi ste mu, dragi doktore, i predsjedali. Sigurno su Vam uz to vezane mnoge uspomene' - napominjem dr. Budaku.

'Baš sam Vam ovo htio sada reći. Da, god. 1911. bio je kod vas veliki mladohrvatski zbor koji je pro-

šao u raspoloženju koje je mogla dati samo - Atena i onolika pusta mladost! Bio je jedan jedini neugodan događaj za vrijeme zajedničkog objeda: kad je pjevana 'Lijepa naša', neki gospodin demonstrativno nije htio ustati, **pa su mu neki pomogli da ne samo ustane nego i poleti!** Ako je još živ, vjerovatno je danas kakav - 'ideolog'. Tog se sjetih, jer sam u mislima preletio sve svoje veze s Dubrovnikom i Dubrovčanima, pa ne smjedoh prešutjeti ponajugodnije: mi ni danas nijesmo daleko od onih i onakvih naših mladohrvatskih zanosa i težnja... Naravno, danas smo iskusniji, smireniji i naučismo da smo u susjedstvu i s drugim narodima i državama, iako - pošteno govoreći - ni onda nijesmo mnogo griješili na tome - neznanju. Bili smo došli da se napijemo na vašim zdencima slobodarskog republikanskog duha i poleta, no neki se i utopiše, ali ne ni u tim zdencima ni u moru, nego u očima vaših ponosnih djevojaka, koje su danas časne majke, a mnoge već i bake, razumije se samo sobom - još veoma mlade i divne bakice!

Sigurno nijesmo bili bez razloga odabrali baš vaš goparski grad za mjesto našeg vijećanja: nestranačko, a pogotovo **nestranačko starčevićanstvo - a to je bilo mladohrvatstvo!** - nije moglo naći dostojnijega okvira za svoje misli, nego li su vaša brda, vaše divno more i vaše zidine. U meni su one misli i danas: jedna misao narodna, općenarodna mora prožimati naše biće i okupljati cijeli narod oko najboljih, najposobnijih, najnesebičnijih, koji imadu velik, širok vidokrug i neograničene mogućnosti plemenite svehrvatske duše! Selekcija uma i poštenja mora biti stožer hrvatstva. Tako smo mi to onda zamišljali, a tako mislimo i danas, padajući u opasnost da se zamjerimo sad na ovoj, sad na onoj strani! **Ipak - mi idemo svojim putem!** Mi?! Skoro sam se prepao kada osjetih da sam izustio tu malu riječcu! Pitat ćete me odmah na koga mislim pod

tim 'mi?!' **Mislim na sve nas koji smo rođeni da budemo krvave stube budućih žrtvenika.** Naravno, suvremenim svećenicima nijesu ugodne takve neotesane i neistesane stijene na njihovim utrčim stazama, no - tu nema pomoći. I tako je kod Hrvata, tako je kod Srba, tako je i kod Turaka, tako je kod Japanaca'.

'Kako to? Zar ćete još nabrajati!', upadnem u riječ.

'Pitate me čemu to nabrajam?! Da vam time pokažem kako se to ne odnosi samo na našu unutarnju politiku, o kojoj ja ne mogu i neću govoriti, a i vama nije do nje, nit' ste zbog nje zaželjeli ovaj razgovor.

Ja govorim općenito, kao čovjek i kao Hrvat, koji se bavi politikom kao i sva njegova braća Hrvati. Nije naša krivnja - a ni zasluga! - što smo rođeni u ovom veoma nezgodnom vremenu. Do svjetskoga su rata i lakoumniji imali sa svojih dvadeset godina pred očima prilično jasnu leticu svoje budućnosti. A danas?! **Ni najoprezniji, najmudriji, najpozorniji, najproračunatiji nijesu sigurni ni za sutra, a kamoli za budućnost!** U takvim prilikama dolazimo mi, koji hoćemo da budemo nekakve krvave stube, a niti nije, što bismo htjeli, jer - najzad - svatko bi htio da dugo živi i da mu dobro bude na zemlji. **U takvim prilikama dolazimo mi i govorimo o selekciji duha, uma i poštenja!** Uostalom, to nije loše u vremenima tako ubitačne nepismenosti, jer ipak znademo iz povijesti čovječanstva da samo bolovi i žrtve krvne smiruju bijesove. Stoga je potrebno, stoga je povijesna nužda i prokletstvo ili - bolje rečeno - blagoslov da nad svakim velikim srcem i nad svakim jačim umom visi na niti naoštren mač. Vidite da to nije samo kod nas, a nesreća je što redovno ljudi uma i srca ne mogu doći do riječi jer ih zaguši žabokrečina i zagluši kreketanje. Ne zamjerite mi ovu nezgodnu stramputicu! Mi smo Hrvati sretni što je naš skoro cijeli narod seljak i što je neobično bistar, pa možemo s pouzdanjem gledati u njegovu budućnost, jer će on znati svakoga - prije ili poslije postaviti na pravo mjesto! Doduše, nas - mislim na svoj, a ne na vaš naraštaj! - neće možda tada više boljeti glava, ali sam siguran da ni mi ne živimo uludo. Da bolje razumijete, završit ću riječima koje je naš Matoš rekao o goparskom gradu: **'Veličina Dubrovnika je u činjenici da je tamo - kao u Ateni, Firenzi i Veneciji - umna elita bila i politička elita.'**

'Eto, u tim mislima, u tome sjećanju, pozdravite mi naše divne gospe i ponosne gopare', završio je dr. Mile Budak naš razgovor."

SRBOKOMUNISTIČKI ZLOČIN NAD BOSNOM (3. dio)

Safet Jaskić, "Drinapress", Valencia, Španjolska, 1967. – ulomci iz knjige

Za to oružje i strijeljivo znali su službenici Srbi i oni su još istoga dana obavjestili svoju braću u šumi o toj pošiljci. Ti su onda porušili prugu, koja tu ide uzporedno sa rijekom Unom. Tračnice su okrenuli prema rijeci, da u njoj završi vlak. Na obližnjoj uzvisini oni su čekali u zasjedi da napadnu vlak i da ga oplijene.

O svemu tome doznao je službenik susjedne stanice, pa me je nazvao na brzoglas i sav uzbuđen mi reče: "Ne šalžite taj vlak s oružjem, jer..." Istoga časa osjetio sam, da je linija prekinuta. Odmah smo se dali na posao. Umjesto spomenutog vlaka s oružjem sastavili smo jedan vlak sa strojem i sa dvojica "g" kola s odredom vojnika. Pred strojem su bila dvojica zaštitna kola. I tako, ne znajući, što se u stvari događa, uputili smo vlak u izviđanje pruge.

Točno na spomenutom mjestu, gdje se nalazi dobar zavoj, vlak je našao na porušenu prugu. Uza sav oprez u vožnji, vlak je ipak izkočio sa prvim zaštitnim kolima, ali je stao. U isti čas banditi su zapucali s brda, ali su vojnici izkočili iz vagona, odgovorili vatrom i protjerali partizane. Da je ovaj podhvat srbokomunista uspio i da su se dokopali tih tisuću pušaka i strijeljiva, obzirom da su tada skoro sva mjesta i garnizoni imali vrlo malene posade, cijeli ti krajevi bili bi prešli pod njihovu kontrolu i stradanje naroda bilo bi mnogo strašnije. Zahvaljujući pomoći Božijoj, to se nije dogodilo, ali taj slučaj nas je trgao i opomenuo da od tada budemo na oprezu.

Međutim, neprijatelj nije mirovao. Srbokomunisti su znali, da je Kulen Vakuf poznat radi bogatstva svojih begova Kulenovića. Znalo se je, da u Kulen Vakufu ima zlata, bisera i drugog nakita kao ni u jednom drugom mjestu Bosne i Hercegovine. Zato su Srbi, kojima je pljačka jedan od glavnih razloga klatarenja po šumama, iznenada napali na golbruku pučanstvo Kulen Vakufa. Opljačkali su ga skoro do u temelje, spravili su ga sa

zemljom i u njemu nisu ostavili niti jedan čitav kokošinjac. Stanovništvo Kulen Vakufa i njegove okolice smanjili su na polovinu. **Nekoliko tisuća muslimana — ljudi, žena i djece — poklano je u opustošenom Kulen Vakufu i okolici. Preživjeli su pobjegli uglavnom prema Bihaću.**

Čim sam čuo, da je Kulen Vakuf stradao, napisao sam pismenu ostavku na dotadašnjoj službi i zamolio sam, da me se uvrsti u prve vojničke odrede, koji su se spremali za Kulen Vakuf. Moja obitelj i ostali prijatelji sprječše me u toj mojoj namjeri.

Tada je bio upućen iz Zagreba jedan transport od 900 ustaša u pomoć Kulen Vakufu. Ustaše su se također brinuli da prime i zaštite izbjeglice, koji su stalno pristizavali u Bihać. Taj transport, na svome putu za Bihać, imao je prednost pred svim drugim vlakovima. Dok se je u Bos. Novom vršila izmjena stroja i ostale manipulacije oko njegove daljnje odpreme, zapovjednik transporta, neki mladi satnik, sjedio je sa mnom u uredu i čekao da ide dalje. Razgovarao je sa mnom o koječemu. Odjednom se otvorše vrata i u ured uđe jedan ustaša iz transporta, čovjek osrednjih godina. Pokucavši po futroli samokresa, on strogo upita: "Imna li ovdje Srbi?" Gledao sam ga u čudu i, nenaviknut na takav postupak vojnika, osobito u uredima, začuđeno sam odgovorio, da nema. "Sigumo?" na to će on. Na ovo sam mu ponovno odvratio, da nema. Onda je on izašao i nestao među ostalim vojnicima. Poslije toga sam se okrenuo prema zapovjedniku i upitao ga: "Što je ovo za Boga?" On se je nasmiješio i odpočeo pripovijedati sljedeće:

Nikola Šubić Zrinski

"Dva do tri dana prije uzpostave Nezavisne Države Hrvatske četnici su u sastavu redovne jugoslavenske vojske 'nastupili' kroz istočnu Hercegovinu i tom prilikom izvršili strahovita klanja i nasilja nad bezpomoćnim hrvatskim pučanstvom. Svatko, tko ih je dočekaio, stradao je od njihova noža. Oni, koji su izbjegli i koji su bili sposobni za nošenje oružja došli su u Zagreb i tražili da se obuku u vojsku i naoružaju. Zahtjevali su, da ih se uključi samo u ustaške jedinice, jer vele, mi

moramo vratiti dugove Srbima za ubijanje naših roditelja, braće i sestara; dok se ne osvetimo, nećemo mirovati.

Vidite, taj ustaša, koji je bio malo prije ovdje, izgubio je roditelje, dvije sestre i mlađega brata. Četnici su najprije sestre silovali, a onda su sve pobili i pobacali u zapaljenu kuću. On nema ništa drugo pred očima nego osvetu nad ubojicama svojih roditelja i rodbine. Na momente ni ja nisam u stanju da s njime vladam, ali pošto se on nalazi u ovim dobrovoljnim jedinicama, koje su sastavljene samo od takvih nesretnika, njemu i ostalima poput njega gleda se ponekad kroz prste; ruku na srce, prijatelju, treba ih razumjeti".

Ubrzo zatim razstali smo se ja i mladi satnik, ali sve do dana današnjega uvijek mi je na pameti on i njegov transport. Dok sam živ, sjećat ću se onih vojnika nesretnika razne dobi, koje sam tada na kratko vrijeme upoznao. Priznajem, da ih tada nisam mogao u cijelosti razumjeti. Tek kasnije, kad sam i sam došao u zlo i kad me je pritisnuo teret od strane onih, koji su i njih pritiskivali, te kad su na moje oči padale žrtve od tog istog srbo-komunističkog terora, tada sam progledao i ustašama sam davao pravo za njihovu osvetu.

Srbokomunisti su za vrijeme rata galamili i dizali dreku, kako su ih ustaše natjerali u šume, kako su ih ustaše klali i ubijali, ali kad pogledamo dokumente, koji su još uvijek sačuvani i govore o progonima i pokoljima hrvatskog pučanstva sa strane srbokomunista, koji su se vršili dok Hrvatske i ustaša nije ni bilo, tada nam pada na um, kako lopov bježeći pred progoniteljima viče: "Držite lopova!"

Naši najbolji dokumenti jesu naš hrvatski narod, koji još nije sav poklan. Još su živi mnogi iz onog transporta osvetnika iz istočne Hercegovine i svjedoci su zla počinjenog nad njima. O tome nam govore i brojni grobovi hrvatskih sinova razasutih od istočnih granica krvave Drine, pa istočnom Hercegovinom do na zapad i sjever.

PREDGOVOR (3. dio)

Prof. dr. Miljenko Dabo-Peranić, robijaš St. Grad. 4.167

Činjenica da su se na robovanju našli zajedno i Ustaše i Partizani (u svim svojim varijantama), svi žrtve Rankovićeva srbo-komunizma, dovoljno je djelovala na formaciju nove ideje buduće borbe za Hrvatsku Državu koju će graditi svi ne gledajući na

političku opredieljenost i na strasti prošlosti: i Ustaše i Partizani. "Mnogi od vas će mi zamjeriti za ovo ili za ono. Mnogi će kazati da nemam pravo kad kažem ovako ili onako, ali mnogi od vas nas robijaše ne mogu ni razumjeti, a to je i normalno. Mene i sve ovakove kao ja mogu razumjeti samo oni koji prođu kroz srbokomunističke robijašnice i koji na svojim leđima osjetiš robijaški teret te koji u isto vrijeme baš u tim robijašnicama naučiš kako treba ljubiti svoju zemlju i svoju slobodu. Nas može razumjeti i cijeli potlačen hrvatski narod koji se nalazi unutar po UDBI dobro čuvanih bodljikavih žica i koji vapi za slobodom" (str. 392-3).

U Jadranskoj Drini je General Drinjanin govorio o dvie Hrvatske. Mnogo je već u poviesti izglašeno meniju njima, jer je nestalo činbenika tih epokalnih razdvojenosti. Ljudevit Posavski je vodio protivfranačku Hrvatsku, dok je ban Borna davao prednost liniji manjeg otpora; Ljudevit je pao, a Borna i njegov nasljednik ban Vladislav koji su vodili politiku razbora, osamostalili su Hrvatsku već nekoliko godina poslije, 824 g., izkoristivši suprotnosti u samom Franačkom carstvu. Možda su najtragičnije bile dvie stoljetne Hrvatske, kada je jedna išla u znaku Križa, a druga Polumjeseca. Prošlog siečnja je na književnoj večeri jednog zagrebačkog rajona čitao jedan hrvatski pjesnik svoju pjesmu o "Zrinskom i Sokoloviću", koju je završio niemim dialogom nosioca te dvie Hrvatske:

"Gledao ga mrtva vezir Sokolović:

O, moj brate mili, što se ne združismo?

Svijet bi bio u našim rukama –

Ovakvog junaka i Bogu je žao!

A mrtvi mu Zrinjski očima odvraća:

O, moj brate dragi, rekao si pravo –

Al svoje smo carstvo zidati imali

- Hrvatsko carstvo na hrvatskoj zemlji!"

Mehmed Paša Sokolović

PARTIZANSKI POSLIJERATNI ZLOČINI U GOSPIĆU I OKOLICI (5. dio)

mr. sc. Nikola Bičanić, Zagreb, -
"Glas Koncila" br. 11/08

U Gospiću i u njegovoj neposrednoj okolini partizani su u dvije godine, nakon ulaska u grad 4. travnja 1945., na razne načine ubili više od 3.500 nevinih osoba. Žrtve su bili muškarci i žene, mladići i starci, intelektualci i seljaci, svih dobi i zanimanja, a među njima je bilo i svećenika. Feljton donosi široj javnosti nepoznate podatke o tim zločinima.

RAZASUTE KOSTI UZ BOGDANICU

Partizani su također iz Financije na Tratini izvukli i uz rijeku Bogdanicu u vrtu Mirice Čanić **ubili i gospićkoga gostioničara i pekara Milinu Asića, čiju je mlađu kćer Miru kasnije oženio poznati lički komunist Milan Rukavina Šain**, kasniji predsjednik Sabora ondašnje SR Hrvatske. S njime su ubili i gospićkoga trgovca **Milana Rukavinu** i njegova zeta, mladoga hrvatskog domobranskog poručnika Splitsanina **Miru Novaka** i hrvatskoga zrakoplovnog natporučnika iz Zagreba suca **Vinka Čibića**. **Nakon više od 53 godine kosti te četvorice nevinih Hrvata ekshumirane su i 26. rujna 1998. svečano pokopane u gospićkom katoličkom groblju.** Nažalost, nisu oni bili jedini koje su "oslobodioci" ubili jer je cijelo područje oko Tratine i uz obalu rijeke Bogdanice, od brda Kolakovice i istoimenoga katoličkog sela pod njim, pa do utoka Bogdanice u rijeku Novčicu kod sastavaka, nedaleko od Firtlove i Mepičine kuće u gospićkoj Kaniži, **puno kostiju nevinih.** Početkom 60-ih godina 20. st. kamena zgrada Financije na Tratini u gospićkoj Kaniži je sruše-

na, iako je bila arhitektonski još uočavana. Uklonjena je da bi se lakše u zaborav otpremili zločini počinjeni g. 1945, a na tom su prostoru podignute barake tzv. JNA. Danas je tamo vojarna Hrvatske vojske koja nosi ime po hrvatskom vitezu Mili Frkoviću Čičovom iz gospićke Budačke ulice, koji je položio život na oltar domovine Hrvatske u borbi protiv velikosrpske agresije.

SMAKNUĆA U KANIŽI I ŽABICI

Od kaniške čitaonice, koju je HSS podigao 1907, pa sporednom cestom prema Ličkom Novom, u dužini od nekoliko kilometara gospićka je Kaniža. Nju čine dva naselja, Gospiću bliži Brkljačić varoš i Zdunić varoš, koji se proteže dalje u pravcu Ličkog Novog. Oba ta gospićka prigradska naselja protežu se usporedno s rijekom Novčicom koju od naselja dijele vrtovi i manja polja. Prema dosadašnjim povijesnim znanjima, i Kaniža i Lički Novi stariji su od Gospića, za koji se drži da je na području doturskih sela Kasega i Gaćezeza počeo nicati početkom 18. st. zbog izrazitih vojničkih i upravnih potreba. U Ličkom Novom je i crkva sv. Ante Padovanskog, koja je podignuta 1807, a koju su 1991. minobacačima zapalili susjedi iz Divosela. U Ličkom Novom godine 1945. bez čvrstih zakonskih temelja ubijeno je više nevinih Hrvata. Tako je, npr., poznato da su uz razgranatu drevnu lipu na ulazu u groblje 3. lipnja 1945. partizani strijeljali i nevinooga gospićkog piljara, Podgorca Jandru Devčića. Kad su ga u po dana svezanoga vodili iz kaznionice Kaniškom ulicom na strijeljanje, sreo ih je Jandrin 10-godišnji sin

Mirko pa je trčao za njima jecajući, dok ga naoružani čuvari nisu otjerali. A u spomenutoj Kaniži partizani se neke ubijene bacili u rijeku, a neke su ostavljali po vrtovima i poljima, pa ih je na licu mjesta pokopala njihova najbliža rodbina. I u drugom prigradskom naselju, Žabici, koje su partizani spalili već 1942, također su mnogi ubijeni. Kad je nekoliko sinova ubijenih Žabičana početkom 70-ih godina prošloga stoljeća pokrenulo zajedničku inicijativu da grob svojih otaca na Nančikinoj ledini u Magudovu vrtu dolično obilježe, gospićka komunistička vlast im je to zabranila. Optužila ih, i braću Stipu i Zvonu Zdunića te Milišu Umiljenovića, kao i vlasnicu Magudova vrta Rožu Jengi-Magudovu osudila na po dva mjeseca zatvora. Te su nevine hrvatske žrtve tek 1996. ekshumirane i svečano pokopane u gospićkom katoličkom groblju. Na nadgrobnom spomeniku je zapisano: "Hrvati Žabice i Gospića poginuli u Kaniži 5-6. travnja 1945. g.: Petar Bubaš, Jure Galac, Jandre Buneta, Stipe Galac, Nikola Buneta, Šime Tonković, Ante Galac, Petar Umiljenović, Ive Galac, Ivan Zdunić, Sado Agrarović Kostajnica i ostale 22 nepoznate žrtve. Laka im hrvatska gruda, Hrvatska je iznad svega, samo Bog je od nje veći a hrvatski narod preči." Među ubijenima na Nančikinoj ledini je i Hrvat iz Dalmacije Mate Panda i dvadesetak drugih Hrvata, koji nisu iz Žabice i kojima se ne zna ime.

Zloglasna gospićka kaznionica u kojoj su komunisti držali "narodne neprijatelje"

IZVJEŠĆE O RADU KOMISIJE ZA UTVRĐIVANJE RATNIH I PORATNIH ŽRTAVA REPUBLIKE HRVATSKE (7. dio)

Priredio: **Dragutin Šafarić**, Velenje, Slovenija

Isto tako, u pripremi su i spomenice za neke bosansko - hercegovačke općine, i to: Grude, Posušje, Čitluk, Rama i istočna Hercegovina.

BOSNA I HERCEGOVINA I DRUGE DRŽAVE

U Bosni i Hercegovini prikupljeno je oko 14.000 svjedočanstava, a iz drugih izvora utvrđeno je 85.228 žrtava. Dakle, ukupno je u Bosni i Hercegovini do sada evidentirano 99.228 žrtava.

S područja ostalih država evidentirano je 8.486 žrtava.

Pregled ukupnog broja utvrđenih žrtava:

- Republika Hrvatska	153.700 žrtava
- Bosna i Hercegovina	99.228 žrtava
- ostale države	8.487 žrtava
UKUPNO	261.415 žrtava

OBJAVLJIVANJE POPISA ŽRTAVA

Po završetku rada na popisu žrtava II. svjetskog rata i poraća na određenom području, Komisija, kroz odgovarajuće publikacije, pod nazivom spomenica, objavljuje popise žrtava.

Prvi objavljeni popis - knjiga je "Spomenica Ljubuškim žrtvama". Ona bilježi sve glavne podatke o 2.360 osoba smrtno stradalih ili nestalih u II. svjetskom ratu i poraću s područja općine Ljubuški.

Popisana su i objavljena imena svih žrtava neovisno o njihovoj pripadnosti vojnim snagama i nacionalnosti. Uz svaku žrtvu zabilježeni su i osnovni podaci kao mjesto i datum rođenja, imena oca i majke, pripadnost oružanim snagama, kao i okolnosti stradanja.

U pripremi su izrade spomenica za područja Imotske krajine, zlatarskog kraja, požeškog kraja, Sisačkomoslavačke županije, Koprivničko-križevačke županije.

PORATNE ŽRTVE - POLITIČKA UBOJSTVA U INOZEMSTVU

Uvod

Komisija za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava donijela je 28. travnja 1992. odluku o osnivanju Vijeća za utvrđivanje poratnih žrtava komunističkog sustava u inozemstvu (u daljnjem tekstu: Vijeće). U Vijeće su imenovani Gordana Turić kao predsjednica, Vice Vukojević kao član i Bože Vukušić kao tajnik. Vijeće je radilo sukladno odredbi članka 8. Poslovnika Komisije kojim je propisano:

"Vijeće u svom djelokrugu na temelju dokumenata, svjedočanstava i na drugi pogodan način utvrđuje povijesnu istinu o stvarnom broju žrtava, o okolnostima i mjestu stradanja...";

pa da sukladno posebnom nalogu treba "istražiti i utvrditi stvarni broj smrtno stradalih osoba – žrtava komunističkog sustava u inozemstvu, a osobito u razdoblju od 1953. do 1990., te utvrditi stanje njihovih grobova i poduzeti potrebne mjere za njihovo dostojno obilježavanje i eventualni prijenos posmrtnih ostataka u domovinu".

Istražujući navedenu problematiku Vijeće je najprije prikupilo saznanja objavljena u emigrantskom, jugoslavenkom i stranom tisku, stručnim publikacijama i raznim drugim knjigama. Ovako dobiveni podaci provjeravani su i upotpunjavani kroz razgovore s brojnim osobama iz kruga znanaca, suradnika i rodbine žrtava.

Dragutin Šafarić

PODVALE TEORIJE EVOLUCIJE (14. dio)

Harun Yahya (pseudonim autora), Ankara

OBMANE U INTERPRETACIJI FOSILA OD STRANE EVOLUCIONISTA

Prije nego što krenemo u detalje legende o evoluciji čovjeka, trebamo spomenuti **propagandnu metodu koja je uvjerla javnost u ideju da je biće pola čovjek-pola majmun doista živjelo nekada u prošlosti.**

Ova propagandna metoda koristi se "rekonstrukcijama" načinjenim na osnovu fosila. Rekonstrukcije se mogu definirati kao **crtanje slika ili konstruiranje modela živog bića na bazi jedne jedine kosti** - ponekad na bazi samo jednog fragmenta - koji je iskopan. **"Ljudi-majmuni" koje mi vidimo u novinama, časopisima ili filmovima, ustvari su rekonstrukcije.**

Budući da su fosili obično neuređeni i nekompletni, bilo koja pretpostavka bazirana na njima je vjerojatno potpuno spekulativna. Ustvari, rekonstrukcije (crteži ili modeli) bazirane na fosilnim ostacima od strane evolucionista smišljeno su precizno pripremljene

samo da bi potvrdile evolucijske teze. Jedan antropolog s Harwarda, David R. Pilbeam, naglašava ovu činjenicu kada kaže:

"U najmanju ruku, u paleoantropologiji podaci su još uvijek oskudni i manjkavi tako da teorija veoma mnogo utiče na interpretacije. U prošlosti, teorije su jasno odražavale naše trenutne ideologije umjesto stvarne podatke."

Budući da su ljudi visoko impresionirani vizualnim informacijama, ove rekonstrukcije veoma dobro služe ciljevima evolucionista, a to je da uvjere ljude da su ova rekonstruirana bića stvarno postojala u prošlosti.

Ovdje moramo istaći jednu posebno važnu stvar: rekonstrukcije bazirane na ostacima kosti mogu otkriti jedino veoma općenite karakteristike objekta, budući da **stvarni karakteristični detalji i meka tkiva vremenom brzo propadaju i iščezavaju.** Zbog toga, sa spekulativnom interpretacijom mekih tkiva, rekonstruirani crteži ili modeli postaju totalno ovisni o mašti osobe koja ih pravi. Earnst A. Hooten sa Harward University objašnjava ovu situaciju ovako:

"Pokušati restaurirati meke dijelove je jedan čak još hazardniji poduhvat. **Usne, oči, uši i nagib nosa ne ostavljaju indicija na dijelovima kosti koji leže ispod njih.** Vi s jednakom lakoćom na neandertalskoj lubanji možete modelirati osobine čimpanze kao i crte lica filozofa."

Ako ove navodne restauracije drevnih tipova čovjeka imaju ikakve znanstvene vrijednosti, onda je to zaista samo u sasvim maloj mjeri i one su pogodne jedino da zavedu javnost... zato, ne vjerujte rekonstrukcijama.

Ustvari, evolucionisti su izmislili tako "besmislene priče" da oni čak **pripisuju različita lica jednoj te istoj lubanji. Tri različito rekonstruirana crteža načinjena za fosil** nazvan *Australopithecus robustus* (*Zinjanthropus*) čuveni su primjer takvog falsificiranja.

Pristrana interpretacija fosila ili fabriciranje mnogih imaginarnih rekonstrukcija su pokazatelj kako često evolucionisti pribjegavaju trikovima. A ipak, to izgleda nevino kada se usporedi s namjernim falsifikatima koji su bili izvršeni u historiji evolucije.

TRI RAZLIČITE REKONSTRUKCIJE BAZIRANE NA ISTOJ LUBANJI

Crtez koji je objavljen u Sunday Timesu, 5 aprila 1964. godine

Maurice Wilsonov crtez

N. Parkerov crtez N. Geographic, septembar 1960

POSljednji VOJSKOVOĐA NEZAVISNE DRŽAVE HRVATSKE (11. dio)

Odžačka Posavina – travanj, svibanj - Rat poslije rata

Stjepan Marčetić, Zadar

Naime potrebno je istaknuti da je upravo štab 3. korpusa bio po zapovjednom lancu nadređen 25., 27. diviziji, 16. muslimanskoj brigadi i drugima čija se snaga unatoč svoj ponuđenoj podršci lomila na Odžaku i okolnim selima.

Đonlagić za branitelje Odžaka **re-če vjerojatno isto ono** čega se i Tito pribojavao. "Njihova dejstva su ne samo ometala normalizaciju prilika u tim dijelovima Bosne, nego su mogla da služe i kao povod za razne pritiske sa strane na novu Jugoslaviju."⁴³ Zbog složenosti i dramatičnosti tadašnjih događaja gotovo sve su odluke donošene ili odobravane na najvišoj razini.⁴⁴

Vjerojatno dana 28./29. travnja 1945. s prostora Odžaka i iz borbi se isključila 25. divizija koja odlazi prema donjem toku Une, a njeno mjesto u potpunosti preuzima već do tada djelomično prisutna 27. istočnobosanska divizija.⁴⁵ Ovo potvrđuje i Milojica Pantelić koji kaže: "...tijekom noći 28./29.

travnja 1945. 25. srpsku NOU diviziju zamijenila je 27. bosanska divizija.⁴⁶

Događaji koje opisuje svjedok Marko Marić, a koji se tiču ove promjene na partizanskoj strani u potpunosti se podudaraju, s dvije prethodno navedene tvrdnje. Naime branitelji Odžaka su na partizanskoj strani jasno mogli primijetiti promjenu, kako u načinu ratovanja, tako prije svega u različitim uniformama, opremi i dobi partizana koji su ih napadali. Marić o ovoj promjeni govori na sljedeći način:

"U osvit dana 30. travnja 1945. primijetimo kako se partizani opet privlače našim položajima, a kada su bili već blizu, uočimo da to nisu partizani, nego da je to neka prava vojska, u pravoj vojničkoj uniformi te da nema ženskog svijeta među njima kao ni mladeži."⁴⁷

Ova promjena nije spriječila partizane da odmah krenu u novi proboj, uostalom zapovijed s vrha je bila jasna i jasno je da se vrhu 3. korpusa i 27. divizije nije riskiralo svoje zapovjedničke položaje, a možda i više te zbog toga nije bilo oklijevanja.

20. romanijska brigada.

Što je ova promjena značila za hrvatske branitelje na posljednjem slobodnom dijelu NDH ponovno donosi Marko Marić koji kaže:

"Kod nas je nastao tajac te iščekivanje kada će napraviti juriš prema našim položajima. I nije dugo trebalo čekati, kad nastala pucnjava iz svih oružja, ali izostao je 'Juriš, huraa!'. Kod nas na položaju mrtva tišina... Vidjevši da im nitko ne odgovara s naše strane zaključili su, pretpostavljam, da nas tu i nema, da smo taj položaj napustili. Kad su se oni tako malo opustili prolomi se ono naše: **'Hvataj žive!'**

Kod njih nastala panika, jauk i zapomaganje. Jedan od njih viče: "Drugovi spašavajte me ili me ubijte!" Drugi se opet dere: "Drugovi naprijed! U bitku, u posljednju bitku! Pobjeda je naša! Živio drug Tito, živila Komunistička partija!"

Takvi glasovi su se prolamali kroz strašnu pucnjavu i s jedne i s druge strane dok ne pade zapovijed: **"Naprijed braćo! Za dom i domovinu spremni! Hvatajte ih žive!"**

Petar Rajkovačić zapovjednik odžačke obrane (sedmi vitez NDH) s pratnjom

Osim 16. udarne muslimanske brigade koja je sada po zapovijedi štaba 27. divizije dobila zadatak obaviti posao likvidacije jakog i dobro ukopanog neprijatelja i 19. birčanska brigada je imala zadatak pomoći joj u tome. U akciju rušenja obrane odžačke Posavine 4. svibnja se uključila i

⁴³ Isto, str. 507.

⁴⁴ Josip JURČEVIĆ, Crna knjiga komunizma u Hrvatskoj – Zločini jugoslavenskih komunista u Hrvatskoj 1945. godine, Zagreb, 2006.

⁴⁵ Ahmed ĐONLAGIĆ, str. 509.

⁴⁶ Milojica PANTELIĆ, 25. srpska NOU divizija, Beograd, 1977., str. 235., prema, Marko BABIĆ, str. 119.

⁴⁷ Marko BABIĆ, str. 119.

NEPOVRAT KONFISCIRANE IMOVINE

mr. sc. Dragan Hazler, Basel, Švicarska

U HTV-1 emisiji Prizma za nacionalne manjine od 6. veljače o.g. uz ostalo bila je riječ o ne povratku imovine konfiscirane od strane srbokomunističke Jugoslavije. Ne bi tu bilo ništa neobično, da nisu **izdvojene samo dvije nacionalne manjine, koje sebe smatraju najvećim žrtvama**. To su Židovi i Srbi. Židovski rabin nastupa čak s primjetnom dozom prijetnje pred još nekim, ali nije spomenuo pred kim, a srbsku nacionalnu manjinu oštro brani zagrebački prota s crno-obojenom bradom (ne znam mu ime) i jedan odvjetnik.

Iz ovoga izdvajanja samo dvije nacionalne manjine ispada kao da matična nacija Hrvati i druge nacionalne manjine nisu pogođene konfiskacijom imovine od strane srbokomunističke Jugoslavije i ne vraćanja iste imovine od strane Republike Hrvatske.

Osobno sam potomak nacionalne manjine u Hrvatskoj

Već na početku moram se predstaviti, što inače ne običavam, da sam potomak, dragovoljno pohrvaćene švicarske nacionalne manjine u Hrvatskoj pa kao takav podjednako držim stranu nacionalnih manjina i matične nacije Hrvata, odnosno do moguće krajnosti sam realan.

Odmah k tome navodim, da je mojim roditeljima konfiscirana najvrjednija imovina u Slunju i konfiskatori su je dodijelili besplatno baš podobnim Srbima, ondašnjim komunističkim srbočetnicima.

Na meni oduzetoj zemlji je izgrađeno Malo Dedinje

Na mojim roditeljima, što znači meni oduzetoj prvorazrednoj građevinskoj i vrtnoj zemlji u neposre-

dnom središtu Slunja, izgradilo je 8 (osam) srbskih obitelji svoje kuće. To naselje nazvali su Malo Dedinje. Dodajem, da su bez iznimke svi članovi tih srbskih obitelji s kućama na našoj (mojoj) zemlji bili istaknuti četnički banditi u zadnjem srbskom agresivnom ratu na Hrvatsku.

Unatoč tomu, meni kao nasljedniku po roditeljima nije vraćena niti adekvatno plaćena ta konfiskacijom oduzeta zemljišna imovina. Neki četnički Srbi su se bezopasno vratili u svoje kuće na mojoj zemlji, a neki su se vratili i prodaju svoje kuće po oko 100 tisuća eura. Dodajem, da njihove kuće ne vrijede niti desetinu te prodajne cijene, nego vrijede gradilišta na mojoj zemlji. Zašto nad takvim profilerskim ponašanjima žmiri hrvatsko pravosuđe?! Zašto se iz prodanih kuća ne plati meni moje oduzeto zemljište, na kojima su te kuće?!

Nitko od oštećenih ne stavlja pred imovinu nacionalni predznak

Dakle, gospodo Srbi i Židovi i ja sam oštećen i ja imam pravo biti nezadovoljan s nepovratom i nena-doknadom konfiscirane imovine, ali ja ne stavljam pred tu nepravdu ni hrvatski ni švicarski predznak. Takovo oštećenje kao što je moje pretrpjeli su milijuni Hrvata i sve nacionalne manjine u Hrvatskoj, ali nitko osim Srba i Židova ne stavlja pred oštećenje nacionalni predznak.

U Jugoslaviji i u Hrvatskoj najviše su oštećeni Nijemci

Osobno mi je poznato da je srbokomunistička Jugoslavija konfiscirala imovinu svima žiteljima, bez obzira na nacionalnost, a ako je riječ o onima, koji su bili i ostali najviše pogođeni, to su Nijemci, odnosno Njemačka nacionalna manjina.

Srbokomunistička Jugoslavija je

protjerala i jednim dijelom čak pou-bijala oko 700.000 Nijemaca iz tzv. Vojvodine, Srijema i Slavonije.

Na imanja protjeranih Nijemaca u Vojvodinu i Slavoniju naseljeni su uglavnom Srbi i tako su od trećeg ili četvrtog po broju naroda u SAP Vojvodini postali prvi narod po broju u toj multinacionalnoj pokrajini. Protjeranim Nijemcima sa svojih starih ognjišta (starijih barem deset godina od srbskih ognjišta stečenih seobom Srba po Černojeviću) iz Vojvodine, iz Hrvatske i djelomice iz Slovenije nije vraćena niti plaćena njihova imovina. Ovi Nijemci su bili mirni i uzorno djelatni ljudi, a Srbokomunisti su ih protjerali samo zato, da bi došli u posjed njihove vrijedne imovine i da bi od multinacionalne Vojvodine stvorili Vojvodinu s pretežno srbskim življem. Ne zaboravimo pritom, da je iz Vojvodine i iz Srijema protjerano dosta Mađara i Hrvata bez prava na naknadu za imovinu.

Oštećeni su također Talijanu i pobjegli Hrvati iz Istre

Slično je postupila srbokomunistička vlast u Istri s imovinom Talijana i pobjeglih Hrvata pred komunizmom. Na njihova imanja su isto naseljeni u najvećem broju Srbi, tako danas imamo u Istri veći broj Srba, nego je republički prosjek u Hrvatskoj, a u Istri prije 1948. nije uopće bilo Srba ili barem ne statistički obuhvativo.

Vlast i javnost ne smiju zaboraviti barem noviju povijest

Ove podatke ne navodim radi neka-kve nacionalne netrpeljivosti prema Srbima mada i za to imam razloga. Navodim ih da na njih podsjetim hrvatsku vlast i javnost u Hrvatskoj i na svome osobnom slučaju.

U ovome zadnjem srbsko-agresivnome ratu Srbi su mi popljackali i uništili sve što je u mojoj

obiteljskoj kući u Slunju bilo za popljačkati i za uništiti, ali ja sam svejedno sretniji i bogatiji od njih. Žao mi je samo, što su mi Srbi - ti vandalski barbari uništili sve najdraže uspomene u rodnoj kući. Ja nemam nijedne slike svojih roditelja niti svojih slika, knjiga i drugih uspomena iz djetinjstva i mladosti u Slunju.

Prizma je pretežno za srbsku nacionalnu manjinu u Hrvatskoj

Istaknutije od ostalih navodim Srbe jer me smeta da se u svima ili malne u svima emisijama Prizme posvećuje najviše pažnje srbskoj nacionalnoj manjini, a ostalima iz Ustavom priznatih 22 nacionalne manjine, posvećuje se koliko za njih preostane vremena.

One pak nacionalne manjine, koje po određenoj kvoti nisu ušle u Ustav RH su posve zapostavljene kao da ne postoje. To je ustavna diskriminacija upravo najmanje brojnih nacionalnih manjina u Hrvatskoj, koje bi zapravo trebale biti najzaštićenije jer su brojčano najmanje pa kroz to i najslabije.

Ustavne promjene bi trebale zaštititi sve nacionalne manjine

Ova diskriminacija ulazi nadalje, upravo sada u aktualne ustavne promjene Republike Hrvatske, koje se obavljaju radi prilagodbe zahtjevima Europske Unije. U te promjene u Ustavu Republike Hrvatske trebale bi ući sve nacionalne manjine bez poimeničnog nabranjanja jer će po raznim kvotama na temelju brojnog stanja biti uvijek diskrimini-

rane one najmanje brojne nacionalne manjine. Sve nacionalne manjine u Hrvatskoj moraju biti ravnopravne.

Pratim redovito Prizmu, ali još nika da nisam čuo spomen švicarske nacionalne manjine iako se njen broj u Hrvatskoj kreće na razini oko par stotina.

Zanima me, koliko mora brojiti neka nacionalna manjina u Hrvatskoj, da bi stekla nacionalno pravo jednakosti koje imaju Srbi, Židovi i Romi...?!

Ovo pitanje je posve opravdano jer su najmanje brojne nacionalne manjine u Hrvatskoj diskriminirane od matične nacije Hrvata i od nacionalističkog ponašanja nekih nacionalnih manjina u Hrvatskoj, napose od Srba. Nota bene!

U TEPČICIMA SLUŽENA MISA ZA Dr. ANTU PAVELIĆA

Mile Boban, USA

U Tepčicama kod Čitluka ovog je ponedjeljka služena misa zadušnica u spomen na hrvatskog poglavni-ka dr. Antu Pavelića, a povod je bila 50-ta godišnjica njegove smrti, jer kao što bolji poznavatelji Pavelićevog lika i djela znaju on je 28. prosinca 1959. godine u 70-toj godini života umro u Madridu gdje je i sahranjen.

Misu je naručio Ilija Pavković iz Rakitna i to iz razloga što misu u spomen na lik i djelo hrvatskog poglavni-ka nisu htjeli služiti fratri u Rakitnu, Posušju i Širokom Brijegu.

Župnik u Tepčicama fra Martin Planinić nije odbio Pavkovića, te je osobno predvodio misno slavlje u mjesnoj crkvi gdje su misi nazočni bili istaknuti HSP-ovci s prostora Čitluka, Širokog Brijega, Mostara, te Posušja.

MISTERIJ BLAŽENOG KARDINALA ALOJZIJA STEPINCA! (1. dio)

Moto: "In Te, Domine, speravi." (U tebe se, Gospodine, uzdam.)

Jure Prpić, Zagreb

Približava se dan kada nas je blago napustio uzoriti blaženi nadbiskup zagrebački i kardinal Alojzije Stepinac. Toga dana: 10. veljače 1960. godine spokojno je premi-

nuo u Krašiću. Ne bi puno opisivao njegov životopis, jer svima nama je dobro poznat njegov životni put na zemlji, nego je važnije što je ostavio nama Hrvatima da slijedimo njegova poslanja.

Koja su ga njegova djela dovela na oltar blaženika. Rođen je u selu Brezarić-župa Krašić 8-og svibnja 1898. godine. Osnovnu školu pohađao je u Krašiću. Sred-

nju školu kao pitomac Nadbiskupskog orfanotrofija pohađao je pohađao gornjogradsku klasičnu gimnaziju.

Nakon 6-tog razreda prijavljuje se kao kandidat za svećenstvo. Maturirao je 1916. te je bio poslan na front na rijeci Pijavi. Tamo je zarobljen, prijavljen kao solunski dobrovoljac i otpušten godine 1919. iz vojske. Vraća se doma te

se upisuje na agronomski fakultet. Napušta studije te se vraća kući, gdje se posvećuje obradi zemlje.

Konačno se odlučuje za svećeničko zvanje te ga blagopokojni nadbiskup Antun Bauer godine 1924. šalje u Rim u kolegijum Germanicum-Huganicum, te od 1924. do 1931. studira na Papinskom sveučilištu Gregorijani.

Za svećenika je zaređen 26. listopada 1930. Mladu misu je slavio u crkvi Santa Marija Maggiore uz mnoštvo sveta. Prisustvovao je mlađi kolega i njegov nasljednik na zagrebačkoj katedri i prefekt Kongregacije za nauk vjere, kardinal Franjo Šeper, te New Yorški nadbiskup kardinal Francis Spellman s kojim su zajedno studirali.

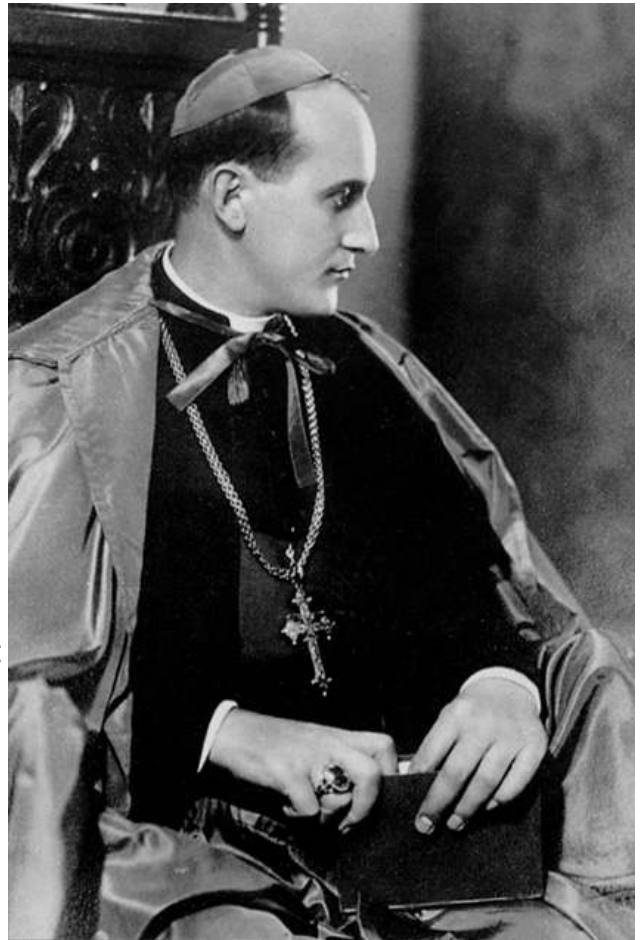
Tokom 1931. godine, kao dvostruki laureat iz filozofije i teologije vraća se u domovinu. U to doba kraljevska veliko-srpska diktatura nastojala je na sve načine oslabiti Katoličku Crkvu. U slobodno vrijeme se posvećuje te nadbiskup Bauer na inicijativu 23.-eg studenog 1931. ustanovljuje dijaconski Caritas.

Papa Pio XI. imenuje ga 28. svibnja 1934. nadbiskupskim koadutorom s pravom nasljedstva. Bio je tada najmlađi biskup na svijetu s 36 godina i nepune četiri godine svećenstva. Na Ivanje 24. lipnja 1934. zaređen je za biskupa u zagrebačkoj katedrali. U takvom opterećenju kardinal je dobio utjehu od Monsinjora PallegriNETija: "Budite mirni Pogreška da ste mlad postaje svakim danom sve manja". Nakon smrti nadbiskupa Bauera 7. prosinca preuzima izravnu upravu zagrebačke nadbiskupije, a uskoro i predsjedništvo tadašnje Biskupske konferencije Jugoslavije. Kao dobri pastir osniva župe naročito na periferiji Zagreba. Brine se o tiskovnom medi-

ju. Promiče svestranu duhovnu obnovu među vjernicima. Osniva u Brezovici samostan bosonogih sestara karmelićanki.

U toku Nezavisne Države Hrvatske osuđuje svaki totalitarni sustav. Stoga se na u svojoj propovijedi od 24. listopada 1942. godine obratio se riječima: "Svaki narod i svaka rasa, kako se danas odrazuju na zemlji imade pravo na život dostojna čovjeka i na postupak čovjeka. Svi oni bez razlike, bili pripadnici ciganske rase ili koje druge, bili crnci ili ugladeni Europejci, bili omraženi Židovi ili

oholi Arijevci, imadu jednako pravo da govore: "Oče naš koji jesi na nebesima!" i ako je Bog svima podijelio to pravo, koja ga ljudska vlast može nijekati?" Protivio se nasilnim vjerskim prijelazima, a kad ih nije mogao spriječiti, daje kleru povjerljivu instrukciju: da one koji zatraže prijelaz, da bi na taj način spasili svoj život - prime u Katoličku Crkvu bez ikakvih uvjeta, jer "kad prođe ovo vrijeme ludila i divljaštva, ostat će u našoj Crkvi oni koji budu konvertirali zbog uvjerenja, dok će se ostali, kada opasnost prođe, vratiti u svoju". Također se nadbiskup pokazao i na djelu: tko je stare ljude - Židove koje su istjerani iz staračkog doma u Maksimirskoj cesti odstupio svoju ljetnu rezidenciju tim starcima? To je učinio blaženi Alojzije Stepinac. Također poznatom zborovodi Emilu Cossetu uređio je kod Franjevacu azil. I za zadnjeg zagrebačkog rabina dr. Miroslava Salamona Freiberga

ponudio da njega i njegovu obitelj skloni na sigurno mjesto u inozemstvo. No poštovani rabin odgovorio je nadbiskupu sljedećim riječima: "Kada će posljedni Židov otići iz Hrvatske na sigurno mjesto, onda ću i ja otići. Navedeni rabin je deportiran u konc. logor Auschwitz i tamo je ubijen kada je prigovorio njemačkom vojniku radi nehumanog postupka spram Židova. Također je zaslužan što je Zagreb od saveznika veoma malo bio bombardiran u odnosu na Split, Zadar te na Slavonski Brod. Nadbiskup Stepinac preko Vatikanske diplomacije odnosno zaslugom britanskog veleposlanika pri Svetoj Stolicu utjecao je na britansku vladu da se ne bombardira Zagreb. Koja bi to bila tragedija da se bombardirao Zagreb u kojem su se pod kraj rata sklonile na tisuće izbjeglica.

PSIHOLOGIJA PADA (4.dio)

Ili zašto sam protiv 'civilizacijskih tekovina'

Trpimir Gudar, Vinkovci

Osim enormno većeg broja stanovnika (2 milijarde prije nekoliko desetljeća nasuprot današnjih 7 milijardi, op.tg.), svijet je danas bogatiji i za više građevina, više političkih i inih društvenih skupina, više reklama, i t.d. Ne treba, naravno, zanemariti i drugu stranu toga – to donosi i više dvojbi, problema i nezadovoljstava za današnjeg čovjeka. Treći fenomen kojeg spomenuh, a koji je najpogubniji za naše doba jest alijenacija. **Alijenacija ili otuđenje** može biti gledano kroz više perspektiva: marksisti će ju gledati kroz socijalno-ekonomsku prizmu kao otuđenje rada od radnika; katolici kao otuđenje Čovjeka od Boga; neki filozofi kao otuđenje čovjeka od svoje izvorne biti,... Bilo kako bilo, otuđenje je uzrok mnogih nedaća, kao na pr. brojnih samoubojstava uzrokovanih otuđenjem pojedinca od svoje zajednice, zatim

sve manjim natalitetom povezanim sa smanjenjem razine novozasnovanih obitelji, i t.d.

Prosječnom čitatelju sve ovo gore izrečeno zvučat će krajnje nerazumljivo i složeno. Nu, ta psihologija čovjekova pâda, shvatili ju u biblijskom ili ovom filozofskom smislu, vrlo je jednostavna. Taj morali pâd svuda je oko nas: to je kada 'slobodni umjetnik' pije vlastitu mokraću, kada mužkarac ima spolne odnose s mužkarcom i pritom traži nekakva prava (!), kada žena ubija svoje nerođeno diete pod izlikom konformizma! **Moralni pâd** je kada se pse oboruje svim ljudskim pravima i odijeva ih se u za njih spravljenju odjeću. Morali pâd je kada se crncu ili kinezu pruža gostoprimstvo u Europi, dok su milijuni Europljana nezaposleni. Morali

Mimohod kroz Vinkovce

pâd je kada pojedinac krivi, inače nesposobnu, vlast jer je uvela zabranu pušenja u javnim prostorima. A zašto? Čemu sve ovo? Možda bi ponajbolje razloge mogla opisati usporedba sa zadnjim primjerom. Naime, morali pâd je poput duhana. On čovjeka obuzima ulazeći mu kroz nos, usta i sve tjelesne pore u obliku dima, poput nekog duha, a na kraju mu ne ostavlja prostora za disati – doslovno!

Na kraju valja promisliti jedino o tome kako se oduprijeti ovoj pošasti današnjeg doba, tom svakom moralnom pâdu i dekadenciji koja nas okružuje? Zar zahtijevanjem prava, borbom na demokratskim izborima...? Nikako, vremena liberal-demokracije prolaze, a protiv njenog totalitarizma ima se boriti – revolucijom – bilo da pod tim pojmom podrazumijevamo Gramscijevu 'kulturnu hegemoniju' ili pak onaj način na koji su i sami demokrati prvotno stekli svoj utjecaj u Europi 1789. godine. A morali pâd, on svoju putanju nastavlja... dok ga nešto ne zaustavi!

Vinkovci

PONIŽAVANJA KOJA SU DOBILA FORMU ZAKONSKOG AKTA

Branko Stojković, Bjelovar

Naličje totalne (ne) zaposlenosti

Hrvatska je postala do kraja zločinačka i režimska zemlja. Takvom su ju učinile garniture ljudi na vlasti. Diktatura nad siromašnim i opljačkanim narodom ne prestaje. Izgladnjavanje krajnje je drsko i bezobrazno. Mesićeva skorojevićka politika dovela nas je u mrki ćorsokak iz kojega ne znamo van. Dok tako zemlja se nalazi u katastrofalnom stanju i problemima, bankrot je na svakom ćošku grada. U Hrvatskoj su se ovih zadnjih godina podizale čitave vile i vikendice za visoke funkcionare režima.

U Republici je ostalo trajno svjedočanstvo o lažima

Sad se otkriva da je Hrvoje Vojković (HSLŠ) muljao s novcem od "Croatia osiguranja". Te, otkriveno je, da je on član sekte za koju je dao izgraditi atraktivan prostor za sastajanje i djelovanje. Gospodarski razvoj je totalno stao, a industrija i poljoprivreda su se raspale u teškim gubicima. Proizvodnje više nema, uglavnom je šverc na djelu. Kako bi se tako preživjelo. U zemlji je stvoren nered na osnovu "političke baze", i kontrole ljudi. Po već oprobanim staljinističkim manirima raznih ograničenja, uskraćivanja, doziranja istine i po sličnom obrascu - predsjednik Stjepan Mesić, na kraju svoja dva mandata, nama je kazao: da zna gdje su 8 milijuna eura u stranoj banci. Da taj ukradeni novac treba vratiti u Hrvatsku.

Pokornost naroda kao sredstvo ucjene

Eto, Mesić zna gdje je opljačkani novac, njegov mandat predsjednika RH, započeo je s otkrivanjem novca - tako i završava. Mesić zna porijeklo novca i odakle je iscurio iz naše zemlje. A on smatra i sad, da taj novac treba vratiti Hrvatima. Socijalistički kralj Stjepan Mesić, određivao nam je (ovih) zadnjih deset godina kako ćemo živjeti. Sad nam ponavlja svoje bajke i laži. Bila je to strahovlada i činjenica "crvenog pakla", koji nas je olešio. I danas je partija ponovo na vlasti i na glavnim pozicijama. Očito je, da je bivši partijski aparat - komiteti odveo nas u propast. Tu smo danas gdje jesmo, zaduženi i prodani stranim gazdama. Protiv toga nazadinskog mentaliteta nitko se ne buni. Kao da lijeka nema. Došao je novi ravnatelj državne televizije HRT-a, koji nam je vratio partizanske filmove, na tv-ekrane.

Komunistička banda nikada nije za ništa odgovarala

To sve nije nikakvo čudo, jer opet smo dobili predsjednika "komunjaru", koji treba zasjesti na Pantovčak 18. veljače 2010. godine. Ljudske prava u Republici Hrvatskoj se najgrublje krše, a u stvari je to "najotrcanija fraza", vremenske malograđanštine. Čija je to kontrola ljudi? Nije teško zaključiti. Ujedno to je udar na građanske slobode, civilizaciju i kulturu razvoja. Glavna kontrola se obavlja putem televizije i štampe, koja je "žezlo", odnosno vladalačka "palica" nad narodom. Bande i lopovi su vlasnici tv-emisija, koje su fingirane i ništavne. Sve da bi se i dalje održala

"tama" u pospanom čoporu. Dolazi "pravda" i "svjetlo" tako kaže drug Ivo Josipović, također Mesićev klon. Građani su dobili ono što su zaslužili. Koliko je Mesićeva, Sanaderova ili Kosorkina vlada bila nemilosrdna prema "grešnicima" pokazalo se je u hitnom protjerivanjem iz vlastitih redova: ministra, članova nadzornih i drugih odbora... Pitam vas: Tko je u Hrvatskoj sramota - političari ili narod?

Šefovi nad državnim poduzećima kao sad odgovaraju, što su ih nekoliko pritvorili. Stjepan Mesić je uništio Hrvatsku, i na kraju svog mandata za nagradu dobiva rezidenciju vrijednu 2,5 milijuna kuna, gdje će imati: poslugu, šofera, stražu, ... itd. Mislim da su Hrvati lud narod!

Naša Jadranka Kosor "kosi" sve redom!

Jedna lokalna HDZ-ovka D.B. između ostalog mi je rekla: kako njihova Kosorka "kosi" ili bolje rečeno uvodi red u državi bezakonja. No, ja bih volio da je to tako, ali očito, mislim, da to nije istina. I da su osobni obračuni preplavili medije - borbom preko leđa naroda. Hrvatski narod "opet" nema ništa od toga. Ljudi su nezaposleni i dalje i nemaju od čega živjeti. Sve je to samo učvršćivanje vlasti jedne grupe, nad drugom. Kad Jadranka "kosi", ona "kosi" svoje s kojima je do jučer zajedno krala, odnosno držala im lojtru. Nova afera "žito" koja je ovih dana izašla u javnost o "Đakovštin", to je samo ukiseljena rana kriminala. U koji su svi oni umiješani. Nestalo je iz silosa "žito" vrijedno 25 milijuna kuna. Ministar poljoprivrede Petar Čobanković, ne zna gdje je nestalo žito i gdje je nestao novac.

NAPASNI OVISNIK O BUNICI

Akademik Mirko Vidović, Pariz

Beograd je ne samo čuvar desekraliziranih rekvizita, trofeja i darova iz periode titizma, kao i imena i naziva: 'Partizana', 'Crvene zvezde', 'Zgrade Kominforma', 'Kuća cveća', kao i 'Tanjuga' koji i dalje svira na frulu 'Žikino kolo' i 'Marš na Drinu'. Osobito odkako je zašutio 'Jugoton'...

I evo ga, progovorio je bivši Vrhovni komandant JNA-a, drug Stjepan Mesić i 'Tanjug' to opširno komentira, a vodeći dnevnik po pokojnoj Jugoslaviji daju glas mrtvima i, palamudeći, tvrde:

"Hrvatski predsjednik Stjepan Mesić ponovio je danas da bi presekao 'koridor' u BiH u slučaju izdvajanja RSuzije iz sastava Bosne i Hercegovine...?"

Recimo mi njemu odmah, da je A B-H odlično strukturirana i da već funkcionira kao sastani dio NATO Saveza i da će se, kao takva, oprijeti ikojem upadanju na bosanski

državni teritorij ma s koje strane to bilo. HV i A B-H su dvije bratske vojske proizišle iz otpora Mesićevoj ludoj JaNA-i i nikad se ne će naći u oružanom sukobu, utoliko više što dvije države imaju isto poštovanje jednih prema drugima i osjećaj dužnosti solidarnosti, u kojem odnosu se mora sve dogovoriti.

Titov 'prestolonaslednik' i vrhovni komandant JNA, Stjepan Mesić je, tvrdi 'Tanjug', "priznao da je početkom rata u Hrvatskoj tražio da dođu snage za preventivu kako bi se JNA preplašila ako bi napali Hrvatsku, a što su OUN odbacile, i istakao je da bi to isto tražio i za BiH".

A da vrag ne spava zatvorenih očiju, 'Tanjug' to dokaza slijedom tvrdnjom: 'Mesić tvrdi da ga napadaju 'četnikoidi i ustašoidi' zato što im on smeta u razvijanju koncepcije, da uzmu svoj dio plijena u BiH' (Dnevni avaz, 08.02.2010, 'Iz minute u minutu').

Nije lako odgovoriti na pitanje kad se radi o đeneralu Ratku Mladicu koji je udario i na Hrvatsku i na Bosnu sa zvijezdom petokrakom na šajkači: Ko kome krade kokarde, a ni na isto tako zamršeno pitanje: Ko to laže ko to kaže partija je mala?!"

N.B. Kad je u jednoj hrvatskoj delegaciji za pregovore s Mladicom, među njima je bio i Dražen Budiša, po povratku u Zagreb, Budiša je izjavio da je izbliza vidio kako izgleda lice jednog opasnog i agresivnog paranoika - onda Tito-va pukovnika.

E, moj jarane, teško kanarincu kad ga mačor mačorović iz mračnih slavonskih šuma - čuva!

Ovaj 'Tanjugov' članak pravo je remek-djelo onoga 'reci mi da ti ne kažem'. Jer, kako shvatiti Mesićevu zagrobnu izjavu, da je on, i to baš on, kao Precednik Precedništva SFRJ i Vrhovni komandant JNA tražio od OUN da pošalje ('koga ono, bogamu', kako bi to rekao onaj Kumrovčanin što su mu Slovenci odrezali lijevu nogu, a Zagorci odfrknuli glavu) vojsku da zastraši Titovu Armiju i tako zaštiti Hrvatsku?

Pa kad bi ta tvrdnja uopće sličila na ista što zdrav razum prihvaća, onda je najjednostavnije, kao dokaz da laže, postaviti njemu slijedeće pitanje:

'Bio si na položaju, sve si pratio i KOS izvješćivao o tome šta general Špegelj radi u Zagrebu, pa kad je luda JaNA udarila na Hrvatsku zašto nisi napisao i potpisao bar jedan dokumenat: ili onaj da se prestane s rušenjem tvoje vlastite zemlje, ili onaj da se lišavaju dužnosti generali koji vode opsadu Vukovara, Dubrovnika, pa kasnije i Sarajeva?

Akademik Mirko Vidović

hrvatske državnosti i to izjavljivao uoči samog Referenduma od 19.05.1991.), kao i tok obrambenih operacija **bio je - moj posao kod Saveznika, a ne njegov!** Za to postoji dovoljno materijalnih dokaza!

On to može prešućivati, ali treba imati na umu da će povijest ovih zadnjih dvadeset godina pisati visoki stručnjaci osobito na Zapadnoj strani Europe, gdje nema improviziranja i dijaletičkog nadlagivanja!

Zašto Mesić nije ništa službeno učinio protiv rušenja, ubijanja, paljenja, silovanja i punjenja predmišljenih logora za rodoljube i u BiH i u Hrvatskoj? Zašto?

I kako glasi jedna ruska narodna uzrečica: 'Ty iemu siakava, on kak sraka - iakova! (Šta god ti njemu rekneš, on uzvari ja-pa-ja).

Zlo je načinjeno, ono je neoprovotivo, ali Mesić do dana današnjega NIKAD NIJE I ZA ŠTO OPTUŽIO JNA i njezine paklene piliće, paravojne organizacije ljudoždera?!

Pa kako je zlo poznato cijelom svijetu, Mesić sve to svaljuje na 'ustašioide' pa i na 'četnikoide'. A propos Dodika, koji je demokratski socijalist, a ne 'šešeljevac' ni ikoja druga verzija đikana.

Šta bi Stipa nabenavio da je Tito pravio neki sporazum ili dogovor s Pavelićem, kao što je to radio s đeneralom Mihailovićem? Kao da taj intoksicirani žderač bunike nikad nije čuo da su Bosnu 1943 dijelili Tito i MIHAJLOVIĆ!, nakon što su se dogovorili tko će, gdje, kad i kako udariti - na Bosnu, da svako od njih, i Đeneral i Maršal uzme svoj dio Bosne! Nakon toga nastalo je klanje muslimana na 'Dražinoj' polovici istočne Bosne...

Zatim, dok je Mesićeva luda JaNA

rušila Hrvatsku i Bosnu, prvi koji su ustali s oružjem u ruci i u Hrvatskoj i u Bosni bili su pravaši Dobroslava Parage sa svojim dragovoljcima HOS-a. Na grbu su nosili staru devizu još iz Jelačićevog vremena: Za dom - spremni!

HOS-ovci su bili branitelji nedjeljive i neotuđive Bosne čak i na zapadnoj obali rijeke Drine, dok su ih KOS-ovski ubijali gdje su stigli, kako u Hrvatskoj (Paradžik i Brajković i drugi) tako i u Bosni (Kraljević, Pavlović, itd).

Ovaj patološki žderonja bunike koji laže kad god nešto službeno izvali, kao da je zaboravio da je on išao u Hercegovinu da 'načini reda u HDZ BiH - s vrećom dolara koju su mu na Norvalu sakupili i predali Luburićevci. Čim je došao na taj sastanak, prvo je dao smjeliti Stjepana Kljuića, bezuvjetnog pristalice jedinstvene BiH, a na njegovo mjesto je postavio oficira KOS-a Matu Bobana.

Nakon toga počelo je plansko rušenje Bosne po onoj zmijolikoj liniji koju je Tuđman dogovarao s Miloševićem u Karađorđevu, kako to u svojim memoarima tvrdi i Tuđmanov šef Kabineta, ing. Šarić.

A i pripreme Referenduma za samoodređenje (koje Mesić nikad nije spomenuo, jer je bio protiv

I baš radi povijesti, trebat će Mesića povjeriti sudskoj istrazi zbog velezdaje počinjene u Hrvatskom podunavlju koncem 1991. Efekt koji na njega proizvodi bunika ne će u radovima znanstvenih istraživača proizvesti zabunu.

Nikad Mesić, dokle god ga Srbijanci nisu izbacili nogom u dupe i sa Dedinja i sa Topčidera, nije ni riječi zucnuo protiv nagađanja Tuđmana i Miloševića, kao što se pravi lud da ne zna da su ova dvojica samo nastavila isti zločin protiv Bosne koji su počeli Tito i Draža Mihailović.

No, za koji dan, bar ove nesuvisle budalaštine, ne će prenositi ni Tanjug i 'Jugoton'. Moći će Stipa gutati bunike koliko hoće, ali će njegova katastrofalna i sterilizatorska dekada biti minuciozno pročešljana, kako bi za povijest ostala samo dokumenta izvan svake dvojbe, a ne bablje priče koje, umjesto 'peyotla' proizvodi u glavi kromanjonca - naša domaća bunika.

U znanstvenom pristupu fenomenu Stipe (fuyant) ne će biti koncepcija!

STIGAO JE SZIVARVANY

Udruga uzgajivača međimurskog konja

MB, "Međimurje", Čakovec, 2. veljače 2010.

Nakon niza godina traga-nja i pokušaja nabave, prošle subote, 23. siječnja, nakon pribavljanja bezbrojnih dopusnica, certifikata, pečata i ovjera **na farmi krava muzara Mladena Novaka u Prelogu**, u posebno pripremljenu karantensku štalu smješten je pepinjerni **pastuh, osmogodišnji vranac pasmine međimurski konj**, od kojeg se očekuje doprinos u povećanju malog krda kritično ugroženog međimurskog konja.

Kako Udruga uzgajivača međimurskog konja trenutno ne raspolaže novcem potrebnim za kupovinu takvog elitnog pastuha,

priskočio je u pomoć i konja za potrebe udruge **kupio dr. sc. Toni Kostelić**, profesor s Agonomskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, čovjek na čije se stručno znanje i pomoć Udruga i inače oslanja.

Puno ime novog dragocjenog konja uvezenog iz Mađarske po rodovniku je **4452 Fazekasboda - 277 - Szivarvany (muraközi tipus/fajta) - 2002.**

U prijevodu: Fazekasboda je mjesto uzgoja, 4452 i 277 evidencijski brojevi, a Szivarvany je - duga, što baš paše **jer se vrana boja pastuha na suncu presijava bojama duge**, a oždrijebljen je 8. svibnja 2002. godine. Starim konjogojcima nešto će

značiti i podatak: otac tog pastuha je 3962 Golle - 127 Viktor!

Vlasnik **Kalman Kustos** koji je preživio tešku operaciju srca, pa ga više ne može držati, zvao ga je skraćeno Sivi, a pri utovaru Sivo ga u prikolicu bilo je krupnih suza...

UZROCI RASPADA JUGOSLAVIJE (3. dio)

prof. Filip Čorlukić, Pula

Prema gore navedenim povijesnim činjenicama ta, na područjima današnje Bosne i Hrvatske vrlo neujednačena etnička mješavina, **stvarna je i jedina osnova njihova polaznog etničkog podrijetla**. Prije toga su bili ono što su bili. Po takvoj etničkoj osnovi, današnji bi se žitelji cijelog područja Bosne i Hrvatske mogli nacionalno opredijeliti kao Iliri, kao Slaveni – što je osnova naziva za Slovačke, Slovence i Slavonce – ili kao Hrvati, jer je najveći dio te regije nekoliko stoljeća pripadao državi koja se zvala Hrvatska. Koje je krvi, odnosno kojih je gena u komu od nas više, **to nitko ne zna - a nije ni bitno**. Zemlja u kojoj su se tada naselili, tada se najvećim dijelom zvala Dalmacija. Po toj su se osnovi mogli nazvati Dalmatincima. Tako su učinili, na primjer, Makedonci, slavenska plemena koja su se naselila u zemlji koja se i do tada nazivala Makedonijom.

Na ovom je području prvo organizirana hrvatska država, koja se tijekom par stoljeća prostirala i na najveći dio krajeva koji su se nazivali Bosnom. Život u istoj državi u to vrijeme nije mogao stvoriti nekakav trajan osjećaj općeg zajedništva, a i da jest, taj se osjećaj ne bi mogao zadržati u svijesti daljnjih 900 godina. Naime, **hrvatsko je kraljevstvo prestalo postojati 1102. godine, ipak zadržavši neke oblike državnosti**. Mala bosanska regija ostala je samostalnom. Nastavila se širiti i jačati, pa je postala prilično

Istanbul Bazaar

velikim srednjevjekovnim kraljevstvom.

Da je Bosna ostala stalno slobodnom, ili čak da su je (1463.) Turci i okupirali, ali da oni nisu bili pripadnici islama, pa samim time i veliki dio žitelja Bosne **ne bi prešao na islam**; kako bi se u vrijeme početka buđenja nacionalne svijesti u tom slučaju opredijelili stanovnici Bosne?

Obzirom na **tisućgodišnji kontinuitet življenja u zajedničkoj im domovini Bosni** (i pod Turcima je bila cjelovita), **logično je za očekivati da bi se opredijelili za bosansku nacionalnost**. Uz to bi bez ikakva osjećaja protuslovlja **mogli prihvatiti i hrvatsko etničko podrijetlo**. Upravo su tako postupili Austrijanci. I oni su tisuću godina živjeli u istoj domovini, pa su se ne samo po državljanstvu, nego i nacionalno, uglavnom opredijelili kao Austrijanci. Oni su svjesni da su etnički isto što su i Nijemci: germanska etnička mješavina. Stoga

im ne smeta što govore njemačkim jezikom, pa ipak se nacionalno u najvećem broju osjećaju Austrijancima – *Österreich – Istočna (germanska) država*. Već sam u početku naglasio da se nacionalni osjećaj ne temelji na biološkoj osnovi, nego je to opredjeljenje, odnosno čisto psihološki fenomen.

Međutim, **stvarni tijek bosanske povijesti bio je drukčiji** i u strahotama ovog obrambenog rata, koji se zahvaljujući bezočnim političarima pretvorio i u građanski, omogućio je našim demonima da nas zavedu na stranputice koje vode u apokalipsu.

Turski su osvajači pripadali potpuno različitoj kulturi, civilizaciji i religiji. Tijekom mnogih stoljeća veliki je dio naroda sve to prihvatio. Pojam nacije u to vrijeme nije postojao, a **podjela je bila isključivo po vjerskoj pripadnosti**. Ovdje treba naglasiti da **sve do 1918. g. u Bosni nije bilo potomaka etničkih Srba**, osoba koje su se doselile iz Srbije. U vrijeme stoljećâ turske okupacije, Srbi su bježali u Mađarsku i sjeveroistočne krajeve Hrvatske a toponimi: „Zemun bežanija“ i četiri „Bežanijske kose“ jasno dokazuju tu „bežaniju“.

Ključnu je ulogu u kasnijim katastrofalnim događajima imala upravo tijesna povezanost vjerske i nacionalne pripadnosti u Srpskoj pravoslavnoj crkvi. Još od bizantskog cara Konstantina u IV. stoljeću, u istočnom dijelu carstva **Crkva je bila organizirana regionalno**, odnosno svaka je država imala svoju autokefalnu (autonomnu) crkvenu organizaciju, a sve su bile podređene carigradskom patrijarhu.

Trebinje

Nasuprot tomu u zapadnom dijelu Rimskog carstva **papa je organizirao centralizirano ustrojstvo**. Razlike su bile i u nekim obredima, ali to nije predstavljalo problem. Nakon stoljetnih sporenja o nekim teobškim problemima, crkvenim raskolom iz 1054. **Crkva se i formalno podijelila na Katoličku i Pravoslavnu**.

To još nema nikakve veze s nacionalnošću. PC-e su u regijama pod bizantskom jurisdikcijom bile autonomne i pod jurisdikcijom carigradskog patrijarha, dok su ostale bile katoličke, pod neposrednom jurisdikcijom pape. **Srbi su u 7. stoljeću primili kršćanstvo od rimskih svećenika, pa je sve do 12. stoljeća Srbija bila katolička država i prvi srpski kralj Stevan Nemanja primio je kraljevsku krunu od pape**. No, na inicijativu njegova brata Rastka, s kaluđerskim imenom Sava, **carigradski patrijarh ju je pripojio kao autokefalnu Srpsku pravoslavnu crkvu**, a kralj Stevan Nemanja je ponovno okrunjen bizantskom krunom.

Bizant je dugo imao jurisdikciju nad dijelom jadranskog priobalja, pa su i kršćani tog područja pripadali pravoslavnim kršćanima. Pre-

vatskih područja stavljeni pod crkvenu jurisdikciju SPC, a **prva Eparhija SPC uspostavljena je u Podrinju tek početkom 18. stoljeća**. Turska je bila u zategnutim odnosima s Vatikanom, pa je **jedino bosanskim franjevcima bilo dozvoljeno djelovanje u Bosni**. SPC je uživala veće povlastice, pa je time privlačila i katoličke vjernike. **Biskupija u Trebinju je bila najstarija katolička biskupija u Bosni**. No početkom osamnaestog stoljeća došla je u nepremostive teškoće zbog tvrdog inzistiranja Vatikana na latinskoj liturgiji. Kako nisu imali svećenika koji znadu latinski, tamo su dolazili krčki glagoljaši. No i to je definitivno zabranjeno, **pa se cijela biskupija (bez biskupa koji je boravio u Dubrovniku) organizacijski priključila SPC-i**, čime je kasnijim povijesnim razvojem postala „najsrpskijim“ dijelom Bosne – **što s izvornim srbijanskim etnosom nema apsolutno nikakve veze**.

No, u 19. se stoljeću srbijanski političar i državnik Garašanin pojavljuje kao snažni začetnik ideje Velike Srbije, povezujući pripadnost SPC-i sa srpskom nacionalnošću, a tu mu svojom tvrdnjom; „*Srbi svi i svuda*“ snažno pomaže

ma tome, **pravoslavlje je u Hrvatskoj stotinama godina starije od srpskog**, a ni jedno nema nikakve veze s nacionalnošću.

Tek su za vrijeme turske vladavine bosanski, kao i oni pravoslavni vjernici iz dijela osvojenih hr-

vezikoslovac Vuk Karadžić.

4.- Buđenje nacionalne svijesti u područjima Jugoslavije

Takvo je stanje početkom buđenja nacionalne svijesti sredinom 19. stoljeća dovelo do velike zbunjenosti i zbrke. Ne ulazeći ovdje u pojedinosti, nužno je reći samo ono bitno. **Bosanci, jedan od najstarijih evropskih naroda, podijelio se u tri narodnosti, odnosno, nacionalnosti** – kako mi to danas neoprezno nazivamo. Naime na Zapadu *nation* ne znači nacionalnu pripadnost, nego državljanstvo.

To što su i kršćanstvo i islam suštinski nadnacionalne religije, situaciju čini još luđom. U vrijeme austrijske aneksije Bosne predstavnik Austrougarske **Kallay nastojao je uspostaviti bošnjaštvo kao nacionalnost**, ali su utjecaji iz Srbije i Hrvatske to svim silama nastojali spriječiti, pa su se bosanski katolici opredjeljivali za hrvatstvo, a pravoslavci za srpstvo, **dok je najveći broj bosanskih muslimana (posebno na selima) ostao nacionalno neopredijeljenim**. Paradoks, da je *katolik Begić* postao Hrvat, a *musliman Filipović* neopredijeljenim (kasnije Muslimanom, pa Bošnjakom), nikomu nije smetao. Tako je ostalo i u kraljevskoj Jugoslaviji.

U vrijeme NDH stanje se radikalno mijenja. Četverogodišnja povijest te zlosretne države i danas se prikazuje u potpuno lažnom, titovskom stilu, no u to ovdje neću poblje ulaziti. Bilo je zla, koje se stalno preuveličava, ali je bilo i dobra, koje se potpuno prešućuje.

KVARENJE HRVATSKOGA JEZIKA (2. dio)

dr. Atif Hadžikadić, "Novi be-har", br. 2 i 3, Sarajevo, 15. sieč-nja i 4. veljače 1945.

Premda je tvorba rieči jedna od vrlo važnih strana naše praktične gramatike, nesumnjivo je najvažnija sintaksa. Lako se može naime popraviti kakva pogrješka u glasovima ili oblicima, ali ako je sintaktična strana književnoga jezika nevaljala, to se protivi duhu jezika u najužem značenju rieči, **budući da je u sintaksi skriven pravi duh jezika.**

Znamo, da mnogima napomene i pouke ove vrste ne će biti potrebne, jer će se ovdje iznositi samo nesumnjive nepravilnosti, koje će ipak biti neke potrebne i korisne, dok ima i danas ljudi, koji ih često čine.

U književni jezik treba unositi samo najbolje i najpravičnije osobine narodnoga jezika, a odbaciti sve ono, što nije dobro ni pravilno. Stoga treba iz narednog govora odabirati između nepravilnih samo pravilne gramatičke osobine. Ovoga načela treba da se drže sve naše škole, svi dobri nastavnici i književnici; te da to načelo brane i zastupaju.

Prema tome načelu će se pod ovim naslovom iznositi **jezične pogrješke i uobičajene nepravilnosti** iz naše. dnevne književnosti ne spominjući ni knjige ni časopisa ni novina, iz kojih je pogrješka zabilježena. Glavna je svrha, da se pogrješke lieče i da se u tom pravcu napomene i pouke daju, kako bi

svatko mogao vidjeti, na što sve treba paziti, ako želi, da mu književni jezik bude čist i pravilan.

Česti su ovi slučajevi nepravilnosti:

1. Priedlog s ili sa velika je nepri-lik mnogih naših pisaca, koji se njime nikako ne umiju pravilno slu-žiti. Istina, da i sam narod pomalo zaboravlja pravilnu upotrebu ovoga priedloga, ali ga u većini pravilno upotrebljava. Premda se u običnom govoru govori, a u književnom jezi-ku piše i jedno i drugo, premda je **s isto toliko obično kao i sa**, ipak se u dobrom književnom jeziku mo- ra to razlikovati i uzimati pravilnije i običnije oblike.

Priedlog glasi zapravo s, dok se **sa upotrebljava samo u dva sluča- ja**: **1. izpred rieči, koje počinju suglasnicima s, š, z, ž** radi lakše- ga, izgovora (ma pr. sa sestrom, sa šurom, sa zetom, sa ženom) i **2. izpred instrumentalnog oblika zamjenice prvoga lica** (na pr. **sa mnom**; ne valja s menom). Inače u drugim slučajevima na razliku izme-đu oblika **sa** i **s** treba paziti i ne miješati ih bez potrebe. **Priedlog s stoji s instrumentalom samo u ova tri slučaja**: kad **znači društvo ili zajednicu, način i vrijeme** (na pr. vjenčao se s bogatom djevoj- kom, bi dočekan s velikim odušev- ljenjem, u lov pođe s izlaz- kom .sunca). U ovakim slučajevima se mnogo ne griješi, ali je veoma razširena kriva upotreba priedloga **s ili sa** u instrumentalu, koji i sam bez toga priedloga znači sredstvo ili oruđe **pa ne treba priedloga** (na pr. piše perom, a ne s perom, napuni sud žitom, a ne sa žitom, zagrl ga desnom rukom, a ne s desnom ru- kom, ukrašen biserom, a ne s bise- rom, oženio se bogatom djevoj- kom, a ne s bogatom djevojkom, obvezao se ugovorom, a ne s ugo- vorom). U ovim i sličnim primjerima jedino je **opravdano upotreblja-**

vati sam instrumental bez pried- loga. Ipak dolazi često u ovakvim slučajevima instrumental s priedlo- gom pod utjecajem tuđih jezika, **koji nemaju instrumenata** (njemački, talijanski, francuski), pa ga moraju nadomjestiti upotrebom priedloga. Za ove je jezike to sas- vim pravilno, ali **u našem jeziku to znači veliku nepravilnost.**

2. Priedlozi zbog i radi imaju zapravo suprotno značenje, ali u jezičnom osjećanju pojedinaca **ne- staje među njima svake razli- ke**. Ne samo u običnom govoru, već i u jeziku mnogih pisaca gubi se sasvim osjećanje pravih znače- nja njihovih. Tako je i moglo doći do miešanja značenja pri upotrebi ovih dvaju priedloga. Upotreba pri- edloga **radi** mjesto **zbog** uzela je dosta maha i u književnom jeziku, dok je upotreba **zbog** mjesno **radi** dosta riedka.

U govoru i u književnosti često se susrećemo s pojavom, da priedlog **radi** stoji u uzročnom značenju, koje ima priedlog **zbog** (Na pr. radi te knjige bila je velika prepirka, mjesto zbog te knjige bila je velika prepirka; ili: radi (mjesto zbog) ovakvih pogrješaka dobivaju naši đaci u školi druge redove.

Iako je ovakva upotreba dosta raz- širena, ipak priedlog **radi** nije dob- io uzročno značenje, nego su se nji- hova značenja samo pomiešala. Njegovo pravo značenje je **izrica- nje namjere i svrhe**. (Narod do- lazi radi vode, liepa puška nosi se samo dike radi, otišao na more radi liečenja). U ovim primjerima je **ra- di upotriebljeno u pravom svom značenju**, a za razliku u značenju, koju nije teško osjetiti, navedimo za priedlog **zbog** ove primjere: Ne spominje se, zbog čega bi to bilo nepravedno, ili: poz- van je na odgovornost zbog svojih rieči, ili: proćuo se nadaleko zbog svoje ućenosti.

GOSPODO, OVAKO JE NASTALA NEZAVISNA DRŽAVA HRVATSKA! (9. dio)

Ulomci iz knjige -
Ivo Omrčanin. "Hrvatska
1941.", 1., 1989.

1. On kategorički odbacuje svaku raspravu o nezavisnoj Velikoj Hrvatskoj.
2. Srpsku dobru volju ponovo će potvrditi izjašnjenje za trojni ugovor.
3. Maček je svjestan da Jugoslavija mora pružiti zadovoljenje njemačkom Reichu.
4. Maček će, ako je Berlin suglasan, ponuditi srpskoj vladi da se osobno primi pregovora s njemačkim Reichom oko ponovnog izjašnjenja za trojni ugovor i davanje dostatne zadovoljštine.
5. Pored kralja, čija je važnost praktično isključena, treba da stupe još 2 osobe s isključivom vlašću.
6. Ideja o odvajanju Slovenije ne može biti uzeta u raspravu. Isto tako i njena podjela.

Maček je zauzeo potpuno negativan stav prema svim prigovorima i pokušajima od strane Malletkea. On vjeruje u svoje poslanje za održanje mira i moli za obavještenje da li je Berlin suglasan s njegovom spremnošću da sam, kao što je navedeno, povede pregovore. Maček je očividno ponositi i ponijet navodnim uspjehom svoje politike. Ali nije bio u stanju da da bilo kakvu uvjerljivu izjavu o mogućnostima praktičnog provođenja u Beogradu.

* * *

Molim da mi se obratnom poštom dostavi uputstvo, pošto je Maček spreman da svoju izjavu u Beogradu o svom osobnom istupanju za vođenje pregovora s Reichom učini zavisnom od držanja njemačke vlade.

Maček je u tom razgovoru rekao da više nema slobodu djelovanja, jer su prvog i drugog travnja u Zagreb i Hrvatsku pristigli veći vojni kontigenti koji bi onemogućili ustanak Zaštite. Žalio se što

usprkos njegove molbe, **nije za Zaštitu izručeno oružje**. Maček je dalje rekao da se bio već tako vezao da nije natrag.

Ovdje Malletke iznosi svoja maštanja pa **kaže da smatra da bi u slučaju da je imao ovlaštenje izjaviti kako njemačke trupe stoje priprave na granici da bi pritekale u pomoć, Maček opozvao svoju odluku da ide u Beograd**. Kako su mu ovlaštenja bila ograničena, **Maček nije imao čvrsto jamstvo da će neodložno doći do njemačke intervencije**.

Ova otkrića Malletkea nisu do sada uzimana u obzir.

Malo je čudno da je tako. Ali to i onako ne bi pridonijelo odlukama za nove poteze. Odluka je već bila pala. 3. travnja su se sastali prije podne Maček, Košutić, Krnjević i Šubašić i odlučili da Maček pođe u Beograd. To su u podne dali novinama i pripremali put. Maček je sjeo u svoj dragi plavi vagon, koji mu je bio kao vila za odmaranje, te preko Vinokovaca raskošno stigao u prijestolnicu, sutradan, 4. travnja, u svoju vreću. Srbije su trljali svoje debele pesnice, da imaju mačka u vreći. Oni su bili svjesni da im nikada nitko nije utekao iz njihove glavnjačke vreće. Maček nije nikada opisao svoju radost. To je učinio HRVATSKI DNEVNIK. Toga dana on je pisao:

"Danas je, nakon dugotrajnog konferiranja, predsjednik dr Vladko Maček odlučio primiti ponudeno mu mjesto prvog potpredsjednika vlade. Do te je odluke došlo nakon izvještaja, koje su mu podnijeli ban Hrvatske dr Ivan Šubašić, potpredsjednik HSS ing. August Košutić i

U Kupincu

hrvatski ministri, te nakon poruke predsjednika vlade Dušana T. Simovića i ministra vanjskih poslova dr Momčila Ninčića. Dr Vladko Maček primio je također niz pisama od istaknutih srbijanskih i slovenskih političara. Na temelju toga, kako je rekao u izjavi, koju je danas dao novinarima, stekao je uvjerenje, da su sadašnji prvaci Srbije i srpskog naroda isto tako iskreno za mir kao i on ...

Ovako motivirana odluka dra Vladka Mačeka ovlašćuje na zaključak, da će on u novoj vladi aktivno raditi na tome da se uspostave dobri odnosi s našim susjedima, koji su posljednjih dana pomućeni ...

Nakon odluke predsjednika dra Mačeka imala bi se pročistiti vanjskopolitička atmosfera. Njegova odluka znači početak snažne inicijative jedne veoma ugledne političke ličnosti, da se učini sve, što je moguće, za mir u ovome dijelu Europe.

Kada se u isti čas javila i POLITIKA, HRVATSKI DNEVNIK je sutradan pisao:

"Ali u vezi s time moramo i mi reći, da nismo ni časa sumnjali u to, da **Beograd ne će u ovim kritičnim časovima ni pokušati da promijeni sadašnji status banovine Hrvatske na njezinu štetu.** Znali smo, da je predsjednik vlade Dušan T. Simović već na prvoj sjednici vlade izjavio, da u Hrvatskoj ne će biti ni osobnih ni stvarnih promjena. Prema tome i zadržavanje dra

Vladka Mačka u Zagrebu nakon te sjednice vlade nije imao svoj uzrok u tome, što bi on računao, da će sadašnja vlada uspostaviti stanje prije 26. kolovoza i poništiti one državne akte, kojima je uređen današnji položaj banovine Hrvatske. Razlozi zašto je dr Vladko Maček i nakon toga još ostajao u Zagrebu i vijećao sa svojim najužim suradnicima, sas-

vim je drugi. **Dr Vladko Maček je raspravljao i razmišljao o tome, što bi mogao učiniti, da spasi mir u ovom dijelu Europe, da tako poštedi svoj hrvatski narod, a time i srpski i slovenski od ratnih strahota i nesreće.** Pošto je saslušao razne izvještaje i primio razne poruke, on se odlučio na to, da pođe u Beograd i prihvati se jednog velikog zadatka."

Dr. Cieker je umovao:

"U napetu situaciju i tešku atmosferu u Jugoslaviji pao je novi tračak svjetlosti i nade. Jutros je u Beograd doputovao dr Vlatko Maček. Stigao je kao apostol mira koji je dirljivim riječima zacrtao glavne obrise svoje politike i pokazao kako on gleda na tragično zamušenu situaciju države u kojoj živi njegov narod. 'Kršćanin sam i spominjem Kristove riječi blagoslovljeni oni koji rade za mir jer će se nazivati sinovima božjim[Božjim?]'". Na ovaj način dolazi Maček u svoju kancelariju u kojoj nije bio od 27. ožujka ove godine, **ne želeći primiti funkciju potpred-**

sjednika u vladi sve dok mu ova nije pružila garancije da će respektirati prirodna prava hrvatskog naroda, i da će s njom biti moguće razgovarati i o zagaraniranju mira u Jugoslaviji. **Mislilo se da je dr Maček došao u Beograd tobož napustivši svoju političku liniju u želji spasiti Jugoslaviju samo radi Jugoslavije.**

Razgovarao sam danas s ministrom Andresom. Pitao sam ministra za okolnosti koje su uvjetovale Mačekov dolazak u Beograd. Rekao mi je da je dr Maček došao u Beograd samo zbog toga da bi spasio mir. Zato će ubžiti maksimalne napore da u Beogradu stvori takve uvjete koji bi bili za Njemačku prihvatljivi. Dr Maček misli prvenstveno na sudbinu svoga naroda **i ni u kojem slučaju ne namjerava povezivati tragediju Srba sa svojim narodom.** Ako će srpski dio vlade biti sposoban gledati na prijedloge dr Mačeka i ako ih primi, to znači da će biti sačuvan mir i prema tome, ujedno će biti spašena i Jugoslavija. Kada se u Zagrebu odlučivalo o tome, da li je Mačekov odlazak iz Zagreba potreban, ili je bolje ostati, dr Maček je smatrao za djelotvornije, s obzirom na budućnost hrvatskog naroda, prinijeti ovu zadnju žrtvu jedinstvu Jugoslavije. Dr Maček - rekao mi je ministar - ne podliježe nikakvim utjecajima sa strane. **Svoje odluke donosi obazirući se samo na to što mu interesi hrvatskog naroda nalažu.** Rat s Jugoslavijom smatra za najužasniju katastrofu do koje bi moglo doći. Zato se zalaže za likvidaciju teškog konflikta s Njemačkom. Ni pod koju cijenu ne želi dopustiti da dođe do sukoba vojnih snaga Njemačke i Jugoslavije. Vrlo dobro zna - nastavio je ministar - da bi rat upropastio također i hrvatski narod.

BLEIBURG I "KRIŽNI PUT" U HISTORIOGRAFIJI, PUBLICISTICI I MEMOARSKOJ LITERATURI (15. dio)

Martina Grahek Ravančić, magistarski rad, prof. dr. sc. Ivo Goldstein, mentor, Zagreb, 2006.

Istog dana (9. svibnja) predstavnik Generalštaba NOV i PO Jugoslavije general-major Rade Hamović pozvao je na sastanak komandante I., II., i III. JA s ciljem da se "razradi plan za likvidiranje neprijateljske grupacije u severozapadnom delu Jugoslavije". Odlučeno je da se ne pregrupiraju snage, već da se krene u napad, kako bi se ispresijecala neprijateljska grupacija¹.

Dio kolona krenuo je prema Rogoškoj Slatini, među njima našao se i Ivo Rojnica, koji navodi da su taj dio puta prešli bez ikakvih smetnji.² Slične navode potvrđuju i sjećanja Branimira Vidmara koji ne spominje nikakve sukobe na ovoj dionici puta.³ Slični zapisi opisuju i put do Zidanog Mosta, pa tako Nikola Pavelić navodi kako su sukobi s partizanima u ovoj fazi bili rijetki.⁴ Ovakvo mišljenje potvrđuje i Vinko Nikolić, prema kojem **partizani nisu izravno napadali kolone, nego su se organizirali kako bi ih presjekli u daljnjem napredovanju.**⁵ Kadkad smo se morali boriti da se u ograničenim brojevima odupremo partizanskim postrojbama koje su pokušavale zaustaviti na-

še povlačenje. No, većinom tog vremena nismo bili ometani.⁶ Manji problemi nastupili su kod i nakon Zidanog Mosta.⁷ Luburić navodi kako je povlačenje do Zidanog Mosta u prvom redu bila vojna operacija, no kasnije je nastupilo teško održavanje reda, "(...) Nijemci su bili glavni krivci za takvo stanje. Oni su u blizini Zidanog Mosta koncentrirali ne samo konvoje, koji su pratili dvanaest ili četrnaest njihovih divizija, nego također i vozila koja su pripadala stotinama i više jedinica. (...) Seoska kola stajala su pokraj "tiger"-tenkova. To je bio

najveličanstveniji kaos što ga se može zamisliti (...) razvikana njemačka stega potpuno se srozala."⁸ U koloni se našao i fra Oton Knezović, on također za sporost u kretanju optužuje njemačke kočijaše koji su unosili nered u, ionako veliku "bezglavost".⁹ Nadodaje:

"Da nije bilo tih Nijemaca, mi smo mogli stići posve lako u englesku zonu i izbjeći partizanski obruč oko nas."¹⁰

Kako se napredovalo, "kolone i nizovi ljudstva bili su mnogobrojniji tako, da se je često puta moralo putovanje i povlačenje prekidati; zastajati i čekati (...). Mjestimično, ali rijetko, bilo je i okršaja s jugoslavenskim partizanima."¹¹ Zbog zakrčenosti putova, kako navodi Aleksić, **naređuje se uništavanje teškog naoružanja.** Osiguranje povlačenja, pod vodstvom generala Rafaela Bobana i Vjekoslava Luburića, omogućilo je daljnje napredovanje prema Celju.¹² Sam Luburić navodi kako je pri raščišćavanju ceste prema Celju izveo "nekoliko 'izleta' uzduž obje strane glavne ceste, **e da**

poubijam i raspršim partizanske skupine koje su pokušavale napadati naše kolone na povlačenju." Nakon toga naložio je pojedinim zapovjednicima da kolona krene prema Celju kroz šumu i upravo tada, kako navodi u sjećanjima "nepobjediva vojska počela se osipati".¹³

¹ M. COLIĆ, *Pregled operacija na jugoslovenskom ratštu*, 394.

² I. ROJNICA, *Susreti i doživljaji*, knj. 1., 260.

³ A. VOJINOVIĆ, "Tragični finale rata", u: *Otvoreni dossier: Bleiburg*, 71.

⁴ N. PAVELIĆ, "Tragom krvi i užasa", u: *Bleiburg: uzroci i posljedice*, 193.

⁵ *Bleiburška tragedija hrvatskog naroda*, 160.

⁶ J. I. PRCELA, D. ŽIVIĆ, *Hrvatski holokaust*, 420.

⁷ P. S. BRAJOVIĆ, *Konačno oslobođenje*, 450.

⁸ J. I. PRCELA, D. ŽIVIĆ, *Hrvatski holokaust*, 58.-59.; S. SLIPAC, *Svjedok. Moj križni put*, 32.-33.

⁹ Oton KNEZOVIĆ, *Pokolj hrvatske vojske 1945. Dokumenti o zverstvima Srba nad Hrvatima* (Chicago 1960), 3.

¹⁰ Isto, 4.

¹¹ L. KORDIĆ, "U danima srdžbe i gnjeva", u: *Bleiburg: uzroci i posljedice*, 120.

¹² J. ALEKSIĆ, "Vojnički aspekti hrvatskog povlačenja u svibnju 1945.", u: *Na prekretnici*, 39.

¹³ J. I. PRCELA, D. ŽIVIĆ, *Hrvatski holokaust*, 60.-61.

SAVJETI HRVATSKOGA DRŽAVNOG UREDA ZA JEZIK - 1941.-45. (35. nastavak)

Prema knjizi: **Marko Samardžija – JEZIČNI PUIZAM U NDH**, „Hrvatska sveučilišna naklada“, Zagreb, 1993.

JEZIČNI SAVJET br. 61

(38) PRIJAVITELJ. HVATAČ. Na jedan upit o nazivima, koji će se upotrebljavati **u području gospodarskog redarstva**, odgovorio je Hrvatski državni ured za jezik:

1. Za bilo koju osobu, koja prijavljuje vlasti nedopuštene čine trgovanja, prijevoza i prenošenja robe i t. d. upotrebljavat će se naziv prijavitelj (prijaviteljica).
2. Službena osoba, kojoj je povjerena dužnost hvatanja osoba, koje se ogrješuju o ustanove robnog prometa, zvat će se hvatač.

JEZIČNI SAVJET br. 62

(41) SLUŽBENICI GRAĐANSKOG REDA. Na upit, kako hi se zamijenila riječ *red* u izrazu "državni službenici građanskog reda", kako su se poslije 1918, nazivali "civilni" službenici za razliku od vojničkih osoba, izjavio je Ured za jezik svoje mišljenje, da bi u tom slučaju najbolje odgovarala riječ *s t a l e ž*, pa bi se u duhu hrvatskog jezika moglo govoriti o *državnim službenicima građanskog staleža*.

JEZIČNI SAVJET br. 63

(42) SUMAR - SVOTNIK. U pitanju, koja bi zamjena za riječ *šumar* bila bolja: *zbrojnik* ili *svotnik*, odlučio se Ured za jezik za riječ *svotnik*. Izraz *svotnik*, izveden od riječi *svota* (= *iznos, suma, Summe*), određen je službeno za pojam *Summarium* (*Übersicht, Auszug*) već u "Juridisch-politische Terminologie" 1853.). Bio je u Hrvatskoj u upotrebi

prije 1918. i sada se u našim uredima sve češće javlja. Nema potrebe, da se uz tu već dosta staru riječ traže ili kuju nove kao *zbrojnik, zbirnik, zbirni arak* i sl.

JEZIČNI SAVJET br. 64

(43) SMIJENJEN. Čitamo da je "Stafford Grippe tražio, da bude *smijenjen*". Glagol *smijeniti* i od njega izveden pridjev *smijenjen* pripadaju srpskom književnom jeziku (Guberina-Krstić: Razlike, str. 185). Tu uz riječ *smeniti* stoje hrvatski prijevodi: *svrgnuti, izmijeniti*. Tome se još može dodati hrvatska riječ *opozvati*, koja će najbolje odgovarati u navedenoj rečenici, kao i u svim slučajevima, gdje nam se riječ *svrgnuti* čini preoštira.

JEZIČNI SAVJET br. 65

O HRVATSKOM JEZIKU U NOVINSKIM ČLANCIMA. Prema zakonskoj odredbi od 28. IV. 1941. **Hrvatski državni ured za jezik rješava sva jezična pitanja na području Nezavisne Države Hrvatske i jedino taj ured stvara pravovaljane jezične propise i upute**. Stoga svaki članak, **koji u obliku propisa i uputa određuje** koje jezično pravilo ili zabranjuje koju jezičnu (na pr. u rječniku) naviku, **mora se prije tiskanja, poslati na pregled i odobrenje ovom uredu**.

Bez odobrenja ovog ureda mogu se objavljivati samo oni članci, koji o nekom jezičnom pitanju znanstveno raspravljaju, ne stvarajući pri tome nikakve propise ili zabrane.

Ponavljajući gornji izvadak iz obavijesti od 2. VII. 1941., Ured za jezik nema namjere sputavati rad pojedinaca na čišćenju hrvatskog jezika; naprotiv takva je suradnja poželjna. Samo je potrebno, da pisac ili uredništvo dotični članak prije tiska predloži Uredu za jezik na uvid.

Državni ured za upravljanje imovinom

VLASTITA IMENA (39. nastavak)

„Hrvatski pravopis“, Zagreb, 1944.

b) *Mala Azija, Sjeverna Amerika, Kavi Svet, Mali Antili, Jezero Plive, Kamničke Alpe, Kozja Glava* (planina), *Oštri Vrh* (planina), *Bečka Šuma* (gorje),

Kupreška Vrata (prievoj), *Novaja Zemlja* (otok), *Heraklovi Stupovi* (predbrežje), *Zlatni Rog* (zaljev), *Velikli Kamen* (brdo), *Kameni Svatovi* (stiena), *Izpod Slačica* (potok).

DVA HRVATSKA JUNAKA: MARKO MESIĆ I LUKA IBRIŠIMOVIĆ (11. dio)

Radoslav Lopašić, "Matica Hrvatska", Zagreb, 1888.

Za seobu kršćana iz Like radili su tada osobito njihovi pouzdanici Nikola Drašković, starinom Ličanin, Toma Mičić te kapetan karlovački Gašpar Stipanović, veliki junak na senjskoj Krajini, koji su molbe ča na rimskoga papu upravljali. Veća seoba naroda iz Like slijedila je istom trideset godina kasnije. Karlovački general Vuk Frankopan provaliv godine 1639. s velikom vojskom u Krbavu, dopremi Vlahe iz Petrova polja i, nastani ih kod staroga Frankopan-skoga grada Vitunja blizu Ogulina, dok se korjenički Vlasi, koje bijahu Turci, nakon pada Bišća g. 1592. u tom kraju smjestili, doseliše ovamo u Lučane kod Brinja god. 1642. na veliku žalost i nevolju Brinjana, a poslije god. 1655. u okolicu tada još pustoga grada i mjesta Plaškoga. Ovi su korjenički Vlasi mab bili pouzdani, plaćajući harač na obje strane: i generalu karlovačkom i turskomu paši, te služeći i Turkom i našim kao uhode, a dugo se nemogahu odlučiti, da ostave svoju postojbinu. **I danas je na zlom glasu nevjera korjenička na Krajini.**

Junačkim držanjem Vuka Frankopana i njegovih sinova Gaše i Jurja stjerani su lički Turci u tjesnac, osobito od senjske Krajine, kojoj su obližnja do Velebita sela plaćala danak još za kralja Rudolfa II., pa zato odlučiše Turci oko polovice sedamnaestoga vieka, izbaviti se toga nemiloga položaja pod svaku cenu, kud puklo da puklo. Turci prodru vojnom silom u Podgorje, pokušaju učvrstiti puste gradove Stari Perušić i Prozorac kod Korjenice, ali budu suzbijeni od hrabrih Frankopana. Da osigura Podgorje od navale turske, kanio je Vuk Frankopan opet podignuti po Mlečanih razoreni Karlobag, na što je dođuše bila privoljela i cesarska vlada, ali pošto nije bilo za to potrebna novca, morao se posao odgoditi. Nastanjeni su pako god. 1646. u sv. Jurju Vlasi rimske vjere, od kojih se ipak jedan poradi progonstva kapetana Senjskog Albrehta Herbersteina ukloni pod okrilje mletačke države.

Pošto je pak god. 1663. Petar Zrinski kod stiena onako grozno Turke pomlatio, slab je i nevoljan bio u napried život Turkom u Lici se silno. Oni se silno bojali Kotarana i Senjana, a trpili su i glad i svako drugo zlo poradi siromaštva, koje je bilo zbog obćega nerada svuda mah preoteb. Rodoljubivi hrvatski

povjestnik Pavao Vitezović, koji je kao suvremenik i očevidac tadanje stanje u Hrvatskoj dobro poznao, pripovieda u hrvatskoj kronici, da su se Turci g. 1678. za navale Kotarana u Liku na poviku: "A, Juriša Senjanine, evo Turci" tako silno bili uplašili, da smjesta pobjegnuše velikom svojom štetom i sramotom, bojeći se, da na njih udara glasoviti Senjski junak Juriša Balenović.

Kao što pjesma spominje, da je Budimska kraljica za provale silnoga Solimana god. 1526. sanak snila, da će Turci kralja pogubiti i priestolni Budim osvojiti, tako je i:

Ličke kape

"San usnila ljuba Fazlagina
Na Udbini u kuli kamenoj

Modar s' oblak uz nebo podvio
Od Otočca i Brinja kamena.

Strašnu maglu gospe opazila,
Pola j' mutne, a pola krvave.

Moj Ahmete, u mene jedini,
Sjedi sine majci na kolina,
Da ti sanak u odaji kažem:

Goni doru niz Liku Ribniku,
Pa ti kaži dizdar Halil-agi,
Neka čuva kule na Čojluku,
I Ribnika bila na bogazu;
Ja se, sine, bojim Otočana,
Otočana i s njima Brinjana."

BAZALO (31. nastavak)

dr. Mile Budak, hrvatski književnik, političar i državnik

Kad je starac pregledao mlinove i mlivo, pođe redom od vreće do vreće, koje su stajale postrance naslagane jedna do druge, na jednoj strani sa žitom, a na drugoj s brašnom.

Svaku je pipnuo, ne otvarajući je, i tako nagađa, kakvo je žito u njoj. Kod brašna to nije trebao činiti, jer su vreće bile još odvezane, pa je mogao iz svake uzeti među prste malo brašna i pipnuti ga, da vidi, je li dobro samljeveno. Sa svim je bio zadovoljan i sve pregledao još prije, neg je Ivan obavio svoj posao. Stao je nasred mlinice i bacio pogled pod krov. Još je bio čvrst i dobar kao da je jučer metnut. Nigdje nije probijala ni jedna zraka sunca osim na samu vidjelicu. Vjenčaniće, spojne grede i rožnici su stajali kao da je sve izraslo iz jednog komada il kao da je saliveno iz čelika, a tamne boje od dima, koji je slobodno izpunjavao cijeli unutarnji prostor mlinice, ka da je ložena vatra. Po toj mrkoj boji se je vidio lagani sloj bijelog braš-

na, koje je svemu davalo veoma tajanstven i čaroban sastav boja, kakav se inače riedko gdje može vidjeti.

Mlinica nema stropa, vjerojatno, da buka i šum imadu što veći prostor za razvoj, pa uslied toga slabije djelovanje na ljude, koji su poslom vezani, da budu većinom kraj vitlova. Perjas je sad i o tom razmišljao, nekoliko puta pogledao Ivana i htio mu nešto reći, što je mislio, no svaki put se predomislio, jer se je sjetio, da ga nikako ne može čuti, osim ako mu pristupi i reče u uho, a tim bi ga samo zadržavao i postigao protivno od onog, što jedva čeka: da čim prije svrši posao, pa da iziđu pred mlin i da se porazgovore. Dosta je dugo potrajalo tako Perjasovo izčekivanje, jer Ivan nije ni slutio, da se didu žuri, pa j temeljito obavljao svoj posao.

Kad je sve uredio, udari dlanom o dlan, da se otrese od brašna, pogleda dida, nasmije mu se i pokaže mu rukom, da mu je sad sve na raspolaganju. Zatim mu reče, koje je čije žito, kad znade, kad svatko dođe po svoje. Uzme vreću s ujom, zabaci je na leđa i pođe iz mlina. Perjas se uputi za njim. Kad su bili pred mlinom, Ivan se obazre i pozdravi na razstanak.

- Pometni tu vriću na zemlju, pa ćemo sist i podivani! - reče mu Perjas. - Meni se ne žuri, a ni tebi kod kuće ne

plaću dica.

- Moremo i tako - pristade Ivan bez oklievanja.

Sjeli su na kamenje nešto podalje od mlina, da im ne smeta buka, i časak oba šutjela. Ivan je čekao, što će reći did, a on je opet smišljao, s koje bi strane počeo. Bojao se je, da će naletjeti na velik odpor, jer još nitko nije čuo, da se je Ivan šalio s kojom djevojkom, nit je tko vidio, da bi se bilo s kojom zabavljao i gonao, kako su to redovno i u najvećoj pristojnosti i poštivanju činili svi ostali momci.

- Tije sam ti reći - počeo djed, kako nikako nije kanio početi. - Sam sveznajući zna, kako je on to umovao i umatao i smišljao, a nenadano je izvalio najjednostavnije: - Tije sam ti reći, da se moraš ženiti!

- Ženiti se?! - iznenadi se Ivan. - Ja se ženiti?!

- E, e. ti!

- E l' ja?!

- Borme, ne više ja - odgovori Perjas i nasmieši se. - I vrime ti je. Više nemaš što čekati. Dica tvoji vršnjaka već mogu u školu.

- To će im mnogo koristiti! - prihvatiti Ivan, kao da je vrebao na predmet, na koji bi preskočio.

- Što to?

- Dica, što idu u školu - odgovori on dosta tiho kao da niti ne želi razgovarati.

- Ja, lje, nisam u nju iša, al ne škodi nikom! - uzprotivi se Perjas posve ozbiljno, jer je on vazda

Sjeverna Lika

zastupao takovo stanovište, pa je smatrao potrebnim da ga i pred Ivanom brani, iako to nije bilo važno. - Nego, da ne zaboravim, na kojoj sam: vrime j', da se ženiš. Ja sam divanije i s Matijom i s Jocom, a i Maleta i Kata se slažu, pa ja dajem svoj blagoslov.

Ivan je nenadano ustao i približio se k vreći. Perjas pomisli, da se sprema, da otiđe, pa nastavi:

- Sidi još! Nemoj bižati!

- Ne bižim, ne bižim, dide! - odgovori Ivan i nasmieši se. Perjasa veoma obradova taj smiešak i u mislima zahvali Svemogućemu, jer je povjerovao, da se Ivan ne će opirati.

- Mi svi, mi smo - nastavljaio je starac - da se više nema što čekati. Nema ti gore stvari, man star ćaća, nejaka dica! To ti je gotova sirotinja i potribica ljuta, meni ti viruj.

Ivan je mukom mučao. Oborio je glavu i gledao u zemlju. Ponovno je sjeo kraj djeda, što je starca sokolilo na novu navalu:

- Mi si mislimo, da bi to trebalo mam načiniti, još s jeseni. Znaš unu mudru starinsku: ne valja prolitnja mlada ni jesenje štene. Mladu ubiju poslovi, a štene studen. S tog se triba ženiti s jeseni, da ti mlada upočine i da se dobro iz'rani.

- Nije blažče, da se triba iz'rani! - reče Ivan i opet se nasmieši posve veselo. Vidjelo se je, da mu razgovor godi.

- E, moj junače! - odgovori Perjas povišenim glasom: - Nije ni čovik iz nada, pa da se ne troši, a i na do se iztroši, ako se ne čuva. Ta-

ko i čovik. Mi se graničari moramo priko zime vaik odmoriti i dobro naisti, da moramo onda cilo proliće i lito i velik dio jeseni orbat i ka čekrk! I nema tu odmora, dok naš Svemogući ne zaval i snigom do krovova i dok nije pod krovovim mesa i zelja i krumpira, da se moreš svaki dan naisti, dok ne moreš prstom pošakljati u grkljanu. Tad se triba ženiti, pa ti za to i divanim.

- A nu! - odgovori Ivan posve mirno, što je odavalo njegov pristanak. Glavu je još više oborio na grudi i još se upornije zagledao u zemlju.

- To j' pametno i evala ti! - pohvali ga Perjas zadovoljno.

- Zašto? - upita Ivan, podiže glavu i zagleda u starca.

- Što si pametan, pa oćeš!

- A nu! - odgovori Ivan sad neka ko nevoljko i opet obori glavu.

- Znaš, mislili su niki, da ti ne 'š titi i tako ---

- Uprav, dide Pere, da ti pošteno velim - reče, prekide se u rieči i zamuče.

- Nudi, nude!

- Tako ---

- Eto, sad ne ćemo gubiti vrimenta - požuri Perjas, da utvrdi, u čemu su se već složili - man ćemo, ako Bog da, pirovati.

Zagledao se u Ivana i čekao, da li će sad što na to reći, a kad on nije progovorio, nastavi djed:

- Nego, junače, esi li se ti u koju zagleda?

- E l' ja? - upita Ivan, ne dižući

glave.

- E, e. Ti. Esi li ti koju zamerka? Ne bi bilo pošteno, da te ženimo, a da te to ni ne pitamo, kun da ti je petnaest godina, a ne skoro, pa dvaputa tolko. - Imaš li koju na oku?

Na taj se upit Ivan malko nadme, nekako se sav nadigne, polako podigne glavu, zagleda se u Perjasa i reče čvrsto, odlučno i uvjetljivo:

- Imam, dide Pere! Imam je! Al -

- Nude, nude, rankane! - požuri starac veselo. Doista mu je bilo drago, što je čuo, jer je povjerovao, da će tim lakše i sretnije obaviti, što su odlučili. Nije Ivan više nedoraslo momče, pa da mu je svako žensko jednako liepo i drago, a nije ni kakav god mozak, pa da ne bi izbirao imeđu dobrim i pametnim djevojkama.

Na tu ponudu i upit Ivan opet klone u sebe kao da bi probio napanu mieh. Opet obori glavu, teško odpuhne, podboči se rukama u kukovima, kao da smišlja, kako bi navalio na djeda Perjasa, onda opusti i ruke niza se, ponovno odpuhne i - ne odgovori ništa.

- A koja j' to, po Bogu brate?!

- A nu, dide Pere! --- odgovori Ivan i opet odpuhne, te se je či-

nilo, da odpuhuje i govori samo pod težkim pritiskom iznutra prema vani, pa mora na neki način oddušiti.

- Čovik ni ne snuje, mam mu samo naleti, a Svemogući već odluči, kako mora biti --- - A nu!

- E, e! - potvrđuje did samo, da pokaže, kako se u svemu slažu, a u istini nije nikako mogao ni naslutiti, što Ivan želi reći - A koja j' to tvoja, s Božjim blagoslovom?!

- Koju mi god ti rečeš! - odreza Ivan kao da bi izbacio iz sebe komad pluća i duboko oddahne, podigne glavu i uperi miran pogled u starca.

Did prihvati taj pogled posve niemo, jer ga je iznenadio svojim odgovorom toliko, da nije vjerovao, da mu je to prvotno kanio reći. Dugo su se tako vagali na sukobljenim pogledima, dok Perjas ne reče:

- Mislije sam, da si izabra ---

- I esam!

- P' unda?!

- Sve sam ti rekla!

Perjas slegne ramenima, obori pogled i zamisli se. bio je uvjeren, da mu sad nije rekao istine, al nije htio na tom pitanju dubsti. Poslije oduže stanke opet progovori prvi Perjas:

- Mi smo mislili, da bi uzeje Kaj Viduke Peršića, iz Ričica. Prava, poštena kuća, a i cura, da joj tri-ba paricu tražiti. Morda je poznaš.

- Poznam! - potvrdi Ivan, iako je prvi put čuo za nju.

- I lipa, e l' nu?!

- Čemu kraja nije!

- A s pravog ognjišta i čiste, zdrave krvi, da je se ne bi anđeli sramili! Ne znam, esu li Peršići malo il nimalo iza Tomičića.

- A nu! - potvrdi Ivan i to, ni po boji zvuka njegova glasa nije Perjas mogao zaključivati, da ne govori pažljivo i iz najdubljeg uvjerenja, ali nije ga ni oduševljavalo, što je slušao. Sve mu se činilo ipak nekako izvještačeno i namješteno. Nije mu se nešto sviđalo u cijelom tom razvoju, kako ga je promatrao od početka razgovora, al ujedno nije mogao dokučiti, što nije onako, kako bi on želio i kako bi trebalo biti. Ipak se nije upustio u potanko razglabanje i razčlanjivanje te pojave, nego je hrlio k cilju: treba sve učiniti, da Ivana što prije strpaju pod Sveti sakramenat ženidbe. Baš tako je to Perjas i tim istim riečima rekao svojoj Barici prije neg je pošao od kuće: "Triba ga što prije strpati pod Sveti sakramenat ženidbe, pa će unda mam biti drugi čovik!" - Tako je to Perjas mislio i vjerovao, a drugo su mu sve bila mnogo sporednija pitanja.

- Ja mislim, da bi mogli mam u prošnju?!

Ivan je šutio.

- Što ti veliš? - upita ga did

Perjas.

- E l' ja?!

- E. e. Ti.

- A nu!

- Ja tako mislim: mam u prošnju, napoviditi se, pa dite za ruku i prid oltar ---

- Koje dite? - upita Ivan kao da je negdje u posve drugom poslu i na posve drugom mjestu, pa nenadano pade na tu Perjasovu izjavu.

- Tu malu, Kaj Vidukinu - odgovori Perjas. - Nemamo što čekati, kad smo jednom odlučili, a odlučili esmo.

- Ako ćeš, ja bi moga tebe zaminiti - reče Ivan posve neočekivano. - Ja ću ostati i za tebe u mlinu, a ti ajde kući.

- Da idem urediti sve za prošnju? - upita did veselo, a u lice mu jurne krv kao mladiću, kad opazi mladu djevojku.

- Ne, ne - uzprotivi se Ivan. - Mislije sam, da se naspavaš, a ja ću priko noći ostati u mlinu.

- A nu! - reče Perjas nevoljko i potuli se kao da je poliven hladnom vodom. - Ja se obveselije, da se tebi žuri ---

- To ne, dide Pere! - odgovori Ivan povišenim glasom. - Ja ne ću nikad zakasnuti, kud mi je određeno, da stignem! Tako i svi ostali --- Nego, nije za te, da noćivaš u mlinu, a meni nije teško.

- Tako me samo zapalo danas - izpričavao se starac, jer nije htio priznati, da je došao najviše iz želje, da što prije uhvati Ivana na samu i da ga nagovori na ženidbu. Pade mu to na um, pa i ne-

hotice nastavi glasno misliti: - Istina, o ovom smo mogli i kod kuće, al mi je nikako bilo lipše i milije, da ode sami odivanimo. A sad bi, ako ćeš, mogli oba kući. Moremo ustaviti vitle, a mlin zatvoriti do zore. Ne će nam niko ništa odniti iz njega.

Ponajprije bija j' tu Matulica, zet Ćoranov! - reče Ivan kao odgovor na didovu opasku o krađi. I nehotice je odmah pomislio na Ćorana i njegovu kuću.

- Vele, da un ne krade - odgovori Perjas. - I, uprav kažu, da se već i pravdaju rad tog. Ćoran oće da tira svoj stari posa, a zet bi tije ostati pošten čovik, ka su i njegovi stari bili.

- Jer je unda doša na Ćoranovo ognjište?! - reče Ivan sa posve određenom primisli, no u istom se času ugrize za usnu, jer je požalio, što je rekao, budući da mu je pred očima sievnuo Mandin lik, a kraj njega i misao, da bi se mnogi rad nje odlučio i na štošta drugo, a ne samo, da dođe na ognjište, na kom ga ona čeka kao dar i nagrada! Doista: zamaman i zavodljiv dar ---

- Žensko ti je vrag i anđejal! - odgovori starac kao da je pročitao ono, što Ivan nije rekao. Cura j' lipa, pa j' Matulica kraj nje zaboravije na Ćorana. Sam je začorije i zaslipije k divojci, pa kraj nje nije moga ništa i nikog drugog viditi. A njemu ni nije bila potriaba, da ide na tuđe ognjište i da ostavlja svoje pošteno prezime Rubčić i uzimlje --- a nu! Priko Božije se ne more ni u raj ni u paka. I ništa više ---

- Tako i est - potvrdi i Ivan.

- I najzad će zlo svršiti ---

- Ko to? - upita Ivan, jer je u svojim mislima već otišao daleko od Ćorana i njegova zeta.

- Ćoran s Matulicom il Matulica s Ćoranom.

- A nu?!

- Oće, oće, viruj ti meni! Oba su vražije ćudi i vrući na unima ka žerava, pa će edan drugoga upeljati ka vuka. Upamti, što sam ti reka, a ja bolje poznam Ćorana neg ti, a Matuličinu krv sam već vidije s puškom u ruci i s nožom u zubil! Znam ja nji dobro! Kad se zdupe, ne će i' razstaviti brez mrtve glave ni milost Božijal!

- Ja uprav mislim, dide, da ti ideš kući, a ja da ostanem - opet će Ivan s istim priedlogom. - Il ako ne ćeš tako, da unda rečem kome u kući, da te dođe zaminiti?!

- Ako 'š, to moreš - odgovori on i zadovoljno se nasmieši. - Ja sam uprav tije s tobom podivaniti, pa sam najviše rad tog i doša, al ti imaš pravo: i nije više za mene, da cilu noć vodim rat s tri vitla! Esam ja još u snazi, al su tri vitla - tri vitla! Triba to paziti i rediti i ustavljati i goniti --- Nego, moremo zatvoriti mlin, pa skupa kući, a unda ću koga poslati amo. Da putom još pripovidimo ---

- Ne moremo tako, dide - uzprotivi se Ivan, smijuljeći se. - Ti si zaboravije, da mlinar mora znati, što j' čije i u ponoći i u podne, jer nikad ne zna, kad će se unaj navratiti, da vidi, e l' mu samliveno.

Najzad su se pogodili tako, da je ipak did išao prvi kući i poslao unuka Martina, da preuzme posao

od Ivana. Čim je poslao momka, odmah je potražio Maletu i njegovu Katu, da im reče, što je ugovorio s Ivanom. Svi su bili veoma zadovoljni i zahvalni didu, što se je prihvatio te teške zadaće i tako je liepo izveo.

Dalje je sve teklo po osnovi, koju je Kata sastavila i sve odredila za svadbu. Ivan je posve mirno izvršivao sve, što su mu predlagali i svjetovali. Išao je čak i na ugled, tamo progovorio nekoliko rieči sa svojom budućom tazbinom, prema djevojci se vladao vrlo liepo i ljubezno, ali savršeno ništa preko toga! Ni po čemu se nije dalo naslućivati, da je zaljubljen il da mu je osobito sjela u srdce. Kad ju je prvi put vidio - a to je bilo baš kod ugleda i zaruka! - svidjela mu se je, jer je doista bila pristala i liepa djevojka, dugoljasta lica kao što su sve Peršičke, crnomanjasta, živa oka, stasita i okretna kao srna. Ivan ju je promatrao kradom kao što je promatrao i sva ostala ta nova lica, koja vidi prvi put u životu. Možda je koje već prije vidio, al se nije sjetio ni jednog, ni mužka ni ženska.

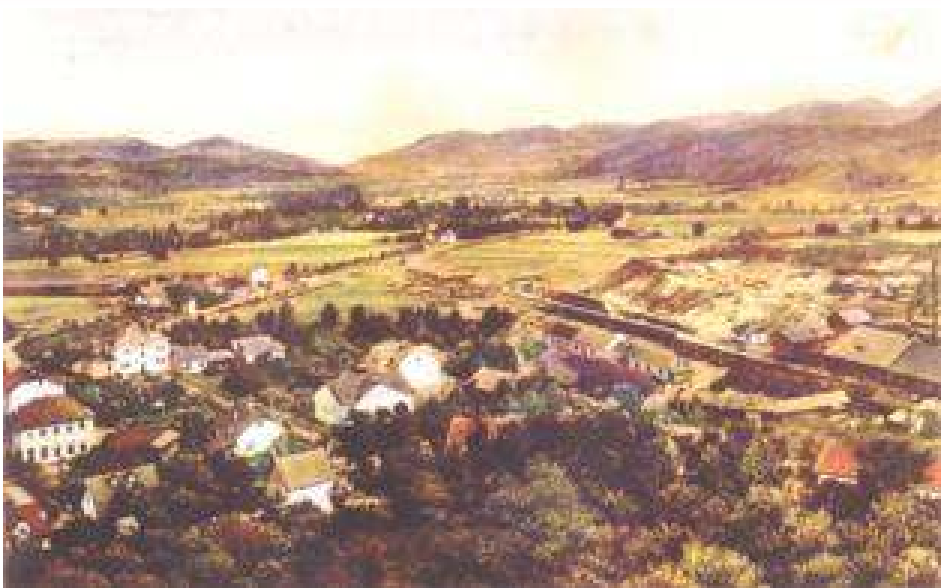
NAŠI TURCI (3. dio)

dr. Antun Radić, "Novi behar",
br. 19-22, Sarajevo, 1940.

U novije doba naša je štampa u nekoliko navrata donosila pojedine izvode iz članka „Naši turci“, tiskanog u zag. „Obzoru“ od 1914 god. (br. 101) koji je povodom Čauševićevog izbora za reis-ul-ulemu muslimana Bosne i Hercegovine napisao ideolog hrvatskog seljačkog pokreta pok. Dr. Ante Radić. Time je, međutim, ovaj rad, uslijed svoje logične povezanosti, gubio na vrijednosti koju inače predstavlja u cjelini svojoj. Kako je pak napis o kojem je riječ jedna od uopće najuspjelije kod nas napisanih studija o bosansko-hercegovačkim muslimanima, a kako je uz to ostao skroz nepristupačan našoj javnosti, mi ga čitava ovdje doslovice prenosimo.

Op. ur.

Ali pred pedeset godina izreći da su i oni „turci“, o kojima su još 1878, za okupacije Bosne-Hercegovine, kolale po ustrašenim i zalupanim gornjo posavskim selima bajke da ih ima i s — konjskim repovima, koji se oko pasa omotaju, — **da su i to Hrvati**; ili, da ne gledamo na tužno zalupano mnoštvo, reći i našem širem koliko-toliko obrazovanom društvu **da su nam oni „mujani“ i „balije“ — braća, da su to Hrvati**, dapače nekakvo najstarije i najčišće hrvatsko plemstvo; pa i visoko obrazovanom našem društvu, **našoj crkvenoj i ostaloj aristokratiji dati naslutiti, da bi se hrvatska državna i narodna budućnost imala graditi u jedinstvu**, ili barem s obzirom na ove tako nama „tuđe“, tako u svem od nas različne „turke“, — to je kako god se to nama danas čini prirodnim, **bio takav uzlet hrvatske narodne misli**, takova svijest i uvjerenje o

Panorama Breze iz ranijih dana

nesatarivoj njezinoj historijskoj snazi, takova emancipacija hrvatske narodne misli od svih umjetnih — vjerskih i političkih — tobože nepremostivih pregrada, da joj se o bok može staviti samo preporodna misao književnoga našega narodnoga jedinstva i oduševljeni onaj i pietetni zagrljaj stare književnosti hrvatske.

A da je usprkos svemu spomenutome i usprkos u gdje kojem pogledu nesimpatičnoj ličnosti **začetnika te misli, A. Starčevića, ova misao o hrvatstvu naših muslimana** najprije doduše muče, a onda općeno prihvaćena, dokazuje kako je neosnovana tvrdnja da je hrvatski narod **u robovanju „jezuitizmu“, „papizmu“, austrijanštini** i t. d. izgubio svoje narodno biće — i koješta slično. Ta ako se danas može govoriti o narodnom jedinstvu, to je **nesumnjiva vječna, neprolazna zasluga — Hrvata**.

Ali Istok je učinio svoje. Nećemo govoriti o ekskluzivnosti pravoslavnoga srpstva, koje dugo i dugo, dok su Hrvati iz prašine iskopalili staru dubrovačku književnost,

nije za tu „ježuvitsku“ književnost imalo nikakvoga razumijevanja ni osjećaja. Mnogo je grdnije haračilo islam.

Evo me u malom mjestancu Bilaju, tamo negdje kraj Varcara u Bosni. **Tu je odžak staroga Mustaj-bega Kulinovića**. Nema ga „na odžaku“, otišao je k potoku pod johu, — u kući hoće muhe da ga zakolju. I prikrio se nekakvom mrežicom i spava pod johom na čilimu kraj potoka. Ja se bojim da ga probudimo, ali budi ga Pavo, moj pobratim Stipančić iz Varcara. Probudi se, protre oči i ne znam je li nas ponudio kavom, što je momak za nama donio, a već mu na jeziku pitanje:

— A jesi ti onaj što mi govorio moj Muhamed da ćeš doći? Molim te, on kaže da je Hrvat, reci mi što je to.

Ja već bijah sio, pogledam ga i odgovorim:

- Beg, zaboga, ta ovo je, nema trista godina, bila Hrvatska, a ti ne znaš što je to Hrvat!...

— Ja znam, da sam turčin, pa eto! ...

Teško mi je bilo, ali sam mu kazao što je to Hrvat, i tako smo se zavezli i zanesli, da je stari Mustajbeg počeo i rukave sukati, — ali odmah za čas klonuo i uzdahnuo:

- Ah, bi ja, ali ja znam da će prva naša puška opet pući za drugoga... kao uvijek . . . **Zato ja volim 'vako s jačim ...**

Priznajem, ja ga onda (1898.) nisam razumio, a koliko sam ga razumio, hrabrio sam ga i — "upućivao" ... **Ala me je morao držati ludim!...**

I s mnogima sam još razgovarao: po dvorovima, po avlijama i podvornicama, po džamijama i čaršijama, na mezarima ... I srce mi je plakalo, i duša me je boljela, i misao lutala u tamnu prošlost i još tamniju budućnost ...

- **Pa ti govoriš hrvatski, kao da si iz Bosne.** A odakle si ti? — pita me hodža na mezaru pred džamijom u Županjcu (Duvnu). Kazah mu: do Bugojna toliko sati željeznicom, do Sarajeva toliko, do Broda toliko, do Zagreba toliko ...

— **Pa što se i u Zagrebu govori hrvatski?**

I nije to bio jedan. Ali **ni jednoga političkog Hrvata ne nađoh, ni jednoga u školi stvarna.** Mali „turčin“ — zašto da mu imena ne kažem — Alija Bajgorić, iz Blagaja kraj Mostara, nikad nije škole vidio (već samo „mejtef“, „mekteb“, vjersku školu), pa kad mi je kazao „dovu“ (molitvu) u akšam (večernju) i **ne zna reći, je li govorio turski ili arapski,** a ja ga upitao, kako mi govori-
mo:

— Što, kako mi zborimo? Pa čuješ kako zborimo!

— Čujem, ali zborimo li turski?

— Što turski, ja ne znam turski!

— Već kako?

— **Pa hrvatski, čuješ da hrvatski zborimo,** — naljuti se mali.

I pravo je imao, jer **ni bijes tamo ne zna drugačije "zboriti" nego hrvatski.**

Ta namjerim se u grmlju prolazeći s vrela Bune na trojicu ljudi te ih, pošto zapalismo i prisjedismo, raspitujući koješta upitam — kako već jesu nespretna ta pitanja — što li su oni.

— Mi smo sirotinja, — reče jedan, - tamo iz Nevesinja.

Ja sam, dakako, **htio znati jesu li Hrvati ili Srbi, — a oni: da su sirotinja** ... Jednomu, znam, bilo ime Obren, prezime sam zaboravio. Pitam, **jesu li pravoslavni. Ne znaju što je to,** pa nije ni čudo. Nije znao ni onaj što mi je o perčinu pričao, nego

samo rekao da jest-jest, kaže, dolazio jedan gospodin iz Mostara i govorio da smo mi „preoslavni“ ... No za čudo mi bilo što nijedan nije znao — ili htio — reći **jesu li Srbi.** A ima dakako, i Srba (**Mustajbeg govoraše: Srbova**), kako nema! **Znadu to dobro naši „turci“.** Ali dugo bi bilo pričati. Samo jednu:

Spomenuh **Suljagu Karameh-medovića** iz Polica kraj Trebinja. Kako Mustajbeg imadaše na sveučilištu u Zagrebu sinovca Muhameda, tako Suljaga imao sinovca Ćamila na sveučilištu u Beču. Muhamed je bio Hrvat, Ćamil Srbin. **Ali mi Ćamil sam kazao da bi ga babo volio vidjeti žežena na žeravici nego što je Srbin.** Ja to nisam pravo vjerovao, a razumio nisam nika-
ko. No čim sam malo prošao Bosnom i Hercegovinom, odmah sam vjerovao, ali razumio jošte nisam. Tu sad sjedimo kod ognjišta u nekoga kmeta. Suljaga me neprestano zove „Švabom“, i gleda me dosta mrko, prijezirno. Ali još mrkije i prezirnije gleda

kmeta-domaćinu, reče mu pače da je skot, a kmet mu još potvrdi, a ne bijaše uvrijeđen.

- Vidiš, obrati se Suljaga k meni, sad veli da jest skot, a u mraku će me dočekati s handžarom, kako me ono, kad je Švabo došao, gonio uza stijene niza stijene s handžarom — goloruka. **Taki su ti oni svi.**

U "Crnoj kuli" bega Hamdije Telalagića bila je prva uprava rudnika mrkog ugljena u Brezi

PRVI GENOCID NAD BOŠNJIACIMA (9. dio)

islamskamisao.com – pisano na bosanskom jeziku

Zato nije čudna sudbina muslimana na ovim bivšim dijelovima hilafeta, koja je identična sudbini španjolskih muslimana. Poslije ovog rata granica između islama i kršćanstva biće granica Bosne, a Bošnjaci će biti stotinama godina graničari, izloženi stalnim napadima osmanskih neprijatelja. Ovaj rat bio je strašni poraz za Osmanlije, što će izazvati mnogobrojne pobune unutar oslabljenog carstva, dalje ga slabeći. Od ovog trenutka, od prvog genocida nad Bošnjacima, kojeg je počinila austrougarska i mletačka država, a u čemu su posebnu ulogu igrale naše zapadne komšije, počinje grčevita borba za opstanak Bošnjaka muslimana na ovim prostorima.

Kako je Eugen zapalio Sarajevo

"Pred večer je grad planuo. Inače se nalazi na široku prostoru i potpuno je otvoren; ima 120 lijepih džamija. Sutradan sam još ostao u Sarajevu. Prepustili smo grad i svu okolicu vatri...

Pokolji, ubistva, nasilna pokrštavanja, protjerivanja, glad, strah, bolesti, poraz, poniženje... sve je to zadesilo Bošnjake muslimane u Bečkom ratu. Teško je nabrojati sva zla i nedaće koje su pogodila muslimane ovih prostora, ali jedan događaj koji zaslužuje da se izdvoji jeste paljevina i destrukcija Sarajeva, tada jednog od najljepših gradova u Evropi.

Kao što smo već spomenuli, austrougarska vojska je već pri kraju ovoga rata pokušala da upad-

ne u Bosnu, da je osvoji i pokori. Nakon neuspjelog pokušaja da se uđe preko Bihaća, kada su Krajišnici, po starom dobrom krajiškom običaju, rasturili agresora, ti planovi su privremeno odgođeni. Tokom 1695-1696. godine sultan Murat je vodio nekoliko pohoda protiv Austrijanaca. Međutim, pri prelasku iz Banata u Bačku sultana je kod Sente sačekao i 11.9.1697 teško porazio princ Eugen Savojski, najveći vojni genije tog vremena. Na vijest o ovom porazu bosanski namjesnik Korča Gazi Mehmed paša je presvisnuo od tuge. Tako je Bosna faktički bila nebranjena. Velika osmanska vojska se u rasulu povukla, a sjeverne granice Bosne su u tom trenutku ostale nebranjene.

Eugen Savojski je to odmah iskoristio, prebacivši se preko Save, kod Broda, u Bosnu. Brzo je napredovao dolinom Bosne, prema svom cilju - Sarajevu. Usput je harao i palio, kako bi izazvao strah i zbunjenost među bošnjačkim stanovništvom u unutrašnjosti zemlje. Naravno, franjevci nisu mogli sebi dopustiti da ne budu uključeni u ovu priču. Oni su, kako se hvalio njihov stari historičar Mijo Vjenceslav Batinić, **prethodno dostavili Savojskom izvještaje o razmještanju osmanske sile i položaju pojedinih mjesta** na njegovom putu prema Sarajevu.

Tako je Savojski **za samo 20 dana**, 2. oktobra stigao u Visoko, gdje je uspostavio svoj logor. Odatle je uputio izvidnicu prema Sarajevu, sa **pismom „vrhovnom poglavaru os-**

Ferhadija
jedna je od najstarijih ulica u Sarajevu, a povezuje središte grada Baš Čaršijom

manske varoši Sarajeva, odličnim građanima i svim stanovnicima." Nakon incidenta sa njegovim glasnicima, kada je jedan od njih ranjen, Eugen je odlučio završiti posao.

„Historiji Bosne“ od Noela Makoma navodi se opis događaja tih kobnih dana, koje je Eugen zabilježio u svom ratnom dnevniku:

„Na dan 23. oktobra rasporedio sam jedinice na uzvisini koja dominira samim gradom. Odatle sam uputio pojedine odrede da poharaju grad. Turci su već bili sklonili najvrednije stvari, ali su svejedno ostavili za sobom veliku količinu svakojake robe. Pred večer je grad planuo. Inače se nalazi na široku prostoru i potpuno je otvoren; ima 120 lijepih džamija. Sutradan sam još ostao u Sarajevu. Prepustili smo grad i svu okolicu vatri. Nas jurišni odred koji je progonio neprijatelja vratio se s bogatim plijenom i mnogo žena i djece, nakon što su pobili svu silu Turaka. Kršćani nam jatimice dolaze i mole za dopuštenje da se sklone u naš tabor sa svojim stvarima jer žele napustiti ovu zemlju i poći s nama. I ja se nadam da ću povesti sve kršćane iz ove zemlje i prebaciti ih preko Save...”

MUSLIMANI JUGOISTOČNE EVROPE (14. dio)

Ahmet Alibašić, Sarajevo – pisano na bosanskom jeziku

Makedonija

Prije Balkanskih ratova historija Makedonije je vezana za Makedoniju kao historijsku oblast. Neposredno prije 1913/4 današnja teritorija Makedonije je bila pod Osmanlijskim carstvom. U Prvom balkanskom ratu **Srbija i Bugarska su odlučile da današnja teritorija Republike Makedonije dobije status autonomije**, nakon što Osmansko carstvo bude poraženo. Bugarska se smatrala oštećenom pri podjeli Makedonije, te je započela Drugi balkanski rat. Kada su **Srbija, Grčka, Rumunija i Turska pobjedili Bugarsku u Drugom balkanskom ratu, Vardarska Makedonija (RM) je postala sastavni dio Srbije (1913-1915)**. Grčka, "Egejska", Makedonija je pripala Grčkoj, a Pirinska Bugarskoj. No, Bugari su smatrali da su Makedonci Bugari, a Srbi da su Južni Srbi. Unutrašnja Makedonska Revolucionarna Organizacija – VMRO je osnovana 1893. sa ciljem da se Makedonija pripoji Bugarskoj ili da postane nezavisna. U Prvom svjetskom ratu (1914-1918) je kao dio Kraljevine Srbije bila na strani Antante, mada su Makedonci pružali podršku Bugarskoj. Okupirana je od strane Bugarske, koja je počela da vrši bugarizaciju domaćeg stanovništva. Poslije rata je postala dio Kraljevine Srba, Hrvata

i Slovenaca (1918-1941), koja je počela da vrši srbizaciju domaćeg stanovništva. U Drugom svjetskom ratu je bila okupirana od strane Bugarske, koja je bila član sila osovine. Zapadni dio Vardarske Makedonije je ušao u sastav Albanije. 1945-1991 federalna je jedinica SFRJ. Počeli su procesi makedonizacije slovenskog stanovništva Makedonije. Nezavisna od 8. septembra 1991. 2001. u zapadnom dijelu Makedonije naseljenom pretežno Albancima je došlo do sukoba između Albanaca i makedonske vojske i policije.

Glavni grad Makedonije je Skoplje. Skoplje su osnovali Dardanijci u 3. vijeku p.n.e.. U vrijeme Rimskog Carstva na tom mjestu je bio grad pod imenom Justiniana Prima, ali je uništen u zemljotresu 518. Grad je ponovo izgrađen, i u vrijeme Bizantije je bio poznat pod imenom Skupi. U srednjem vijeku su se na vlasti u Skoplju često smjenjivali Bizantija i Bugarska. Osmanlije su ga osvojile 1392. i na turskom mu je ime bilo Üsküb ili Uskup za vrijeme petstogodišnje osmanske vladavine.

Skoplje je u tursko doba bilo glavni grad Kosovskog vilajeta. Turski pisac Dildžer Zede je u 17. vijeku napisao:

"Dugo sam putovao preko te zemlje Rumelije, i vidio sam dosta lijepih gradova i bio sam zapanjen Allahovim blagoslovima, ali nijedan me nije zadivio i obradovao toliko kao nebeski

grad Skoplje kroz koji protiče rijeka Vardar."

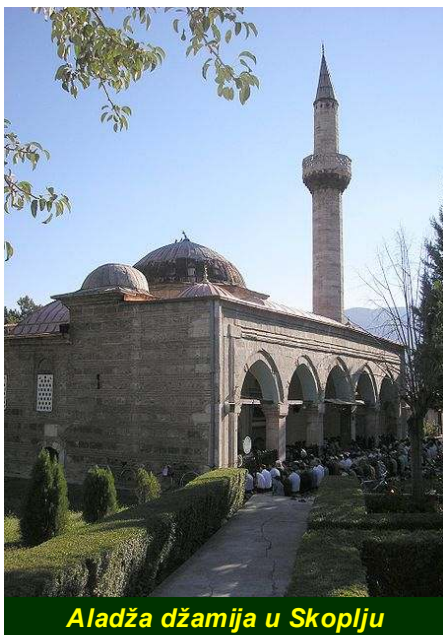
1689. grad je zapalio austro-ugarski general Pikelomini.

1905. Skoplje je imalo oko 32.000 stanovnika, mješavinu Makedonaca, Bugara, Bošnjaka, Turaka, Albanaca i Roma. Ovdje je bilo sjedište arhiepiskopa Grčke Pravoslavne Crkve, arhiepiskopa katoličkih Albanaca, i bugarskog episkopa. 1910 Agnes Gonxha Bojaxhiu, poznatija kao Majka Tereza, je rođena u Skoplju u katoličkoj albanskoj porodici.

Islam su u Makedoniju donijele Osmanlije koje su ovu zemlju osvojile između 1371. i 1402. godine. U narednih gotovo pet i pol stoljeća, do 1912., Makedonija je ostala duboko unutar teritorija Osmanske države, što je njenim muslimanima omogućilo relativno mirniju historiju upoređenju sa ostalim dijelovima Balkana koje su naseljavali muslimani.

Nakon poraza Osmanlija u Prvom balkanskom ratu 1912., Makedonija biva okupirana od strane Srbije, u čijim okvirima ostaje do 1941., s izuzetkom 1915.-1918. Stvaranjem avnojevske Jugoslavije, Makedonija je postala jedna od šest ravnopravnih jugoslovenskih republika, da bi njenim raspadom stekla neovisnost bez ispaljenog metka.

Međutim, nakon okončanja sukoba na Kosovu, 2000. i 2001. došlo je do sukoba pobunjenih Albanaca, nezadovoljnih svojim položajem u državi, i makedonskih sigurnosnih snaga. Sukobi su okončani potpisivanjem Kumanovskog sporazuma u ljeto 2001. g. i usvajanjem amandmana na Ustav Makedonije, koji bi trebali pomoći u korigiranju nepovoljnog položaja Albanaca.

Aladža džamija u Skoplju

SREDNJOVJEKOVNI BOSANSKI VLADARI (4. dio)

Marko Dragić, "Bosna franciscana", br. 14, Sarajevo, 2001.

Stipan Dabiša, *kralj bosanski*

Kralja Tvrtka je iste godine naslijedio Dabiša, nezakonito dijete, najvjerojatnije Vladislava koji se oženio Jelenom, kćeri Jurja Šubića, i polubrat spomenutoga bana Stipana. Želio je zagospodariti Dubrovnikom. Oženio se Hrvaticom Cvjeticom, iz plemićke kuće grofova Nelipića. Kad je njegovim šurjacima Grguru i Vladislavu Kurjakoviću zaprijetila opasnost oni se skloniše u Bosnu, a kralj Dabiša s vojskom krenu u Hrvatsku i razruši nekoliko utvrda koje su pripadale naprijateljima njegovih šurjaka. Potom se kralj Dabiša vrati u Bosnu, napadnut groznicom, od koje nakon samo nekoliko dana napusti ovaj svijet 8. rujna 1395. godine bez potomaka, a njegova žena se povuče u samostan i tamo dočeka smrt.

Tako pišu Orbini i Ivan Franjo Jukić,¹¹ dok Rački, Klaić, Šišić, Stanojević i dr. pišu da je Dabiša mlađi brat Tvrtkov i da mu se žena zvala Jelena, nadimkom Gruba.¹²

Nakon smrti kralja Stipana Dabiše bosanski su velikaši izabrali za kraljicu Jelenu Grubu koja je bila na prijestolju od 1395. do 1398. godine.¹³

Stipan Ostoja, *kralj bosanski*

Nezakoniti sin kralja Tvrtka I., Ostoja, izabran je za bosanskoga kralja 1398. godine. Ratovao je s Dubrovčanima i Hrvojem Vukčićem Hrvatinićem. Uzalud je 1415. godine nastojao zagospodariti Šibenikom. Kralj Ostoja je živio raskalašenim životom ne prežuci ni od silovanja plemkinja, te se puk i plemstvo 1404. godine pobuniše i istjeraše ga iz kraljevstva. Tada je kralj Ostoja pobjegao u Bobovac i molio od Turaka pomoć za preuzimanje kraljevstva, obećavši im plaćanje godišnjeg danka od dvadeset tisuća škuda i svoga sina Radivoja za taoca. Prva žena kralja Ostoje bila je Vitača, nepoznata podrijetla, druga Kujava iz vlastelinske obitelji Jablanovića-Radinovića. Drugi Ostojin sin, ne zna se iz kojega braka, bio je Stipan Tomaš.¹⁴ Godine 1408. Ostoja je svrgnuo kralja Tvrtka II. i ponovno postao bosanskim kraljem. Kada je Hrvoje 1416. godine umro, kralj Ostoja je svoju ružnu kraljicu Kujavu otjerao i za ženu uzeo Jelicu, Hrvojevu udovicu.

Krajem ožujka ili početkom travnja 1418. godine Kralj Ostoja je, vjerojatno u Bišću, umro od groznice, "koju bijaše skrivila njegova neutaživa pohota".¹⁵

Stipan Tvrtko II. Tvrtković (Suri), *kralj bosanski*

Sin kralja Tvrtka I., Tvrtko II. je 1404. izabran za bosanskoga kralja. Godine 1408. s vlasti ga protjera Ostoja, tvrdeći da on nije sin kralja Tvrtka, već podmetnuti porod. Tada se Tvrtko II. obrati turskom caru za pomoć te tako povрати dio kraljevstva. Neprijateljstva i ratovi među bosanskim kraljevima su nastavljena.¹⁶ Od 1422. Tvrtko II. je ponovno bosanski kralj. Porazio je vojsku Radivoja, sina Ostoje, koji pobjegne u Dubrovnik. Tvrtko je opustošio Sandaljevu zemlju. Imao je stalnu podršku Dubrovčana zbog čega je, uglavnom, ostajao na vlasti.

U poodmakloj dobi oženio se Jelinom iz obitelji Jablanovića, s kojom ne imade djece, te 1443. godine umre bez nasljednika.

Ali-pašina džamija jedna od najljepših potkupolnih džamija, sagrađena 1561. godine uz mezar utemeljitelja bosanskog sandžakbega Ali-paše, rodom iz Sarajevskog polja. Umro je u Sarajevu 1557. godine, a prije smrti na bolesničkoj postelji, izdiktirao je testament po kojem je uz svoj mezar odredio da se podigne džamija sredstvima njegovog vakufa, što je i učinjeno.

¹¹ Slavoljub Bošnjak (I. F. Jukić), *nav. dj.* str. 110.

¹² Prema tekstu nepoznatog Bošnjana iz 1482. godine Cvijeta je bila žena kralja Dabiše, a Jelena Gruba bila je žena kralja Ostoje kako to navodi Orbini. (Mak Dizdra, *nav. dj.*, str. 285.-286.)

¹³ Navodim prema: Marko Perojević, *Stjepan Dabiša*, u: *Povijest Bosne i Hercegovine*, HKD Napredak, Sarajevo, 1942.-1991.-1998., str. 350.

¹⁴ *Kotromanić*, u *Hrvatski leksikon* sv. I., Zagreb, 1996., str. 631.

¹⁵ Mavro Orbini, *nav. dj.* str. 429.

¹⁶ Orbini, Lašvanin, Kačić Miošić i drugi pišu da je godine 1422. posredstvom bosanskih plemića sklopljena nagodba, između Tvrtka II., Ostoje i Stipana Jablanovića, prema kojoj su sva trojica zadržali kraljevski naslov i podjednako sudjelovali u vlasti. Ubrzo nakon toga umre Stipan Jablanović, a 1435. godine umre i kralj Ostoja, te Tvrtko II. ostade sam kraljevati.

PODJELA DRŽAVNE IMOVINE BiH ZNAČI SMRT DRŽAVE BiH I POČETAK NOVIH STRAHOTA (1. dio)

mr. Nuriya Omerbašić Sarajevo – pisano na bosanskom jeziku

1.1 NEISPRAVNA DEFINICIJA DRŽAVNE IMOVINE

Dana 23.12.2009., OHR je predao popis državne imovine države Bosne i Hercegovine, koji treba poslužiti da se izvrši planetarna prevara Bošnjaka i svih ostalih kojima je stalo do opstanka države Bosne i Hercegovine. Kako? Počnimo redom:

1. Uvidom u popisni materijal OHR-a može se konstatovati da OHR-ov popis, prema vrstama kultura, obuhvata sve vrste zemljišta koje su se našle na popisanim prostorima: šume, livade, pašnjaci, prostori pored zgrada i dvorišta. Ovo je izuzetno bitno zbog onih političara iz vrha stranaka i njihovih nazovnu naučnih radnika, koji su tvrdili da šume, livade, pašnjaci i sva prirodna bogatstva, ne spadaju u državnu imovinu, već da su to "javna dobra, a ne i državna imovina", kako bi prevareli svoj narod.

2. Ovaj OHR-ov popis, količinski ne obuhvata svu državnu imovinu, već samo 1,27 % od ukupne državne imovine BiH. Podsjetimo da država BiH raspolaže sa 51.209,2 km² ukupnog prostora. Od toga je 51.197 km² kopna i mora 12,2 km². Prema zvaničnim evidencijama, od ukupne površine BiH 54 % ili 27.652,96 km² je državna

svojina. Prije pretvorbe 1994. godine, zvala se društvena svojina. Po popisu OHR-a, u Aneksu A, ukupna popisana imovina iznosi 351.076.398 m², što u kvadratnim kilometrima iznosi 351 km².

Tih 351 km² u odnosu na ukupnu državnu imovinu od 27.652,96 km² je 1,27 % od ukupne državne imovine.

3. Koliko je malo popisano državne imovine u odnosu na stvarno stanje, najbolje se vidi iz popisa OHR-a po opštinama. Npr., OHR

u Aneksu A navodi: u opštini Bosańska Krupa površina 2.022 m² državne imovine ili cca 2 dunuma; u opštini Bužim 998 m²; u opštini Kakanj 2.791 m²; u opštini Kreševo 2.791 m²; u opštini Ljubinja 188 m²; u opštini Olovo 1.243 m²; u opštini Prozor-Rama 178 m². Ali, sve te opštine doista imaju milione kvadratnih metara državne imovine, uglavnom šuma, pašnjaka ...

4. U ovih 1,27 % popisane državne imovine spada imovina koja je služila bivšoj JNA, kao što su kasarne, aerodromi, zatim zgrade i zemljišta sa kojima su raspolagale ustanove Republike BiH, kao što su Republički sekretarijat za narodnu odbranu, Republički sekretarijat za unutrašnje poslove, republički fondovi, instituti, zgrade i lokacije saveznih institucija SFRJ, koji su se nalazili na prostoru Republike BiH, te imovina bivše SFRJ koja je u procesu sukcesije dodijeljena Republici Bosni i Hercegovini. Primjera radi, u opštini Olovo popisanu državnu imovinu sačinjavaju lokacija zgrade opštine na površini od 717 m² i dvorište starog MUP-a površine 526 m², što je ukupno 1.243 m² državne imovine, koja je data na RASPOLAGANJE opštini Olovo. Poznato je da opština Olovo ima kilometre državnih šuma i pašnjaka, koji nisu popisani. U opštini Foča popisano je 140.883.104 m², jer je pored opštinskih i policijskih objekata i lokacija, obuhvaćeno cijelo Tjentište: šume, livade, pašnjaci na prostoru Tjentišta.

Baš Čaršija

Riječ "Baš-čaršija" u doslovnom smislu znači "glavna čaršija" i označava prostor baščaršijskog trga oko Sebilja, da bi se kasnije naziv proširio na cijelu današnju Staru sarajevsku čaršiju. Osniva se polovicom XV. stoljeća kao gospodarski dio novog naselja orijentalnog tipa kojem urbani kostur čine objekti podignuti sredstvima Isa-begova vakufa.

1.2 PREVARA JE SLOJEVITA

U čemu je onda prevara? Prevara je slojevita. U prvoj fazi prevara je učinjena kad je Vijeće ministara 2004. godine pogrešno definisalo šta je državna imovina, a OHR-ov popis nepokretne državne imovine se pridržava ove definicije. Kako vidimo, Vijeće ministara je, kao i kod transformacije policije, prihvatilo diktat iz Republike srpske, pa je donijelo definiciju državne imovine koja se ne podudara sa stvarnošću u zemljišnim knjigama niti sa donesenim zakonom Republike BiH o pretvorbi društvene svojine (Službeni list RBiH 33/-/1994). OHR bi se morao pridržavati Zakona Republike BiH, a i Vijeće ministara BiH ne bi smjelo raditi suprotno pozitivnim zakonima i stvarnom stanju u zemljišnim knjigama.

5. U drugoj fazi prevara treba prikriti otimačinu državne imovine koju je izvršila takozvana Republika srpska još 1993. godine, dakle, prije Dejtona. Znači da bi sada dejtonski Parlament BiH prihvatio ovih 1,27 % za raspodjelu državne imovine, koja je na OHR-ovom popisu; tom odlukom bi se pokrila nelegalna otimačina 98 % državne imovine u dejtonskoj tvorevini Republici srpskoj!

U "Republici srpskoj" je u 1993. godini (znači, prije Dejtona) nelegalno (!) donesen Zakon o prenosu sredstava iz društvene u državnu svojinu (Službeni list RS 4/93). Ključna odredba ovog Zakona je u članu 3, koja po teritorijalnom principu određuje da sva društvena sredstva na teritoriji "Republike srpske" postaju državna svojina. Ovdje je bitna odredba i to da na nižim nivoima nije ništa određeno, već je sve skoncentrisano na nivou "RS", koja tada nije postojala niti kao

što postoji prema Dejtonu.

Četrnaest godina poslije, u 2007. godini, u RS je donešeno autentično tumačenje toga Zakona (Službeni glasnik RS 74/2007) koje glasi: Svojina koja je postala državna na osnovu člana 3 Zakona o prenosu sredstava društvene u državnu imovinu, upisati će se u zemljišnim knjigama kao svojina Republike srpske. Dat je nalog da svim zemljišnoknjižnim uredima da po službenoj dužnosti, umjesto društvenog i državnog vlasništva, izvrše upis vlasništva Republike srpske.

6. Podsjetimo da je Skupština Republike Bosne i Hercegovine u 1994. godini donijela Zakon o pretvorbi društvene svojine (Službeni list RBiH 33/1994). U članu 1 su pobrojana dobra koja su postala vlasništvo države BiH, među kojima su najznačajnija: prirodna bogatstva i dobra u opštoj upotrebi, društveni kapital iskazan u bilansima stanja pravnih lica na dan 31.12.1991. godine, sredstva na kojima pravo upravljanja korištenja imaju mjesne zajednice, društvene organizacije, političke organizacije i udruženja građana. Izuzeta je samo imovina na kojoj pravo raspolaganja ima Federacija BiH.

Prema ovom Zakonu, Republika Bosna i Hercegovina postaje nosilac prava svojine na imovini u društvenoj svojini (nabrojanoj gore), na kojima pravo raspolaganja nema Federacija BiH.

Dalo bi se zaključiti da Federacija ima pravo raspolaganja samo na lokacijama na kojima su objekti institucija FBiH, kao i sami objekti, a da država BiH zadržava i na tim, kao i na cijelom prostoru Republike BiH, vlasništvo nad državnim imovinom.

Analogno tome, kako je pripalo

entitetu FBiH, trebalo bi da i RS-u pripadnu lokacije na kojima su objekti institucija RS-a, da država BiH ostaje vlasnik ukupne državne svojine.

7. Kad znamo kako glasi Zakon Republike Bosne i Hercegovine o pretvorbi društvene svojine (Službeni list RBiH 33/1994), i kad znamo da po članu 1 Dejtona, Država BiH nastavlja kontinuitet Republike BiH, onda je neprihvatljiv nastup OHR-a da pri popisu OHR pravi razliku između državne i društvene svojine, pa je to dokaz da ignorise Zakon o pretvorbi društvene svojine (Službeni list RBiH, 33/-/1994). Drugo, OHR je morao popisati ukupnu državnu imovinu, ne samo 1,27 %, pa to znači da je morao popisati svu državnu imovinu koja je sada upisana u RS, pogrešno kao vlasništvo Republike srpske, kao i svu imovinu na prostoru FBiH, koju nije popisao.

8. Treći sloj prevare vrši OHR, koji tendenciozno pogrešno tumači uvjet za implementaciju mira za zatvaranje OHR-a, koji glasi:

"treba riješiti pitanje državne imovine i vojne imovine". Riječ "riješiti" nije isto što i razdijeliti. I do sada je državna imovina davana na raspolaganje opštinama, institucijama, a vlasništvo je ostajalo države BiH.

9. Najbolje rješenje pitanja državne imovine bilo bi da vlasništvo nad državnim i vojnim imovinom ostane na državi BiH, kako joj po Dejtonu, član 1, i pripada, a da se pravo korištenja i upravljanja državnim imovinom prenese na entitete i niže nivoe, zavisno od potreba. Ali, na isti način na cijelom prostoru BiH teritorije. To je jedino pravedno i Prirodno pravo, jer je tako riješe-

no u svim drugim državama. Niti jednoj državi nije traženo da se dobrovoljno odrekne vlasništva nad državnom imovinom da bi postala kandidat na izborima za prijem u EU i NATO.

Biti kandidat na izborima nije garancija da će BiH ući u članstvo Evrope i NATO Saveza, jer od kandidata do članstva ima niz odluka na koje će RS staviti veto.

10. Zadnja, četvrta faza prevare bila bi pristanak na prijedlog raspodjele državne imovine kako zagovaraju predstavnici RS-a i neki kadrovi iz OHR-a, da se Bošnjaci dobrovoljno odreknu države BiH na način da državi BiH ostanu samo lokacije na kojima su zgrade institucija države BiH i iste zgrade; sve ostalo da pripadne entitetu RS na prostoru RS, a na prostoru FBiH, malo entite-

tu a više kantonima, opštinama. To bi bio kraj države BiH, rađanje države RS i državnica kantona. Podsjetimo se da je uvaženi Prof. Dr. Francis Boyle, redovni profesor prava univerziteta u SAD, rekao da SVOJINA i SUVERENITET imaju isto značenje.

Brana na Bentbaši
Mala brana ili "mini vodopad" na rijeci Miljacki.

Zašto internacionalna zajednica insistira da se bh. političari sami dogovore oko rješavanja pitanja

državne imovine? Zato što bi to značilo volju naroda? Ako vam neko silom oduzme voćnjak, može taj voćnjak godinama koristiti, ali voćnjak nikad nije njegov, već pravog vlasnika. Ali kad se složi da vlasnik prepíše voćnjak u gruntu, voćnjak tada prestaje biti ukraden i legalno pripada kradljivcu. Tako je i sa VLASNIŠTVOM nad državnom svojinom. Ako bi na parlamentu BiH izglašali da se po teritorijalnom principu raspodijeli ovih 1,27 % koliko je popisao OHR, tada bi sva imovina na prostoru RS-a, sve šume, sve livade, sva bogatstva - sve bi postalo vlasništvo države RS. Bez saglasnosti parlamenta BiH, bila bi to samo oteta imovina agresijom i genocidom.

AHLAK - ISLAMSKI MORAL (6 dio)

Bilal Hasanović. Ilmud-Din,
Udžbenik za vjeronauku odraslih – pisano na bosanskom jeziku

Stid

Stid je jedno od prirodnih svojstava čovjeka, koje ga čuva od svega što je ružno, sramno i nedolično.

Muhammed a.s. kaže:

„Stid je sastavni dio imana“

»Onaj ko nema stida nema ni pravog vjervanja«

„Ko se ne stidi svijeta, taj se ne stidi ni

Allaha“.

Stid je posebno pohvaljen kad su

Brusa Bezistan
Sagradio ga je 1551. godine veliki vezir Rustem-paša koji se pored državnih poslova bavio i proizvodnjom svile u Brusi. Upravo po svili iz Brusa koja se prodavala u ovom bezistanu, objekat je i dobio ime Brusa bezistan. Krov bezistana sačinjava 6 velikih i 2 male kupole, a među svodovima su se nalazile dvije male prostorije-trezora u kojima su sarajevske esnaflije držale svoju arhivu. I danas ovaj bezistan u Sarajevu služi svojoj namjeni-trgovini.

u pitanju bračni, intimni odnosi i dužnosti. Osoba u braku treba da čuva intimnost svoga života i da to nikome ne prenosi, osim, u slučaju potrebe, lekaru. U svakom drugom slučaju to je grijeh, koji bi mogao dovesti do neželjenih posljedica, kao što su: požuda, ogovaranje, ljubomora i rastava braka.

U muslimanskim porodicama ovaj vid islamske etike je njegovan s posebnom pažnjom i dostojanstvom, što je snažno uticalo na formiranje zdrave moralno-etičke ličnosti.

„OD KAKO JE BANJA LUKA POSTALA . . ." (9. dio)

Ljubavna igra po narodnoj pjesmi u 2 dijela s pjevanjem

Rasim Filipović,
Sarajevo

(Jurne na lijeva vrata kao sulud. — ZARFA ostane nasred sobe, nijema, nepomična. — Kratka pauza. — On se vraća uvodeći ĐULBEJAZU. Ona ulazi mirno, vrlo hladno. On ide za njom, pitajući je nježno): *Đe si bila, oko moje? Zašto me ti nisi dočekala?*

(Drekne na Zarf): *Ti — tamo! Gubi se!* (ZARFA odlazi. On prema Đulbejazi i suviše mazno): *Je li? Zašto me ti nisi dočekala? Ja neću niko drugi da me dočekiva, nego samo ti. Ti, ti! Primakni se bliže, što si se tamo odmakla; kod mene sjedi. — Hi, čekaj, ja ću se kod tebe primaknuti!* (Prilazi joj. Mileći je po kosi): *Nešto si mi tužna, nevesela, nisi maloprije taka bila. Šta ti je?*

ĐULBEJAZA: Ništa mi nije.

DŽAFERBEG: Voliš li me?

ĐULBEJAZA: U tvojoj sam vlasti: vjenčana sam.

DŽAFERBEG: Jesam li ti drag?

ĐULBEJAZA: Po našem adetu, ako je žena vjenčana, ne pita se, da li joj je muž drag.

DŽAFERBEG: Ali ja hoću to da znam. Ja. Kaži: voliš li me?

ĐULBEJAZA (tiho, oborena pogleda): Volim.

DŽAFERBEG (radosno usklikne):

Gazi Husrev-begov Bezistan
Prvi bezistan sagradio je u prvoj polovici XVI. vijeka Mehmed-beg, sin Isabega Ishakovića, uz Kolobara han, koji je 1697. u pohodu Eugena Savojskog izgubio kupole i dobio krov, a 1842. porušen. Gazi Husrev-beg bezistan nastao je u prvoj polovici XVI. vijeka a prvi put se u ispravama spominje 1555. g.

Voliš! Oh, srećo moja — cvijete moj! Kaduno moja! Sjedi mi na krilo — sjedi da te grlim, ljubim — oči, usne, lice! (Pregrivši je): *Draž a si mi od očiju, oh, kaki, više: od života, od svega na svijetu! Tebe volim više nego sama sebe!* (Hvata se za srce): *Evo, pipni, pazi: srce lupa kao da govori: volim, volim, volim! To je sevdah, koji u meni plamti kao oganj vrući! Da li, dušo, tvoje srce lupa? (Meće joj ruku na grud).*

ĐULBEJAZA (ozbiljno i kao zamišljeno): *Lupa. Ali moj je sevdah mnogo veći i — ljepši...*

DŽAFERBEG (sav presrećan širi ruke): *Kado! Šališ li se ti to? Zar tako me žarko voliš?! (Pauza. — Drugim tonom): Šta je? Zašto tako tužno gledaš? Stid te valjda, ili... (Pauza. — Povišenim tonom): Ama, kado, nemoj da me ljutiš! Kaži, šta te boli? Ja moram sve znati! Ne smije ništa da ti fali! Da te, možda, one kuje ne uznemiruju, a? Je li?*

ĐULBEJAZA: Ne bi bilo čudo da me i uznemiruju. One su tvoje žene kao i ja. Ali dok ti sa mnom provodiš dane i noći, njih potpuno zanemaruješ. Mora im biti krivo.

DŽAFERBEG (plane): Ne smije im biti krivo! Kuje! Dabili kuje! Mora biti kako ja hoću, ili drukčije nikako! (Drugim tonom): Ali, kado, nemoj ti radi toga da se ljutiš. Ti znaš koliko ja tebe volim. One ne mogu biti tebi ravne. Ja sam tebe doveo u svoj konak da u njemu budeš kao ukras, kao urnek,

kao cvijeće u saksiji koje će da miri i mene da opaja i naslađuje. Ti si moja kraljica! Sultanija! Đulbejaza Kapetanova! Mlada begovica! Džaferbegova kaduna! Ti si ovdje gospodar! Tvoja riječ — i moja je! Što kažeš ti — kazao sam i ja! Eto, ljepotice moja! Reci još jednom, da li me voliš, a? (Blago je pregrivši): *De, odapni taj jelek, skini to sa sebe, pa ustani, živni malo, pokaži mi struk, poskoči, uvij se, poigraj, zapjevaj — da te tako gledam, da te se nagledam, pa da premrem odmah! De, skini! (Odapinje joj puce, skida jeleče): Ono ti umiješ lijepo zapjevati — zapjevaj mi!*

ĐULBEJAZA: Umorna sam jako. Večeras baš nikako nisam za pjesmu.

DŽAFERBEG: Ali za moj hator! Mnogo sam se ljutio, derao, vikao, a sve zbog tebe...

JUGOSLAVENSTVO DANAS (40. nastavak)

Predrag Matvejević,

„Jugoslavenstvo danas“, Beogradski izdavačko-grafički zavod, Beograd, 1984.

MITSKO VRAĆANJE POČETKU

Partikulariste ne zanima tuđa historija. Oni je potcjenjuju ili smatraju nepostojećom: strahovite pogibije Srba u ustancima i ratovima, to je samo srpska stvar; tragičan položaj Hrvata, komadanih na sve četiri strane svijeta, tiče se jedino Hrvata; žrtve koje su podnosili Slovenci od Sama do Kočevja, Makedonci od Samuila do Kruševske republike i svoje današnje Republike, Crnogorci spram dušmanske nadmoći i vlastite bijede, Muslimani poistovjećeni s turskim zulumčarima, sve to ide isključivo na račun Slovenaca ili Makedonaca, Crnogoraca ili Muslimana ponao-sob itd. Svatko ima svoj odnos prema historiji i u tom odnosu nema mjesta za historiju drugih. Nisu rijetki ni oni koji bi najradije ukinuli zajedničku historiju u narodno-oslobodilačkoj borbi, zato jer je ne mogu tako podijeliti. Neki su i to pokušali.

Sve to, naravno, nije napisano, ali je sigurno da mnogi tako i govore i misle, a neki i pišu čim im se ukaže pogodna prilika. Razlike između nacionalne historije i društvene historije nisu, uostalom, nepoznate. O tome sam već nešto rekao na drugom mjes-

tu.

KONTINUITETI

Ima li u tim "gledanjima" neke razlike između naših "starijih nacija" i onih koje su tek priznate posle rata?

Razlika ima prije svega u redoslijedu ili kvantiteti. Iz određenih političkih razloga, u želji da se pospješi uobličenje nacija koje do nedavno nisu bile priznate u Jugoslaviji, olako se prelazilo preko takvih stvari. Uzmite, na primjer, što je sve otkriveno u historiografiji na Kosovu nakon demonstracija 1981. Takva gledanja na *kontinuitete*, porijeklo, posebnosti i sl. poznata su u prošlosti svih "naših naroda i narodnosti"; ponekad su toliko infantilna da se pitamo kako je nešto slično moglo nekome pasti na pamet.

"POROĐAJNI BOLOVI"

Opet "nacionalni romantizam"?

Obično se kaže da je to "nacionalni romantizam", ali mo-

ramo dodati da je to jedna od najnižih i najmanje vrijednih osobina romantizma. Možda je prirodno da se javljaju takve popratne pojave, ali...

Marx je jednom prilikom rekao (dopustite mi da ipak citiram Marxa, ne činim to često) da se "ne može preskočiti niži naredbom izostaviti faze prirodnog razvoja", ali se može "skratiti" te faze i "ublažiti porođajne bolove".³⁰

KRITIČKA KULTURA

Ko da im to preporučiti?

U tom pogledu mogla bi biti od pomoći kritička kultura, jer sve što se čini unaokolo nije ipak nužnost. Naravno pod uvjetom da se dio nacionalne kulture emancipira više nego što je to obično slučaj.

Tu dolaze do izražaja stanovite tradicionalne slabosti naše (ne samo naše) inteligencije, manje ili više općinjene mitovima nacije ili moći: koliko je samo državnih

"eksperata" proglašavalo Makedonce Srbima, Grcima ili Bugarima! koliko je jezičnih stručnjaka ustanovilo da Hrvati, Srbi, Crnogorci i Muslimani govore najprije jedan, pa dva ili više, pa opet jedan jezik! koliko je "historijskih dokaza" navedeno po kojima Crnogorci i Muslimani jesu ili pak nisu zasebne nacije! I tako dalje...

³⁰ Predgovor prvom izdanju "Kapitala", str. 53, izd. Kultura, Zagreb, 1947.

Latinska ćuprija

Izgrađena je 1798. godine kao za dužbina sarajevskog trgovca Hadži-Abdula ha Žige. Naziv je dobila po Latinskoj četvrti u kojoj je nastala.

SVOJIM ŽIVOTOM I VJEROM U ISUSA KRISTA I KAMEROM SVJEDOČIM ŽIVOT ČOVJEKA

Zvonko B. Ranogajec, kršćanski TV producent,
2537 Eastwood Avenue, Evanston, Illinois 60201
SAD, e-mail: ZRanogajec@sbcglobal.net

BIBLIJSKA NEPISMENOST HRVATA I NJENE POSLJEDICE (5. dio)

Nebiblijska (ljudska) i biblijska (Božja) perspektiva razumijevanja i gledanja

Je li ona danas drukčija i bolja nego, recimo,
u Jugoslaviji?

Jedan od velikih problema hrvatske kulture u današnjoj Hrvatskoj jest nemušti govor, tzv. hrvatska šutnja. Je li hrvatska šutnja i danas strah od represije, od života, od globalizacije ili je naprosto neizlječiva hrvatska bolest? U nas je šutnja, rekao bih, tradicija, nešto što je ukorijenjeno duboko u hrvatskom biću, misli se kako je dobro šutjeti jer će se tako bolje proći u životu. Imamo poslovice koja glasi "Šutnja je zlato!" Hrvatska šutnja nije ništa novo, nije nešto što su izmislili hrvatski intelektualci, ona je posljedica življenja pod tuđinom. **Otvoriti usta i izreći istinu značilo je pokatkada da će vas čizma sasvim zgnječiti.**

Današnju šutnju, čini se, potiču lijevo - desne političke polarizacije u koju su uvučeni i hrvatski intelektualci, jer im je lakše šutjeti nego govorom tražiti putove i izlaze?

Ne treba preuveličavati kompleks šutnje. Niti je nje bilo toliko koliko se danas često hoće reći, niti je bila jedini problem. Problem je riječ, ne šutnja. Riječ mora biti istinita, dobro i u pravi čas izgovorena, prenesena precizno i djelotvorno. Inače, kao da nije ni izrečena. Danas svi govore. Danas sve možete reći, pa se govori i odviše.

Vlada li prošlost Hrvatskom?

U nekom metaforičkom smislu da, iako ne u potpunosti. Mi nemamo više režim poput Titova, ali imamo na djelu sustav koji je kombinacija staroga i novoga. Imamo nešto što je zabrinjavajuće.

Na Glavnoj skupštini Matice hrvatske prije godinu dana spominjali ste baš mafiju, a nitko se na to nije osvrtao. Zašto politika ne sluša nikoga do sebe?

Zbog loše politike mi smo u mnogim stvarima izgubili nacionalni ponos i nacionalno dostojanstvo onda kada je to bilo najapsurdnije. U Vrijeme kad smo obranili svoju slobodu protiv jugo-komunističke ili srbo-komunističke represije i protiv volje međunarodne zajednice koja nam je zabranila

kupnju oružja, imali smo više ponosa i snage, nego danas. Zahvaljujući toj snazi mi smo izbjegli smrtnu presudu, koju nam je bila odredila međunarodna zajednica, i tada nas priznala. Hrvatska samosvijest je velika, no ona se nažalost javlja samo u kriznim situacijama.

Zašto?

To nije tako jednostavno odgovoriti.

Naši političari, i ne samo oni, kao da se boje nezavisne i slobodne Hrvatske?

Naše panično ulijetanje u Europu, isto je tako rezultat straha da ne ostanemo nigdje, da ne budemo izgubljeni. Gdje izgubljeni? U svojoj slobodi?!

Mnogi kažu kada bi sada došlo do agresije na Hrvatsku, da je ne bi branili.

To me podsjeća na riječi dr. Ante Starčevića u Hrvatskom Saboru kada je rekao: "Gospodo sabornici, kada bih za Hrvatsku trebao podići ovu čašu vode koja je tu pred mnom, ja je više ne bih podigao." **Ako je on mogao doći do te granice razočaranja, onda je razumljivo da smo mi danas malodušniji nego što smo ikada bili.**

Možda jest.

Ništa više ne govori o poziciji jedne zemlje nego stanje njezina gospodarstva i stanje morala u njoj. **Ako se naše gospodarstvo guši i raspada, ako iz dana u dana povećava inozemne dugove i ako uz to imate moral kakav mi danas imamo, onda smo društvo u potpunom kolapsu.**

To pokazuje da smo moralno na dnu i da u tom pravcu još i napredujemo.

Gdje je crkva u svemu tome? Je li i ona potonula u nemoral i samozadovoljstvo, pa ne vodi brigu kako žive božje ovčice?!

Ne mogu biti sudac Crkvi, koja je praktički bila gotovo jedina koja je čuvala hrvatski identitet, ali bih želio, koliko je god to moguće, da naša Crkva bude Crkva Ivana Pavla II. i Benedikta XVI. Hrvatska Crkva ima velikih zasluga u borbi za očuvanje vjere i hrvatskog identiteta, ali je vrlo suzdržana i zatvorena kada se radi o problemima u njezinu tkivu.

Često spominjete hrvatski identitet pa biste li rekli što je to?

Identitet je tradicija koja živi. Identitet je njegovanje hrvatske potrebe za slobodom, za nezavisnošću, ali i kooperativnošću. Identitet je i osjećaj pripadnosti koji nas obvezuje prošlim, ali i budućim. Identitet je osjećanje povijesnosti vremena i prostora. Identitet je jezik kojim se sporazumijevamo.

Živimo u vremenu kada ljude, osobito mlade, malo zanima identitet, tradicija, kultura, jer ih uglavnom zanima uspjeh, karijera, novci itd. Što Matica poduzima da se među mladima promijeni njezina percepcija, položaj i ugled?

To je problem koji smo davno uočili, toga smo svjesni i zato poduzimamo određene radnje kako

bismo pomladili Maticu.

Ljudi u Hrvatskoj sve češće govore o strahu. Čega ih je strah?

Za mene strah nije stanje. Strah je oružje i onaj koji može proizvesti strah raspolaže moćnim oružjem. Mi smo desetljećima živjeli u strahu. Nekada smo se bojali KOS-a, pa Udbe, danas se bojimo političkih odluka, političkog strančarenja koje ne vodi interesa o cjelini.

S obzirom na sve, za što se Hrvatska odmah mora izboriti?

Hrvatska se mora izboriti za uspostavu doista pravne države, a ne države u kojoj vrijede pravila mafije. Mora smanjiti svoju ovisnost o međunarodnim čimbenicima, pri tome mislim na političke sile i financijske blagajne. S dugom od četrdesetak milijardi dolara Hrvatska je zemlja koja još nije propala, ali nije ni daleko od toga. **Meni više nije pitanje jesmo li u banani, nego tko nas je u bananu ugrao.**

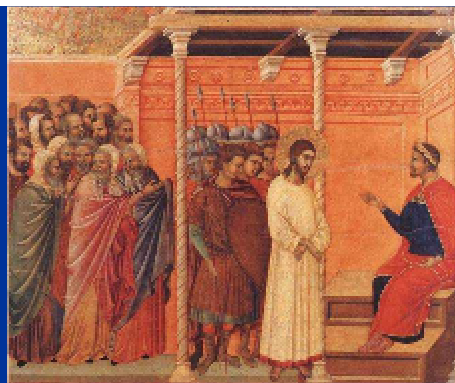
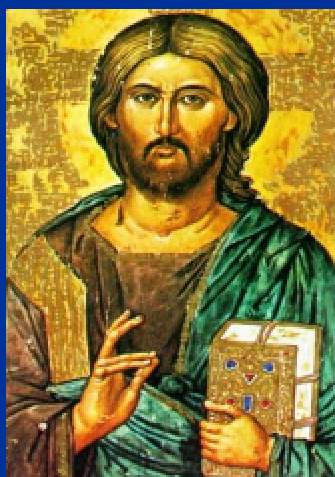
To što ste rekli zapravo je odgovor na to zašto se ljudi danas boje hrvatstva, odnose, svijesti o hrvatskoj državi i samobitnosti?

Mene hrvatsvo kao parola ne zanima. Zanima me hrvatstvo kao pozitivna društvena energija koja će nam pomoći da bolje znamo tko smo i što smo, da bolje i odgovornije upravljamo dobrima koje imamo i da bolje odgajamo svoju djecu. Iz svih iskustava koje imamo nužno je stvoriti novo pozitivno iskustvo, novu spoznaju koja bi nam rekla kako baš ne moramo čekati propast da se trgnemo, **nego da se moramo organizirati dok još nismo propali.**

**XXXIV
NEDJELJA
KROZ
GODINU B
KRIST
KRALJ**

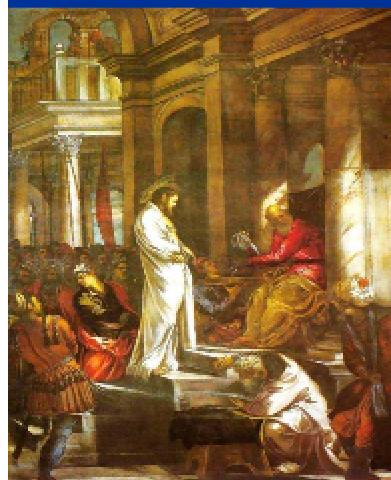
Ivan 18,33b-37

**U ono vrijeme: Reče Pilat Isusu:
»Ti li si židovski kralj?«**

Pilat odvrati: »Zar sam ja Židov?

**Isus
odgovori:
»Govoriš li
ti to sam
od sebe ili
ti to drugi
rekoše o
meni?«**

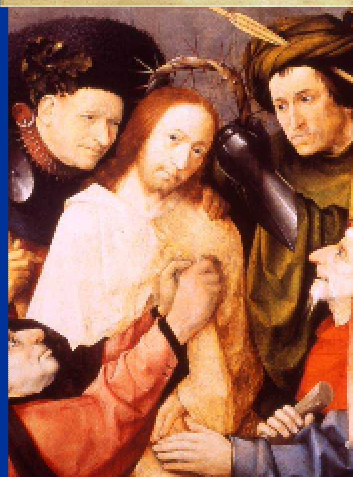
**Tvoj narod
i glavari
svećenički
predadoše
te meni.
Što si
učinio?«**

**Odgovori
Isus:
»Kraljevs
tvo moje
nije od
ovoga
svijeta.**

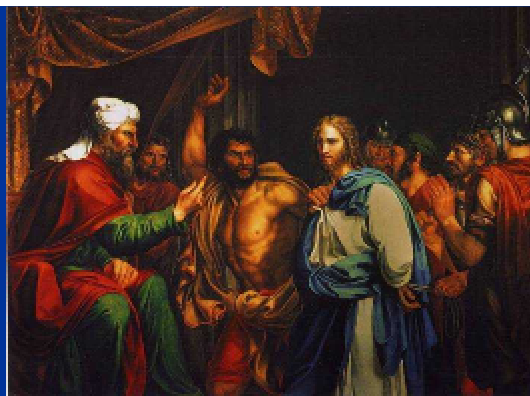
**Kad bi moje
kraljevstvo
bilo od
ovoga
svijeta,
moje bi se
sluge borile
da ne
budem
predan
Židovima.**

**Ali
kraljevstvo
moje nije
odavde.«**

Nato mu reče Pilat: »Ti si dakle kralj?«

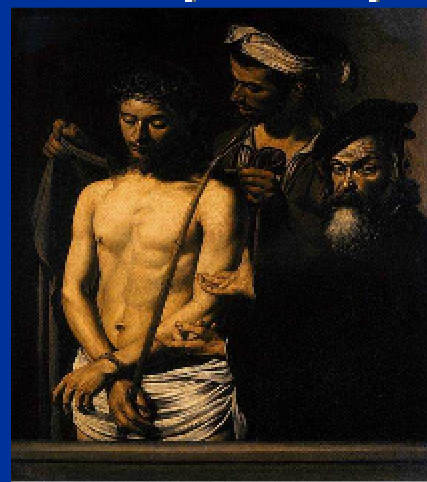

Isus odgovori: »Ti kažeš: ja sam kralj.

Ja sam se
zato rodio i
došao na
svijet da
svjedočim
za istinu.

Tko je god
od istine,
sluša moj
glas.«

RIJEČ ZA SVAKI TJEDAN (50. nastavak)

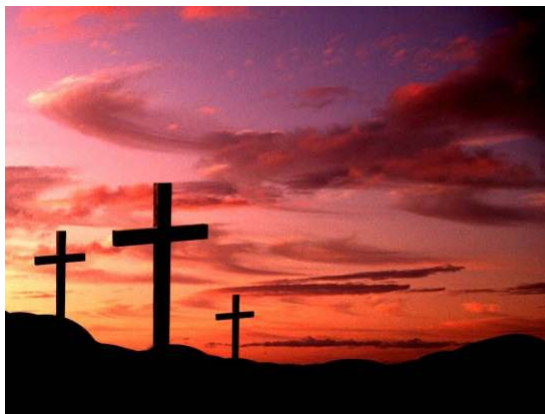
Mieczysław Malinski

POGRIJEŠI LI TVOJ BRAT

Za nepravde koje smo svojim blišnjima mirne savjesti nanijeli; za žalosti, klevete i uvrede koje smo svojim blišnjima mirne savjesti učinili; za laži, prostore, prevare kojima smo svoje bližnje mirne savjesti izigrali; za nadutost, lijenost, zavist, pohlepu i licemjerje koje smo svojim vladanjem mirne savjesti širili — Gospodine, molimo oproštenje!

Da naša savjest bude budnija, osjetljivija, jača — Gospodine, molimo te, usliši nas!

**23. nedjelja
kroz godinu A,**
Mt 18, 15—20

DONESU MU NEKOGA GLUHOG MUCAVCA

Neprestano osluškujemo što se događa: u susjedstvu, u gradu, u selu, u zemlji, u inozemstvu, na Jugu, Sjeveru, Istoku, Zapadu, u Evropi, na drugim kontinentima ...

Neprestano motrimo što se zbiva: u kući, na ulici, u dvorištu, na radnom mjestu, u kinu, kod prijatelja, rođaka, poznanika, u bolnici, na groblju ...

Bez prestanka promatramo, bez prestanka osluškujemo sva događanja koja nas okružuju.

A koja korist? Zar smo mi computer koji sve treba zabilježiti? Kakve to ima veze s tvojim životom? Koliko to utječe na tvoju svakidašnjicu? Što to doprinosi da u tvojem domu, u tvojem mjestu, u tvojem kraju — bude kako treba?

23. nedjelja kroz godinu B,
Mk 7, 31-37

USTAŠO, ŠTA SE BRE ZEVZEČITE SA NAMI! (5. dio)

Gen Kamenj, "Glasnik", Zagreb

Antica Ustrajnić: Spremni! Ovdje Antica, Nova Ustaška Stranka, Zagreb.

Čeda Popović: Pomoz' Bog junače! Ovdje Čeda, Četnički pokret, Ravna Gora.

Antica: Muči te nešto?

Čeda: Keve mi.

Antica: Reci.

Čeda: Не прича Месић тек онако, већ преноси америчке поруке непослушним Србима.

Antica: **Ma nemoj!**

Čeda: Српска па је одлазећи председник па нема потребе ни да иде на психијатријску евалуацију!

Antica: **Tako bi mi Hrvati trebali razmišljati.**

Čeda: Драго ми је због мојих

пријатеља у Хрватској а и због нас самих у Р Српској и Србији да је Хрватска добила свога Обаму па ће се и њихова спољна политика ваљда м а л о равнотежити. Заиста је без везе да се два народа мрзе због тога што један човек несрећом на погрешном мјесту има поремећај личности.

Antica: **To te, dakle, ne bi trebalo zabrinjavati.**

Čeda: Хрватска војска ће прекинути жилу куцавицу, ако не могу сами, ту је авијација НАТО-пакта да припомогне и на општу радост западних земаља неће бити Републике Српске. Има Месић искустава у рушењу држава (СФРЈ), па му ово не би било први пут!

Antica: **Čekaj, čekaj!**

Č e d a :
Американци су месец дана по сле потписивања Дејтонског споразума зажалили што су дали толика овлашћења Србима и створили им републику, све то према речима тадашњег америчког државног секретара Мадлен Олбрајт!

Antica: **Ali, u kakvoj je to svezi s Mesićem?**

Čeda: Надам се да ће овај коначно завршити у хашком затвору због изазивања ратова!

Antica: **Ti misliš da Mesić zaista prijeti vojskom?**

Čeda: Не прети војском Месић, неее..., та претња има сасвим другачије исходиште. Најпрецизније коментаре, уз дубинско разумевање извора Месићеве поруке, дали су г. Петар Миловановић и г. Ђоле. Прочитајте их још једном јер се у њима крије суштина. Није, у овом случају, Месић - Месић, него је гласноговорник, и преносилац порука "са стране". Па ко разуме одакле заправо ветар дува - схватиће и остало.

Antica: **Ovo je za mene iznenađenje.**

Čeda: Vreme je, bre. Odoh.

Antica: Zar već?

Čeda: Ђурђев данак – четнички sastanak, Dmitrov danak – четнички rastanak!

Antica: Navrati. Na čaj. Romanij-ski, od čubre.

MOJ KOMŠILUK (3. dio)

Razgovaramo s **mr. Ivanom Čulićem**, ustašom iz USA, 2618 Vining Place, Bellingham, Washington 98226, tel. 360-671-1994

Lasa Šukilo, Zagreb

Glasnik: Dobar dan g. Čuliću, drago nam je što ste pristali na ovaj razgovor.

Mr. Ivan Čulić: Spremni!

Glasnik: Vi ste ustaša iz uvjerenja ili iz zanata?

Mr. Ivan Čulić: Iz uvjerenja i po rođenju.

Glasnik: Znači – iz Imotske Krajine?

Mr. Ivan Čulić: Tako je!

Glasnik: Tuga na kraju!

Mr. Ivan Čulić:

Svi su se molili i Boga bojali,
a od Njega zato i svega imali.
Ćaća i susjedi, kao majstori i dobri ljudi,
sa velikim poštovanjem su primani svugdi.

Od Ugljana i do Lovreća, Ciste i Kostanja,
svatko ih je poštiva zbog njihova znanja.
Jednom nađoh zgodu iz daleke tuđine,
doći da vidim ljepotu moje Domovine.

Nikada u životu nisam bio tako tužan,
kao tada, kada sam ugledao moj komšiluk tako ružan.

Nitko me nije išekao, pa da mi "Hvaljen Isus" reče,
te grč strašni me u grlu zapeče.

Nigdje nikoga živa nema, starci su umrli,
mladi se razišli i sve napustili.
Sjedoh na kamenu klupu, gdje je nekada stara mur-
va bila,
a suza gorka mi se iz oka izlila.

Sve je pusto, mrtvo, sve strašno izgleda,
nema ništa od onog;; što je bilo negda.
Kuće se srušile i na zemlju pale,
kako ne jadne kad same su ostale.

Nema tu više Jakova, Joze, bake Abramuše,
kao i majka moja mila i oni umriješe.
Umrle je Mišinica, Mandaruša i Jela,
ne čuje se blanja i ne struže pila.

Nigdje znaka od loze, gdje su bili divni vinogradi,
ili vidjeti nekoga da ondje štogod radi.
Ćaća je davno preminio, a stric isto tako,
a tugu za njima nije podnijeti lako.

Nema više Jerke, Ikuza, Ante i Jakova,
niti djece male i plača njihova.
Ili ikoga živa da bih ugledao,
tko je nekada ondje tako sretan bio.

Sjedeći tu plaćući na onom kamenu,
u crno obučenu vidjeh jednu ženu.
Plaćući priđe k meni te mi reče tužno:
"Zar ti ovo lijepo nekadašnje mjesto ne izgleda ruž-
no".

Ružnije izgleda nego sam očekivao,
Ružan je i onaj tko me natjerao,
u daleku tuđinu, ostaviti moju Domaju milu da se
tako ruši,
i plač gorki me skoro neuduši.

Glasnik: Hvala Vam na razgovoru.

Mr. Ivan Čulić: Spremni!

MIRINI VINKOVAČKI KOLAČI

Pripremila:

Marija Dragun rođ. Takšić

Kiflice sa salom

Sastojine za tijesto:

30 dag glatkog brašna,
1 žumanjak,
2 dag kvasca (1 kockica),
1 žlica šećera,
1 žličica soli,
1,5 dl mlijeka,
24 dag svinjskog sala i
12 dag glatkog brašna.

Nadjev:

Pekmez od šljiva

Izrada tijesta:

U 1,5 dl toplog mlijeka staviti 1 žlicu šećera i kvasac. Ostaviti da se kvasac rastopi.

U posudu staviti 30 dag glatkog brašna, 1 žličicu soli, 1 žumanjak i zamijesiti tijesto s mlijekom i kvascem. Ostaviti tijesto da uskisne.

Posebno nožem istrugati 24 dag svinjskog sala, te umijesiti s 12 dag glatkog brašna. Razvaljati.

Kad je tijesto uskislilo, tanko ga razvaljati.

Na njega staviti razvaljano salo.

Tijesto preklopiti i ponovno razvaljati, pa opet preklopiti i razvaljati. I to ponoviti tri puta.

Završna obrada: Razvaljano tijesto rezati na kvadrate 10 x 10 cm. Na sredinu kvadrata staviti žličicu pekmeza i preklopiti dijagonalno. Krajeve dobivenog trokuta pritisnuti prstima kako pekmez ne bi iscurio, a vrhove zavrnuti.

Slagati u pomašćenu tepsiju. Ostaviti 10-15 minuta da uskisnu, te premazati umućenim jajetom.

Peči u ugrijanoj pećnici na 200°C dok lagano požute oko 20 minuta.

Dobar tek!

PORUKE

Čast nam je pozvati Vas na promociju knjiga

**ROI SVJEDOK JEDNOG VREMENA, autor: Vladimir Biondić, i
KAVA SE PROLILA, autor: Marijan Urli Rino**

Predstavljanje će biti održano u utorak, 16. veljače 2010. u 19 sati,
u dvorani Hrvatske kulturne zaklade i Hrvatskog slova, u ulici Hrvatske
bratske zajednice 4, razizemlje Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu.

Knjige će predstaviti:

Mile Prpa, Tomislav Dragun, Josip Miliak, kao i sami autori

U sklopu promocije, u fašničkom ugođaju, s krafnama i uz zvukove rumbe i sambe,
nastupili će Valentina Urli Šafarić na flauti i Biserka Krčelić na harfi

Maske nisu obvezne, ali su poželjne! Veseľimo se Vašem dolasku i ugodnom druženju!

Hrvatski
uljudbeni
pokret

**Udruga za zaštitu
prava građana**

Pete poljanice 7
10000 Zagreb
Hrvatska
tel: +385 1 29-23-756
fax: +385 1 29-23-757

hrvatska.uljudba@gmail.com
www.hrvatskauljudba.hr
www.svakovamdobro.hr
www.pravednostiljubav.hr
www.borovnicaunas.hr
www.redangus.hr
www.blackdragun.hr
www.laudonovgaj.hr
www.ne-kor.hr

Glasnik

Hrvatskog uljudbenog pokreta
Izlazi subotom

Nakladnik:
**"OGNJIŠTE" Nakladna
zadruga**

Uredništvo:
dr. sc. Tomislav Dragun
glavni urednik
091/33-88-431

Hrvoje Mirković
grafički urednik
091/33-88-432

Lovorka Dragun Mirković, dipl. oec.
za izdavača
091/33-88-433

Priloge slati na adresu:
Zagreb, Pete poljanice 7
hrvatska.uljudba@gmail.com
Idejno rješenje:
© Hrvoje Mirković